Format electronic

Joacă-te cu mine

- Amiraelus -

Joacă-te cu mine

- o poveste personală, pentru trezit copiii cu un somn agitat -

Limitare de răspundere
În interiorul textului se află elemente aflate sub incidenţa legilor dreptului de autor. Am amintit sau citat astfel de elemente pentru analiză, comentariu, critică sau cu titlu de exemplificare, toate acestea fiind permise de legea română fără consimţământul titularului dreptului de autor (art. 33 alin. (1) lit. b.) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor şi drepturile conexe, cu modificările şi completările ulterioare)
Resurse bibliografice:
www.deeshan.com
www.fastseduction.com

AMIRÆLUS
Joacă-te cu mine

Copyright © Amirælus, 2008. Toate drepturile rezervate
Design copertă: Dragoş Muntean; www.dvisiondesign.ro

ISBN: 978-973-0-05838-3

Pentru cei care caută și pentru cei care vor.

15 februarie
-un an de la incident-

0.
În tine, cu timpul, totul merge în jos. Poţi să faci ceva să meargă în sus?
Iskander

Trebuie să pleci de undeva - şi îmi trec palma stângă peste faţa uşor nebărbierită când spun asta. De obicei faci lucrurile din durere. Sau furie. Sau orgoliu. Cel puţin pentru cei mai primitivi dintre noi, pentru cei ca mine, asta este motivaţia.
Într-o zi, am ajuns la Iskander acasă ceva mai devreme; era ciufulit, o idee posac şi în general părea total nelămurit asupra tuturor lucrurilor din jur. „Acum m-am trezit din somn", mi-a zis, „şi totul pare ciudat" (avea un fel aparte de a pronunţa cuvintele, pe care nu îl pot reda, dar vreau să spun că în gura lui ciudat chiar suna ciudat), „şi caut să găsesc un sens în lucruri…şi este dificil„ (şi dificil suna de parcă ar fi muşcat cu gura plină dintr-un fruct nu foarte zemos dar oarecum scrâşnitor) „să găsesc unul."
Pentru mine, aici, înăuntrul meu, ce am făcut a fost focul în care am căutat fără să ştiu ce pot găsi. Scria pe undeva- ce formulare banală, dar chiar scria pe undeva- că lucrurile care îţi satisfac orgoliul sunt ca focul: te încălzesc dar nu te hrănesc.
În schimb, lucrurile pe care le faci contează pentru cei care te privesc. O să vă spun ce am făcut şi prin asta o să fac încă un lucru care o să mă încălzească. O să vă spun ce am făcut şi poate că prin asta voi da lucrurilor un sens. Şi poate că asta o să alunge încă o dată senzaţia de care vorbea Iskander.
De gol.
Iar voi priviţi-mă.
……..

1.

Te sun.

Veronique, după ce m-a sărutat încă o dată, chiar înainte să coboare din metrou

Era duminică seara. Şi le uram pe toate.

Dacă eşti femeie, şi într-o zi de luni, sau nu de luni, să zicem,... luni este prea simbolistic, ci într-o zi de… joi; da, joi,... joi -… după-masă, pe la ora cincisprezece şi douăzeci şi cinci de minute, ţi-ar ieşi în cale bărbatul visurilor tale, oare ce ţi-ar trece prin gând?

Neîncredere? Întrebări? Planuri? Panică? Sau peste toate la un loc, dorinţa vie ca el să nu fie doar un vis?

Şi ce ai face?

Era duminică seara. Mă uitam insistent la telefonul meu bleu-marin de sâmbătă dimineaţă întruna. Culoarea nu era deloc urâtă, găseam nuanţa chiar reuşită, cu totul alta părea să fie problema pe care o avea.

Refuza să sune.

Deşi îi alesesem o sonerie frumoasă, ca nişte ţurţurii aurii spărgându-se progresiv, într-o poveste misterioasă. Deşi îl ştersesem chiar şi de praf. Aş fi făcut orice pentru el ca să sune.

O găsisem.

Ea era.

Îmi promisese că se va urca într-un taxi, şi va veni la mine acasă, fără ca măcar să mă cunoască. Nu este ăsta un lucru romantic?!

Mă aşteptam să mă sune încă de vineri noapte, imediat după ce o întâlnisem prima oară. Şi chiar nu m-ar fi surprins să îmi telefoneze din taxi să întrebe unde stau. Fusese perfect, fusesem amândoi exuberanţi şi râsesem. Ne sărutasem des şi fierbinte. Mă dusesem acasă în cea mai deplină linişte interioară, şi de atunci aşteptasem să sune din moment în moment. Toate sună imediat după. Şi te ţin la telefon până la ora patru dimineaţa.

Când s-a făcut ora două, am ştiut că n-o să se mai întâmple în decursul acelei nopţi. O fi adormit, mi-am zis. Sau nu vrea să pară disperată. Calcule feminine. Sigur că o să sune- dar mâine dimineaţă.

Oamenii recunosc ce vor de fapt atunci când întâlnesc ce vor.

Prima dată, îi văzusem mesajul postat pe un *website* de matrimoniale.

„Mi-e frig.

Vreau un soare.

V.”

I-am răspuns.
Şi aşa a început totul. Câteva *mail*-uri schimbate cu o necunoscută, care au devenit apoi câteva telefoane primite de la o necunoscută, care au devenit o întâlnire cu o necunoscută, care a devenit sărutul unei necunoscute.
Când te trezeşti în toiul nopţii şi tremuri, când indiferent dacă dormi sau nu visezi acelaşi vis, când îţi simţi trupul străin şi fierbinte, de parcă ar fi controlat de altcineva, când îl atingi cu degetele şi îl simţi vibrând ca oţelul, când te simţi posedat, când simpla rostire a numelui cuiva îţi provoacă erecţii dureroase, când nu te mai recunoşti în oglindă pentru că nu mai eşti acolo, atunci nu mai există îndoială, chiar şi pentru cea mai sceptică minte.
O iubeam deja când am văzut-o.
Dar m-am îndrăgostit de ea iremediabil, vineri seară, în timp ce venea păşind degajată, zâmbind studiat, politicos şi aparent fără nicio grijă în universul ăsta mare, pe aleea micului parc, la jumătatea căreia stabilisem întâlnirea. Era uşor bronzată, deşi era februarie, cu părul atât de negru şi cu ochii ei mari, translucizi, de culoare uşor închisă jucându-se în semiîntunericul oraşului. Era ca o prăjitură vie. Ne-am întâlnit în acelaşi loc unde stătusem eu când ea avusese orgasm, masturbându-se în timp ce vorbea la telefon cu mine. Şi deşi stabilisem să ne sărutăm fără niciun cuvânt, nu s-a putut abţine să spună ceva înainte. Nu mai ştiu exact ce. Nu contează.
Veronique.
Femeia visurilor mele.
Nici măcar nu reuşeam să îmi explic ce anume îmi plăcea la ea atât de mult. Nu ştiam cine era, nu ştiam de ce ea şi nu altcineva, ştiam doar că ăsta era un adevăr care rezista oricărei încercări de a-l face să dispară. Cine ştie, poate că unele lucruri ne sunt destinate într-o asemenea măsură încât pur şi simplu o să ne placă într-un fel inexplicabil infinit mai mult decât altele- dar să ştiţi că îmi era frică.
Mi-era frică de ce va urma. Mi-o puteam imagina adormind lângă mine. Trezindu-se lângă mine. Mi-o puteam imagina mişunând prin casă. Prezenţa ei, pe care o simţisem doar câteva ore, îmi părea deja indispensabilă.
Stăteam întins pe spate, aşteptând să sune, privind tavanul, iar timpul trecea încet, rotindu-se, în întuneric, în jurul meu.
Şi era linişte. Atâta linişte.

Da, mi-era frică.
Dar n-ar fi trebuit să-mi fie.
Pentru că n-a sunat nici a doua zi dimineaţă. Nici a treia zi dimineaţă. Iar situaţia s-a perpetuat până duminică seara, şi nici nu dădea vreun semn că urmează să se schimbe în vreun fel.
Eram plin de transpiraţie rece şi mi se făcuse rău. Nu s-ar zice întotdeauna, dar emoţiile mele sunt foarte puternice. Şi nu vroiam să văd pe nimeni, detest să port conversaţii în astfel de momente. Motiv pentru care îl evitam pe Jedi prin casă cât puteam de mult. Nu că ar fi fost un lucru dificil de obţinut, având în vedere că, în mod obişnuit, Jedi rămânea agăţat în faţa tastaturii de îndată ce venea acasă, lucru ce se petrecea la ore din ce în ce mai mici, şi, făcând abstracţie că drumul spre camera mea trecea printr-a lui, socot că nu l-aş fi văzut decât în bucătărie, când ne adunam amândoi să mâncăm câte ceva. Nimic organizat. Dacă stai să te gândeşti, şi pisicile de casă fac la fel, se îndeamnă una pe alta la mâncat.
Numai că indiferent de Jedi şi de pisicile de casă, trecuseră două zile iar Veronique nu mă sunase.
Evident, oricine poate să ridice întrebarea simplă: de ce nu ai sunat-o tu? Răspunsul e la fel de simplu: nu aveam numărul ei de telefon.
……..

2.
First, understand you do not fall in love with someone when you are in their presence. No, you fall in love when you're off by yourself, thinking about them afterwards. This is why it is so hypnotically powerful, because you're doing it to yourself, and people are always their best hypnotists. [...] Here's how it happens: you go out with someone, maybe even one date. And then you go home, thinking about them. And you form an image of them in your mind.
Ross Jeffries- Secret of speed seduction©

Luni dimineaţă eram trist. Atât de trist. Trist, trist, trist.
Deşi îmi propusesem, nu putusem rezista fără să îi trimit un *mail*. Scrisesem totul pe o dischetă şi în fiecare sală de internet în care intrasem picase reţeaua. Într-un târziu, am alergat la Naïve acasă şi l-am trimis. Când nu ai linişte, nimic nu stă locului în tine, inima ţi se zbate, muşchii îţi fierb, respiraţia se întretaie, mintea clocoteşte. Distanţele par a se scurta, efortul pare să nu mai conteze. Simţeam că mă opun

destinului şi că nu fac ce ar trebui să fac, dar i-am scris totuşi Veroniquei. Şi scriindu-i, nu mă puteam opri să mă întreb dacă destinul ţi se opune ca să-ţi arate locul tău în lume sau pentru că într-adevăr ce faci nu e bine pentru tine.

Undeva în interiorul meu îl găseam inutil, dar i-am trimis *mail*-ul ăla oricum. Nu mare lucru, doar câteva rânduri: de ce nu a luat taxiul, de ce nu sună, că mi-e dor. Prostii.

Gândul meu era să alung şi infimul risc ca ea să fi rămas în urma întâlnirii noastre cu ideea că n-aş fi interesat.

Iar lunea aceea, se nimerise bineînţeles a fi Ziua Îndrăgostiţilor. O sărbătoare importată, aşa zice lumea. Dacă mă întrebaţi pe mine, toate sărbătorile au fost importate la un moment dat. Cu ce sunt unele mai bune decât altele? Găsesc înviorătoare predispoziţia românilor pentru petreceri, încât ajung să găsească în orice lucru motive să sărbătorească ceva. Din păcate însă, asta tinde să nască obiceiuri ieftine. Iepuraşi de pluş ieftin, cel mai probabil roz. Obiceiuri pe care le urăşti însă te simţi prost dacă nu le dai curs. Cum ar fi să te îmbraci frumos atunci când iei mese festive cu familia. Cum ar fi acela că nu trebuie să fii singur de Ziua Îndrăgostiţilor.

Am concluzionat că mi-ar fi plăcut mai mult pe vremea Lupercaliilor. Mi-ar fi plăcut să trag un bileţel şi să primesc o parteneră pe care s-o fut două zile de sărbătoare la rând, fără să îmi mai bat capul cu alte detalii.

Nu că aş fi o fire slabă, dar după ultimul revelion petrecut cu mama şi cu tata, în timpul căruia mă culcasem la 00:30, imediat după ce băusem şampanie (de fapt, vin spumos, dacă mă gândesc mai bine) şi mă masturbasem, totul pentru a mă trezi la ora 2:00, evident din lipsă de somn, şi a dansa singur privind la televizor canalele de muzică, moment în care am răspuns gâfâind la telefonul unei necunoscute, care mi-a urat la mulţi ani cu o voce senzuală, pentru motivul că era femeia pe care prietenul meu de la distanţă, J0lly Jok3r, tocmai o cunoscuse şi o futuse, şi probabil că dorise să împartă cu mine acele preţioase momente, începusem să cedez încetul cu încetul şi să îmi doresc să ***nu*** fiu singur de Ziua Îndrăgostiţilor. Şi mă simţeam, în toate sensurile, prost pentru că eram.

În noaptea aceea de revelion până şi de la linia erotică n-am primit decât un SMS cu „La mulţi ani”. A trebuit să mă masturbez din imaginaţie.

Iar asta în general după un an de singurătate care debutase cu aceeaşi sărbătoare a anului precedent, când după un *coup de foudre* întins pe durata a trei întâlniri, o altă femeie numită Eva nu îmi mai răspunsese la telefon.

Dar măcar avusesem numărul ei de telefon.
Cineva ar putea zice că mă îndrăgostesc repede, eu aş zice că mă îndrăgostesc rar; dar cine stă să facă statistici?
Pentru cei care totuşi fac, un calcul sumar făcut luni dimineaţa mi-a arătat că evoluţia personală în plan sentimental pe parcursul ultimului an mi-a adus faptul că timpul notat cu *t* după care femeile încetează să mă mai sune a scăzut de la trei întâlniri la o singură întâlnire.
Ziua de luni a trecut. Nu mi-a răspuns la *mail*.
……..

3.
One-itis©. O afecţiune întâlnită frecvent în rândul Bărbaţilor Frustraţi Oarecare©, care îi determină să creadă că o femeie este atât de specială, încât ar face orice pentru a fi cu ea.
John C. Ryan, AKA Jack "Jetman"/ Player Guide©

Am luat o foaie de hârtie.
Cineva ar putea spune că luni dimineaţa este cel mai dramatic moment al săptămânii. I-aş răspunde că marţi dimineaţa şi duminică seara concurează cu succes.
Am luat o foaie de hârtie şi am început să schiţez:

Posibile scenarii de situaţii care o determină pe femeia vieţii mele să mă lase zbătându-mă în neagra şi recea incertitudine:

(începând cu cele optimiste)

1. A murit.
2. Suferă de o boală gravă care îi afectează fie memoria fie alte abilităţi esenţiale ale organismului.
3. Este amanta unui individ din mafia ucraineană, arabă, italiană sau chinezească, şi vrea să mă protejeze.
4. …

Am mototolit foaia de hârtie. Am aruncat-o către coşul de gunoi şi nu l-am nimerit.
În primul rând, nimeresc foarte rar coşurile de gunoi, indiferent cu ce arunc în ele, cât de tare bate vântul, dacă e zi sau noapte, etc. şi în al doilea rând…

În al doilea rând ştiam de ce Veronique nu îmi răspundea la *mail*. Pentru că nu o mai interesam.
Cu toate astea, mi-am verificat căsuţa de *mail* de 4 ori pe oră în ziua aceea de marţi. Nu mă puteam abţine. Devenise un gest atât de mecanic şi eram atât de amorţit, că nici n-am tresărit când am văzut *mail*-ul de la ea. Abia în timp ce îl deschideam am devenit conştient de faptul că îmi scrisese.
Îmi scrisese, vorba vine. Era doar o propoziţie.
„Mulţumesc pentru *mail*-ul de ieri".
Mulţumesc pentru…ce ieri? Ce *mail*? Ieri nu îi trimisesem niciun *mail*.
Arăta ca un pretext de a-mi scrie, dar nu vedeam de ce ar fi avut ea nevoie de pretexte să îmi scrie, din moment ce era atât de vizibil cum dădeam din coadă aşteptând un semn.
În situaţii confuze, poţi întotdeauna să ceri şi o altă părere. Ca atare, am înaintat materialul către Naïve, spre punct de vedere, conform competenţelor sale de cea mai bună prietenă.
- Asta e tot ce ţi-a scris?
- Da, dar nu vezi? Ieri nu i-am scris nimic…şi a fost Ziua Îndrăgostiţilor. Crezi că îmi reproşează ceva?
- În opinia mea umilă, nefundamentat dar cu măiestrie aberat, nu cred că ar trebui să cauţi înţelesuri ascunse în *mail*-ul ăsta.
Naïve era de-a dreptul enervantă atunci când nu îmi cânta în strună.
Oricum, după o logică evidentă, Veronique de scris, îmi scrisese.
Acum, fie că se întâmplase cine ştie ce şi acum nu ştia cum să dreagă lucrurile, fie primise *mail*-ul pe care i-l trimisesem duminică abia luni (rar, dar se mai întâmplă), oricum răspunsul ei era pe cât de inutil pe cât de rece. În ambele cazuri, mă gândeam că cel mai potrivit ar fi fost să nu îi mai răspund nimic.
- Ignor-o, m-a sfătuit o colegă de birou, încă una pe care îmi dorisem dar nu reuşisem s-o cuceresc. Nicio femeie nu suportă să fie ignorată. Niciuna.
Colega de birou, pe care nu reuşisem s-o cuceresc, avea dreptate.
Las-o să aştepte. Să se întrebe.
……..

4.

După toate acestea am înţeles că de fapt nu am iubit niciodată şi că o caut pe cea pe care să o iubesc.

Cum scrisesem iniţial punctul nr. 35

Ieri cu ri.

Dacă aş fi fost în stare să fac în viaţă tot ce mi-am propus, aş fi fost acum departe, eventual pe Lună, unde, după unii, mi-ar fi locul.

Credeam că o să îmi plesnească tâmplele, îmi bătea inima încă de la metrou, şi până s-a deschis computerul era să dărâm biroul, în asemenea hal tremuram.

Şi dimineaţa devreme, aproape fără să mai răsuflu, m-am aplecat asupra tastaturii şi am elaborat următorul

„Spam *mail*

Aşa se cheamă *mail*-urile nedorite şi în general *mail*-urile primite de la persoane pe care le-am părăsit. Totuşi, luând în calcul posibilitatea să citeşti aceste rânduri, voi fi cât pot de scurt şi la obiect. Şi scriu aceste lucruri tocmai pentru că e ceva atât de nou, încât nu aş vrea să uit niciodată că am fost şi eu aici, atât de tare, atât de nebuneşte.

Ştiu că nu mi-ai promis nicio explicaţie dacă dispari. Nu mă voi preface că nu îmi este dor, sau că nu doare. Rău. Habar-n-am de ce te porţi cum te porţi. Habar-n-am de ce a trebuit tocmai tu să nu te îndrăgosteşti de râsul meu. Şi să fugi. Oricum n-aş înţelege motivele, dacă există aşa ceva. Nimeni nu le înţelege, niciodată, pentru că nimeni nu vrea să le înţeleagă.

Nu înţeleg nici de ce mi-ai mai trimis *mail*-ul ăla de ieri şi pentru ce mi-ai mulţumit. Însă uite că întâmplarea face că şi eu vreau să îţi multumesc ţie. Îţi multumesc că te-ai întâlnit cu mine şi că m-ai sărutat. Nu oricine ajunge să sărute o necunoscută frumoasă şi să simtă pentru o seară că jocul ăsta merită să rişti şi că poţi câştiga în faţa lumii întregi. Îţi mulţumesc că m-ai sunat şi că ai fost atât de fierbinte şi de erotică. Este divin să auzi vocea unei necunoscute, undeva în neant, undeva în întuneric. Să te întrebi cine e, unde e, cum arată. Îţi multumesc pentru lucrurile frumoase pe care mi le-ai zis şi dacă m-ai minţit, îţi mulţumesc că m-ai minţit atât de bine. Îţi mulţumesc pentru seara pe care mi-ai dăruit-o şi care a fost perfectă. Nu am avut multe de acest fel în viaţă.

Îţi multumesc că te-ai jucat cu mine!

Mi-ai plăcut atât de mult, Veronique, încât atunci când ai aflat de lista mea cu cele 35 de puncte mi-a părut rău că schimbasem conţinutul ultimului punct. Îl scrisesem altfel.
Nu ştiu ce ai învăţat tu din toate acestea, dar vreau să ştii ce am învăţat eu: atunci când săruţi pe cineva, fii atent, pentru că ar putea fi pentru ultima oară.
Şi încă ceva: aşa îmi trebuie dacă îmi dau întâlniri vineri seară."

Personal găseam ceea ce scrisesem patetic de-a dreptul.
Sigur că nu asta gândeam despre cum se petrecuseră lucrurile dar am vrut să par un tip lipsit de egoism, matur şi plin de recunoştinţă, care primeşte totul ca pe o favoare şi nu ca pe un drept. Aşa citisem într-o carte că trebuie să fii.
La fel de bine, mizam oarecum pe curiozitatea feminină şi speram să îmi scrie înapoi fie şi doar să mă întrebe cum formulasem iniţial al 35-lea punct.
Tot vineri mă părăsise şi Eva. Dacă se poate spune aşa când nu te mai sună după 3 întâlniri.
Da, mi s-a mai zis că îmi place să exagerez.
Şi nu, nu sunt superstiţios.
……..

5.
...

Joi nu mi-a răspuns.
……..

6.
Sometimes I'm an angel
Sometimes I'm cruel
But when it comes to love
I'm just another fool...
Marc Cohn

Vineri.

În tăcerea ei înfiorătoare, un răspuns ar fi fost ca o sticlă de apă minerală în mijlocul deşertului. N-ar fi rezolvat problema, dar pe moment m-aş fi simţit nemaipomenit.

Rememorând faptele, a trebuit să constat că nu era prima oară când dispăruse. Era a doua. Prima oară dispăruse din cauza celor 35 de puncte.

Ce a zis Veronique cand i-am trimis cele 35 de puncte?

Nu i le-am trimis.

Dar i le-a trimis *Sinful honey*. O altă femeie cu care flirtam pe internet.

Nu ştiam că se cunosc.

Nu ştiam că sunt prietene.

Şi *Sinful honey* îmi scrisese:

„Punctul 35 mi se pare cel mai interesant. Trebuie să fii tare bun la pat dacă îţi permiţi să fii aşa. Eu cred că ai nevoie de cineva inocent, ca să îţi găseşti echilibrul. Dar până atunci, o să te pervertesc eu şi mai mult."

După care, trimisese totul Veroniquei.

Când Veronique a primit cele 35 de puncte, m-a sunat. Am aşteptat mult telefonul ei, a sunat seara târziu. Noaptea. Conversaţia a durat ore întregi, iar Naïve, care venise să mă vadă, a trebuit să aştepte în bucătărie până am terminat. Iar când am terminat, se făcuse destul de târziu ca să plece acasă, fără alt cuvânt dar cu o privire plină de reproşuri.

Veronique era şocată, furioasă şi revoltată.

„Tu, ce naiba eşti tu???"

Auzind-o, simţeam o ruptură înăuntru; mica prăbuşire a realităţii faptului că nu mă putea iubi pentru ceea ce sunt, şi ca atare n-aş fi putut fi eu însumi în faţa ei. N-aş fi putut să fiu aproape de ea. N-aş fi putut deci să o iubesc, n-aş fi fost acolo, ar fi fost mereu altcineva, o mască.

Dar, curios, asta nu m-a făcut s-o doresc mai puţin.

I-am spus că puţini bărbaţi ar putea fi atât de sinceri cu ea.

„Sincer cu mine? Până când? Până ţi s-ar fi făcut silă de mine? Până când ţi-ar fi spus un prieten că nu sunt suficient de bună? Până când ai fi vrut să am pe altcineva doar ca să nu te simţi vinovat? Până când m-ai părăsi doar ca să te simţi în stare?”
I-am spus că lucrurile nu stau chiar aşa în ce mă priveşte şi chiar îmi doream să fie adevărat ce spuneam. Nu cred că fusesem prea convingător dar Veronique mă întrebase în final:
„Continuăm?”
„Ce?”
„Jocul.”
şi acceptase să ne vedem cât mai curând.
Cine ştie, poate că singurul motiv pentru care vrusese să mă vadă în acea seară de vineri au fost până la urmă cele 35 de puncte. Poate că nu mă ridicasem, în ochii ei, la înălţimea lor, şi de aceea nu a vrut să mă mai vadă a doua oară.
Până în momentul acela nu mă gândisem niciodata că ar putea fi vreo legătură între cât de bun eşti în pat şi cum îţi permiţi să te porţi.
Poate că e ca la şcoală, unde dacă înveţi bine, poţi să faci orice.
Îmi plăcea *Sinful honey*. Era la fel de nepăsătoare ca o curvă.
Aş fi futut-o.
Dacă n-ar fi dispărut imediat după aceea, fireşte.
Vă mărturisesc că nu înţelegeam ce era în neregulă cu femeile astea.
Dar, după logica mea, dacă erau atât de apropiate încât să îşi trimită între ele conversaţiile pe care le purtau cu bărbaţii, atunci erau atât de apropiate încât să îşi trimită între ele şi motivele pentru care părăseau bărbaţii. Poate că *Sinful honey* ştia foarte bine ce doream eu să aflu. Poate că avea să îmi şi spună.
I-am scris.
Continui să cred până în ziua de astăzi că nu a fost una dintre cele mai proaste idei ale mele.
„Dacă tot mi-ai trimis *mail*-urile în dreapta şi în stânga, ajută-mă cu ceva. Te rog.”
Suprinzător, dar mi-a răspuns destul de repede. Din curiozitate, probabil.
Iată ce:
„?”
Dacă un semn de întrebare poate fi considerat un răspuns, mi s-a părut cel mai rece şi descurajant răspuns pe care l-am primit vreodată.

Totul începuse ca o joacă.
Sărutul din parc.
Sărutul de pe stradă. Sărutul din cafenea.
Sărutul din metrou, înainte să se deschidă uşile şi să iasă printre ele, fără ca nici măcar să-mi treacă prin cap că n-o s-o mai văd vreodată.
Se terminase tot ca o joacă. Şi acum joaca durea ca naiba.
Mi s-a mai zis că nu ştiu să pierd. Cred că e ceva adevăr în asta până la urmă.
……..

7.
If you don't know where you are going, any road will get you there.
Lewis Carroll

Era deja seară.
Nu mi-a răspuns. Nu m-a sunat.
Trebuia realmente să iau în considerare posibilitatea ca vinerea să fie ziua mea nefastă.
Am căutat pe internet un program de tarot şi am tras o carte.
Ruină: *Ruină. Durere. Nenorocire. Tristeţe. Suferinţă mentală. Dezolare. Lacrimi. Nefericire. Supărare. Dezamăgire.*
Sesizaţi remarcabila capacitate de sinteză a aplicaţiilor informatice?
Am plecat acasă.
Dărâmat pe un scaun, târâindu-mă în acelaşi timp cu un metrou de noapte.
Nu e paradoxal cum poţi ajunge în altă parte stând pe loc?
Se cheamă inerţie.
Când la o staţie oarecare, în faţa mea s-a aşezat un cuplu.
Ea era frumoasă, el arăta bine.
Râdeau.
Ea îl privea în ochi, atât de îndrăgostită încât mi-am muşcat buzele ca să nu izbucnesc în hohote de plâns.
L-aş fi ucis să îi iau locul.
Îi mângâia faţa cu degete şi unghii lungi şi îl cuprindea cu braţe lungi şi calde.
Şi râdeau.
I-am urât ca pe nimeni altcineva.
Si aş fi jurat, orice, din ură.

Dacă aş fi avut ce.
Ce tulburătoare e trecerea timpului când aştepţi ceva cu disperare ştiind că de fapt nu aştepţi nimic...
S-a împlinit o săptămână. Ziua s-a sfârşit, am ajuns acasă şi m-am culcat. Nu ştiu când a venit Jedi acasă. Am dormit mult, peste 12 ore. N-am dormit bine. Dar nu vroiam să mă mai trezesc.
……..

8.
It is an old maxim of mine that when you have excluded the impossible, whatever remains, however improbable, must be the truth.
Sherlock Holmes

Am încetat să mai număr zilele.
N-am mai făcut nimic.
Veronique nu a mai dat niciun semn şi nici eu ei.
S-ar fi întâmplat toate acestea dacă aş fi avut-o? Era totul doar o provocare ca oricare alta, o dorinţă ca oricare alta, era orgoliul meu, plictiseala, o altă încercare de a da sens vieţii?
Nu ştiu.
Aş fi simţit la fel după o noapte cu ea? După două?
Probabil n-o să ştiu niciodată.
Dar ştiu că zi după zi am încercat să renunţ la ea, să mă resemnez şi să renunţ mai ales la dorinţa de a îmi explica felul în care s-au întâmplat lucrurile.
N-am reuşit.
De ce?
De ce, de ce, de ce?
Nu mai vedeam pe nimeni în jur.
Ştiţi, unele lucruri nu se uită niciodată. Şi uneori, vechile răni se deschid şi sângerează. Şi trebuie să le lingi.
Iar pe măsură ce timpul trece rănile se înmulţesc şi sunt din ce în ce mai multe răni de lins. Şi acum parcă se adunaseră toate la un loc.
Deschise.
Eram incapabil de orice altceva decât să stau întins pe covorul de lângă pat (un covor mic, cu mult roşu, nu vă imaginaţi cine ştie ce) şi să ascult colecţia de mii de *mp3*-uri triste.
Şi să plâng.

După zeci de încercări de a mă pune în locul ei, de a încerca să înţeleg de ce a făcut ce a făcut, de ce a reacţionat aşa, de ce m-a respins după ce îmi deschisese braţele, nu eram cu nimic mai înţelept ca înainte.
Mă înşelam în privinţa ei? În privinţa mea? A noastră?
Eram orb sau vedeam mai multe lucruri decât erau acolo?
Nu găseam nicio explicaţie pentru faptul că Veronique nu mă mai suna, că nu îmi cerea să mă vadă, că nu îi era dor de mine, că nu devenisem pentru ea decât un nume oarecare din agendă.
Obişnuia să mă sune ore în şir doar cu o săptămână în urmă. Ce dracu' se întâmplase?
Ştiam din experienţă că nu pot iubi pe oricine, dar simţeam că pe ea aş fi putut s-o iubesc până la capătul abisului din sufletul meu.
Aş fi vrut o forţă magică.
Aş fi vrut să cred în ceva.
În cineva.
În zeiţa nemiloasă a dragostei. M-aş fi închinat la ea, pentru un sărut.
Niciodată nu mă simţisem atât de neputincios.
Niciodată n-am mai perceput viaţa atât de searbădă, de lipsită de forţe ascunse, de hazardată, de seacă.
Nu înţelegeam cum e posibil ca un bărbat ca mine să ajungă mereu la mâna femeilor.
Iar acum, când mă găseam iarăşi în situaţia asta tristă, nu mă puteam resemna cu gândul că pierdusem orice şansă, că eram ca toţi ceilalţi, că momentul trecuse pe lângă mine şi nu mai puteam schimba nimic. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce m-aş fi simţit eu special, de ce atunci când priveam în jurul meu mă simţeam pur şi simplu mai bun decât ceilalţi, dar cumva, am crezut mereu că mie unele lucruri nu mi se aplică. Cumva, am crezut mereu că e de ajuns ca eu să doresc ceva, ca lucrurile să se schimbe în sensul dorit de mine. Ba chiar aşteptam dintr-un moment în altul ca lucrurile să ia o nouă întorsătură.
Însă lucrurile nu păreau să intenţioneze să ia nicio altă întorsătură.
Realitatea e ca o stâncă mare şi albă.
E chiar în faţa noastră.
Şi până nu ne lovim de ea cu toată viteza, se pare că tindem să o ignorăm complet.
Iar undeva, adânc, îngropat, închis cu cheia, ştiam răspunsul pentru tot ce se întâmplase.
Şi mi l-am zis.

Am tras aer în piept şi am şoptit, învins, către mine însumi.
„Sunt un bărbat oarecare”.
Obosisem.
……..

9.
Nu te cred că suferi.
Cred că vrei doar să mă fuţi.
Eva

Am decis să îmi înfrunt destinul.
Hotărârea era luată.
Nu caut justificări pentru asta.
Am făcut ce ar fi făcut orice bărbat în situaţia mea.
Am plecat la mama.
Nu mai reuşeam să suport pe nimeni în preajma mea oricum.
Mai aveam o oră până la microbuz şi îmi făceam bagajul (sunt genul care e mereu într-o oarecare întârziere, pentru că nu face nimic până nu e presat de timp) când un presentiment s-a revărsat în mine ca o fântână arteziană. Am smuls cutia din raft, am aruncat-o pe covorul cel mic şi roşu şi cu degete febrile am scos cărţile de tarot din cutie.
Veronique este pe net.
Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să ştiu de ce. Altfel, mi se va întâmpla la fel cu toate femeile vieţii mele pe care le voi întâlni.
Iar ea va fi, tehnic vorbind, obligată să îmi răspundă ceva[1]. Orice.
Nebărbierit de multe zile, cu părul murdar şi îngrozitor de răvăşit, fără şosete şi cu o haină răpciugoasă peste *training*-ul în care dormeam, am alergat cam doi kilometri, până la cea mai apropiată sală de internet.
Era acolo.

A.	***Veronique***
Veronique, Te-am ofensat cu ceva???	Nu.

[1] Versiunea de *instant messenger* folosită la data respectivă nu permitea ignorarea cererii unei persoane de a te adăuga în lista sa de prieteni. Doar acceptarea sau declinarea şi în ambele cazuri, persoana care a adresat cererea primeşte un răspuns.

A.	***Veronique***
Vreau doar să ştiu dacă te-am jignit cu ceva. Atât.	
Şi atunci? Nu merit şi eu o explicaţie?	Ce ar trebui să-ţi explic?
De ce te-ai purtat aşa.	Aşa cum?
Ai dispărut... Uite, ştiu că este aiurea, dar pentru mine contează mult, foarte mult: fă-o fără eufemisme, şi spune-mi: de ce nu mă vrei?	Îmi spui ce să fac?
Gândeşte-te că pentru mine eşti femeia perfecta şi chiar mi-ar folosi în viitor să ştiu ce anume nu ţi-a plăcut la mine.	Prea tânăr.
Adică fără experienţă? Asta vrei să spui? ? Veronique, Te rog!	?
Prea tânăr adica fără experienţă? În special sexuală? Mor să aflu adevărul, înţelegi?... Te rog! Mai eşti? Veronique?	?
Îţi repet: este vital pentru mine să ştiu la ce te referi... şi pentru tine este tot una. Aşa că te rog: ce înseamna prea tânăr pentru tine?	Ce vrei exact de la mine?
Ce vreau în general? Sau în discuţia asta?	Cu discuţia.
Eu când am respins pe cineva	Motivele mele sunt personale.

A.	***Veronique***
care îmi plăcuse înainte pentru orice motiv am ştiut exact de ce... că nu îmi plăcea cum arăta, că mirosea urât, că era toantă şamd. Vreau motivele reale şi concrete pentru care nu m-ai mai vrut, pentru că de plăcut îţi plăceam dinainte. Asta e tot ce vreau. Şi apoi nu mai auzi de mine.	
Ştiu că sunt personale. Mă refer la cele legate de mine.	Tot personale sunt.
Am întâlnit femeia visurilor mele şi nici măcar nu aflu de ce nu am putut să o am? Veronique, bine, dar zi-mi măcar în mare: e vorba de fizic? De comportament?	Ţi-am spus.
Deci: nu ţi-am plăcut fizic?	Eu în momentul ăsta am încetat conversaţia.
Bine..îmi cer scuze dacă te-am deranjat cu ceva şi te asigur că a fost o reală plăcere să te întâlnesc.	Şi te rog să nu mai trimiţi *mail*-uri prietenelor mele.
Am vrut să o întreb pe ea ca să nu te mai deranjez pe tine, dar mi-am dat seama că a fost o greşeală. Pa, Veronique.	

……..

10.

There is a Jolly Joker in all of us

Semnătura din mail a unei foste amante. Lui J0ker nu i-a plăcut.

Am trimis conversaţia lui J0lly Jok3r şi Naïve.

Uşa de messenger scârţâi îndelung, şi prietenul meu din alt oraş îşi făcu apariţia. Nu ştiu de ce, dar îmi dădea mereu strania impresie că are o coadă lungă şerpuind prelung după el, intrând pe uşa de *messenger*.

S-ar putea să fie plictisitor, dar mie îmi place adevărul istoric.

J0lly Jok3r	***A.***
Hahaha	Ai citit?
Uoch, ce discuţie.	Ştiu, ştiu, dar trebuia să aflu. Şi uite că mi-o trag proastele astea de muieri.
Nu ţi-o trag deloc. Tu ţi-ai tras-o singur. Te-ai cam faultat singurel. Ai fost conştient că ţi-ai asumat rolul de victimă sau nu?	Nu contează. Nu aveam nimic de pierdut. Trebuia să aflu.
Nu e chiar aşa. Niciodată să nu capitulezi! Oricum, o să le iau pe rând, dacă vrei să auzi…	Hai.
Ai auzit de termenul *supplicating*©? Din punct de vedere pragmatic, mare greşeală. Nu cred că ştii că oamenii joacă roluri. Tu ţi-ai asumat rolul de tip în limbă după ea şi care poate să sufere din cauza ei. Iar ea şi-a asumat celalalt rol liber, adică	N-am auzit. Pai ca să îmi răspundă. I-am scris până şi prietenei ei ca să îmi răspundă ea. Şi m-am purtat aşa doar în discuţia de astăzi.

J0lly Jok3r	***A.***
ăla de călău. Tu fiind victima. Practic, nici nu i-ai dat de ales. Deci. Te rog să îmi explici mie, aşa, ca la proşti. De ce, mai ales că ştiai că nu o să afli, te-ai comportat tot aşa?	
Tu vrei să ştii parerea mea sau să îţi oferi scuze?	Vreau să ştiu părerea ta despre ce a fost, nu doar despre astăzi. Despre faptul că a zis că sunt prea tânăr.
O să îţi spun şi asta, după ce analizăm discuţia de astăzi. Pentru că eu cred că ţi-ar prinde bine chiar dacă te doare.	Sunt îndrăgostit, drace. Sunt obosit de jocuri. De jocul ăsta.
Şi eu sunt îndrăgostit drace. Însă jocul trebuie să continue.	Şi să vezi fază, JJ.
Tu zi, că eu vreau să calculez ceva.	Am dat în tarot şi mi-a ieşit că dacă merg la net o găsesc şi aflu ce vreau. Şi aşa a fost.
Ar trebui în opinia mea să arunci cărţile alea. A:78 V:14 15% a vorbit ea. 85 % tu. Mă refer la rânduri[2] deci e cu indulgenţă spus dacă ne gândim că ea nu zice decât două cuvinte în rând.	Continuă, te rog.

[2] Calculul lui a fost efectuat asupra conversaţiei originale, pe *messenger*.

J0lly Jok3r	***A.***
Concluzia: vezi povestea cu ciocolata de care te saturi până la urmă. Să continui? Critica? Pentru că cei care nu ştiu îi critică pe alţii.	
În conversaţia asta ai comis-o şi ai gândit greşit chiar în circumstanţele date... ideea e că dacă nu mai ai nimic de pierdut atunci de ce să mai fii aşa de bun cu ea? Se vedea clar că pe ea o doare în pulă. Puteai să afli într-un mod mai brutal sau mă rog într-un mod mai... altfel, nu aşa. Şi oricum nu ai aflat mare lucru.	Cum puteam…altfel? N-am ştiut cum altfel. Înnebuneam dacă nu îmi zicea nimic…
Să îi arăţi că vrei să afli dar că ţi se rupe de ea, chiar dacă nu e aşa; pentru că, ţi-am zis, tu cerşeai să afli şi ea şi-a asumat celălalt rol. Împărăteasa stând pe tron, cu o expresie arogantă şi aruncându-ţi doar ce vrea ea…doar era rolul rămas liber. Ca la luptă: agresor şi agresat. Şi dacă e femeia vieţii tale nu îi spui: eşti femeia visurilor mele. Nu aşa. Îi poţi spune asta când e deja ceva puternic între voi, dar aşa nu are sens, pentru că o să zică: uite încă unul care se târăşte. Nu îţi permiţi să te arăţi pe tine ăla sensibil sau ăla care o iubeşte	Cam toate văd că sunt nişte vaci. Şi războiul era oricum pierdut, de vineri de atunci.

J0lly Jok3r	***A.***
sincer dacă e aşa, înainte să o faci să te dorească, să înnebunească, să... toate mecanismele posibile. Şi dacă nu are inventezi tu, implantezi tu, dracu' ştie, faci ceva. Şi după un timp, când e sclava mecanismelor, o faci să înţeleagă, dacă reuşeşti. Şi o eliberezi când crezi că poate înţelege, dacă vrei să fie a ta pentru mult timp. Şi dacă o vrei de tot, îi explici ce vorbim noi. Atunci când e capabilă. Trebuie să fii un amestec de Vino la mine, sunt dulce! şi Ia-o la fugă! Trebuie să le ameţeşti, să nu mai ştie, să vină semnale contradictorii, să fii tentant dar interzis… Plus că e o vacă, judecând după modul în care a vorbit.	
Nu sunt toate. Nu era nimic pierdut. Nu e adevărat!	Era…
Mă enervezi.	Şi acum e? Spune, acum e?
Acum cred că ţi-ai semnat sentinţa. Şi ai facut şi faza cu prietena ei, de care mă gândeam eu că nu o să îi placă. Revenind, nu am înţeles de ce a fugit. Dar ideea e că, dacă eşti la atac, cum ai fost tu	Vineri puteam să îi obţin numărul. Dar nu am vrut, ca un prost. La un moment dat, a vrut să mi-l dea, dar eu m-am făcut că nu observ. N-am vrut să par disperat.

J0lly Jok3r	***A.***
vineri atunci, trebuia să ataci mai departe. Poate că i-ai plăcut, dar trebuia să îi obţii numărul neaparat, ca să o poţi asalta mai departe. La început, fiecare zi care trece e în detrimentul tău, pentru că oamenii uită.	
Puteai, nu zic că nu puteai. Dar trebuia să o şi faci.	Eram atât de sigur că mă sună în aceeaşi seară. Tu ştii cât de sigur?
Eeee… Aici ai greşit. Ai crezut că ai câştigat înainte să câştigi. Întotdeauna poţi pierde, în fiecare moment. Oricât de bun eşti, în secunda următoare poţi pierde. Nu trebuie să crezi că ai câştigat niciodată etern. E o luptă continuă. Şi câteodată oboseşti. Şi atunci poate mai ai nevoie de noroc. Şi de prieteni.	Mda.
Părerea mea: i-ai plăcut. Dar a trecut o noapte, a dormit fata şi s-a mai temperat dimineaţă. Aşa e la început, ele uneori nu ştiu ce vor şi atunci nu trebuie să le laşi. Aşa se explică de ce unii mai urâţi au succes. Au instinct de prădător. Iar în ce o priveşte este clar că mai are ceva. Nu e prea sigură pe nimic şi e în căutare. Poate nu mai vrea încă unul cu care să	Ar fi trebuit să continui în seara aceea, în pat.

J0lly Jok3r	***A.***
stea de-am pururea, numai flori şi bomboane.	
Da. Sau aşa. Dar nu neapărat. Puteai să nu continui în pat.	Trebuia să îi bag limba pe gât şi mâna între picioare şi nu săruturi inocente pe buze. Sunt un prost.
Da, dar nu cred că trebuia să o fuţi din prima. Ar fi obţinut prea repede bomboana, mult prea repede. Trebuia să o fierbi. Hehe. De multe ori creaturile astea patetice simt că sunt respectate dacă nu le trânteşti din prima în pat. Trebuia să o stârneşti... să îi stârneşti curiozitatea. Şi să îi arăţi că poţi să îi faci lucruri nemaîntâlnite.	Şi mă întreb: dacă printr-o întâmplare îi plăcea de mine? Şi rămânea cu mine? Şi mă minţea ani buni? Nu mă trezeam peste ani şi ani prost şi la fel cum am plecat la drum?
Eu cred că există o parte a cunoaşterii care merge doar în doi… Numai că e greu să găseşti pe cine trebuie.	Credeam că am găsit pe cine trebuie. Crezi că poţi avea o femeie până la urmă? Dacă ai eşuat o dată?
Cu Veronique, ai pierdut şi nu. Ştii prea bine că răspunsurile le ai tu, dar eu cred că da, poţi avea o femeie, dacă o vrei cu adevărat. E pierdut războiul dar oamenii au capacitatea de a porni noi şi noi razboaie. În esenţă, există o posibilitate să reîncepi alt război, pe acelaşi câmp de batalie. Dar să faci cum am zis eu - dacă reuşeşti să o momeşti,	Şi acum ce naiba fac?

J0lly Jok3r	***A.***
ai putea să adopţi un stil neutru. E greu să repari o greşeală. Dă-i un *mail* caustic rău. Care să o provoace dar nu în sens agresiv. Nu ştiu concret. Dar dacă tot zici: am pierdut, atunci joacă-te. Păi ce pula ei, joacă-te cu ea. Şi savurează joaca. Poate trebuie să mai treacă timp. Dar ăsta e sfatul meu. Joacă-te cu ea. Nu mai adopta rolul de victimă. Joacă-te doar. Şi fii lucid.	
Acum ştii ce faci? Mergi şi mănânci. Te plimbi. Faci antrenament. Te joci pe calculator. Citeşti ceva interesant. Creezi ceva. Faci un virus pe calculator. Răsfoieşti o revistă. Bei o cafea într-o cafenea. Te uiţi la oameni. Te bucuri de nefericirea ta dacă aşa te simţi... te bucuri de bucuria ta, te plimbi iar... Ideea e să te bucuri şi de lucrurile simple. Joacă-te... relaxează-te. Mai renunţă la îndârjire, deşi ştiu cum e. Uite, dacă eram cu tine acum, mergeam prin oraş. La un ceai poate. Mergeam la jocuri. Împuşcam urâţi. Şi sigur găseam şi femei care merită iubite. Că poate Veronique asta nu prea merită.	Şi femeile?

J0lly Jok3r	***A.***
Femeile o să fie pretutindeni ... în tot ce am zis eu mai sus. În revistă. În cafenea. În jurul tău. Ai nevoie de ochi.	Am nevoie de dragoste, JJ.
Atunci iubeşte. Fă-o fără să te laşi oprit de mecanisme din astea mentale, că aia are ţâţe pătrate sau că are curul mic sau mare. Evident, în limite de toleranţă.	Pe cine? N-o să ramân cu o oarecare, o să ramân cu cine vreau sau n-o să ramân cu nimeni!
Trebuie să plec acum... Uite, îţi trimit ceva să citeşti. Să te uiţi pe ce ţi-am trimis, că o să îţi placă.	Hai, fugi. Şi mulţumesc.
JJ's status is now "Stepped Out" (11:49)	

Comentariul lui Naïve venise de asemenea, dar era mult mai concis:
„*Fuck'er*!!!"
De parcă eu n-aş fi vrut să fac asta.
Personal găseam că amândoi erau pe dealuri.
M-am ridicat de la tastatură cu un gust amar şi cu degetele tremurând. Îmi era frig. Aveam părul murdar, aproape dureros. Şi asfaltul de afară era incredibil de ud.
……..

11.
If you have a cross to bear you may as well use it
Moloko

Înainte să devin simpatic cuiva, cred că a sosit momentul să explic ce anume sunt cele 35 de puncte.
Ca o paranteză, dacă vreţi.

Nu e ca şi cum aş fi chiar cea mai inocentă creatură din lume.
Le-am scris iniţial pentru o fată care susţinea că mă iubeşte.
A devenit o declaraţie. Dorinţa mea de a fi iubit pentru ceea ce sunt. Dorinţa de a fi acceptat pentru ceea ce sunt. Ca o declaraţie de independenţă proclamată după lungi bătălii sângeroase. Ca o revoltă în faţa fricii. A fricii de singurătate. Ca o lege impusă *manu militari.*
Când întâlnesc o femeie, întâi îi dau cele 35 de puncte. E un test. Nu cred că mai e ceva de adăugat între mine şi ea dacă reacţionează negativ în vreun fel. Ce rost are să te ascunzi?
Părerile nu sunt împărţite: toţi mi-au zis că e o prostie să fac aşa ceva.
Multe o iau ca pe o glumă, unele mă întreabă de unde am copiat toate astea, cele mai multe nici nu mai vor să audă de mine, mai sunt şi care îmi oferă contraargumente, încercând să mă convingă asupra faptului că lucrurile nu stau chiar aşa în ce mă priveşte.
O psiholoagă mi-a zis că aş putea fi catalogat drept psihopat şi mi-a şi explicat ce înseamnă. Cică nu ar fi ceva chiar atât de rău cum îşi imaginează necunoscătorii. Oricum, n-am reuşit să intru decât pe locul 2 în topul ei personal: prima poziţie era ocupată de un client pe care l-a avut, citez, forţat (adus de mă-sa, pe care încercase s-o omoare), care povestea cu lux de amănunte cum făcea sex şi chiar dragoste cu pisici şi căţei pe care-i jupuia de vii, am încheiat citatul. Având în vedere că psiholoaga se îndoia de existenţa mea reală, n-am ţinut neapărat la locul întâi. Credea că e o farsă pe care i-ar fi făcut-o colegii, asta până am sunat-o ca să îi dovedesc existenţa mea. Într-un final, nu mi-a mai răspuns la *mail*-uri.
Dintre femei, una singură, odată, mi-a oferit un răspuns pozitiv la fiecare din cele 35 de puncte. Mă rog, la majoritatea, se grăbea. De ce n-a mers? I-am pus în pericol căsnicia. Cel puţin asta a considerat ea prin faptul că îi arătasem Naïvei poze cu ea. Femeilor, le e frică în primul rând de alte femei, aţi remarcat? Sunt şi din cele care le acceptă în bloc, pentru că aşa sunt bărbaţii. Am făcut sex cu unele dintre ele. Eu nu cred că aşa sunt bărbaţii.
Dar ce rost are să te ascunzi?...

Daţi-mi voie, aşadar, să mă prezint :

1. Până acum, trei din fetele cu care am fost au vrut să se sinucidă din cauza mea.

2. Ultima mea relaţie lungă a durat patru ani, iar în ultimii doi ani nu m-am mai atins de ea pentru că mă plictisisem.
3. Nu mă pot implica în relaţii cu femei mai puţin atrăgătoare pentru că îmi este ruşine să ies cu ele în oraş, chiar dacă aş putea să mă îndrăgostesc de ele pentru alte calităţi, iar faptul că nu le consider eu atrăgătoare provine uneori dintr-un singur amănunt, poate neesenţial, de genul că aşa mi-a zis mie un prieten.
4. Consecinţă: Am eşuat să am o relaţie cu o tipă de care eram îndrăgostit nebuneşte şi a cărei amintire mă mai face încă să sufăr, pentru că avea fundul prea mare şi sânii prea mici.
5.Vreau să fac sex cu cât mai multe femei, şi vreau să o fac în grup şi nu o dată. Dacă nu voi reuşi aşa cum îmi doresc, o voi face cu prostituate.
6.Îmi place să întorc privirea după fundul femeilor pe stradă pentru că mi se par extrem de excitante femeile care poartă tanga.
7.Pe fosta mea prietenă am pus-o să îşi facă pe altcineva, la insistenţele mele, şi sub ameninţarea că dacă nu mă părăseşte o voi părăsi eu pe ea. Am făcut asta pentru că vroiam să o părăsesc dar mă simţeam vinovat şi nu aş fi vrut să se agaţe de mine.
8.Când am prins-o pe iubita mea că îşi făcuse pe altcineva, am trimis-o să facă sex cu el şi să vină ca dovadă cu pulpele pline de sperma lui. Asta m-a excitat, iar când s-a întors am făcut sex cu ea şi i-am ejaculat îndelung în gură.
9. Aş părăsi-o pe fata visurilor mele dacă cineva mi-ar zice că nu sunt în stare să o fac.
10. După fiecare partidă de sex cu o tipă mi se face îngrozitor de silă de ea şi de corpul ei.
11. La primele întâlniri cu cineva de obicei sunt atât de dezgustat sau plictisit sau înfricoşat încât nu am erecţie.
12. Când fac sex mă plictisesc uneori atât de tare de persoana respectivă, încât îmi dispare erecţia.
13. Îmi place să mi se vorbească extrem de obscen de către femeile cu care fac sex.
14. Am avut momente în care i-am tras o palmă prietenei mele pentru că nu am apucat să gândesc atât de repede ca să mă controlez.
15. Îmi place să văd femeile că se simt vinovate, că plâng şi că îngenunchează în faţa mea cerându-şi iertare. Cred că mă excită un pic şi chestia asta.

16. Mă îndrăgostesc fulgerător de persoane necunoscute şi sunt în stare de o sumedenie de nebunii care implică tot felul de cheltuieli necugetate şi periculoase, conflicte cu prieteni sau necunoscuţi, certuri cu familia.
17. Sentimentele mele sunt extrem de trecătoare şi nestatornice. Părăsesc foarte uşor persoanele pentru care nu mai simt nimic.
18. Îmi pot impune să nu mai simt nimic.
19. Atunci când sunt îndrăgostit, devin posesiv, gelos, iraţional şi îmi doresc să fiu unicul centru al atenţiei pentru persoana în cauză. Când acest lucru nu se întâmplă, şi de obicei desigur că nu se întâmplă, mă port extrem de urât, rece, dispreţuitor, sarcastic, furios, răzbunător, etc.
20. Chiar dacă sunt îndrăgostit nebuneşte, în momentul când trece o femeie frumoasă pe lângă mine mă îndrăgostesc din nou.
21. Mi-aş dărui pentru o noapte femeia iubită unui prieten bun.
22. Mă masturbez excesiv pentru că prefer asta decât să mă culc cu femei urâte.
23. Îmi plac la nebunie filmele pornografice.
24. A fost o perioadă când aveam simultan câte o prietenă în 3 oraşe. Cred că aş face-o din nou.
25. Îmi place să mă adresez cu "fă" prietenei mele.
26. Nu îmi place să dorm cu nimeni în aceeaşi cameră şi cu atât mai puţin în acelaşi pat.
27. Am avut cel puţin 3 suflete pereche până acum.
28. Nu voi întâlni femeia vieţii mele ci femeile vieţii mele.
29. În faţa iubitei mele, prietenii au prioritate.
30. Am o mulţime de colege de serviciu şi amice de sex feminin de diferite vârste care în general ar face sex cu mine.
31. Încep să îmi placă din ce în ce mai mult fetele de 18-20 de ani.
32. Îmi displace prezenţa amantelor mele în casa părinţilor mei. Mi se pare o profanare.
33. Mă atrage ideea să mă culc cu prietenele şi colegele iubitei mele şi cu cele ale prietenilor mei.
34. Deseori refuzul altor femei mă face să sufăr şi să mă răzbun pe iubita mea.
35. Mă joc cu toţi şi cu toate.
……..

12.
I am not a person,
I am a succession of persons
Held together by memory.
When the string breaks,
The beads scatter.
Lindley Williams Hubbell

„Era o seară oarecare de februarie când m-am trezit mirat într-un vis atât de real încât a reuşit să îmi topească graniţele dintre realitate şi ficţiune, exact ca în filmele proaste. M-am trezit într-o ceainărie mistică, la lumina lumânărilor, faţă în faţă cu fata din visurile mele.
Tot în filmele proaste se zice că timpul stă în loc în momentele astea.
Aşa e.
Fiecare clipă pe care am trăit-o de atunci este aceeaşi clipă, este momentul când mi-am ridicat privirea şi am simţit cum mă privea în ochi zâmbind, când universul s-a oprit pentru mine o dată cu înghiţitura aceea amară de ceai din ochi de dragon. Întotdeauna am crezut că perfecţiunea există, mereu am luptat cu cei din jurul meu pentru a-i convinge de acest lucru, iar acum, când am perceput-o, îmi pun întrebarea:…îmi este de ajuns clipa aceea ca să justifice pustiul care a urmat?
Nu am răspunsul şi nu ştiu dacă îl voi avea vreodată. Dar pot să afirm ca mi-am lăsat sufletul în ceainăria aceea, într-o seară oarecare de februarie. Şi gustul ceaiului pe care l-am băut cu fata din visurile mele este atât de amar şi atât de drag mie încât îmi umple ochii de lacrimi de fiecare dată când realizez că încă nu l-am uitat.
Întâlnind-o, o parte din ea s-a imprimat în mine, ca un parfum scump.
Aşa că data viitoare când eu şi cu tine ne vom întâlni, poate vei simţi, J0lly Jok3r, o privire verde dinspre sufletul meu.
Îmi amintesc cum am provocat-o să mă facă să sufăr dacă poate, dar să mă facă să simt ceva. Orice. Iar acum, când amintirea se consumă, iar fiecare clipă care trece disipă sentimentul, pot spune că nu regret nimic. Pot spune că data viitoare când voi avea norocul să mă îndrăgostesc, mă voi arunca de o mie de ori mai tare. Poate asta înseamnă că persist în greşeală, dar nu are importanţă.
Poate într-o zi se va sătura de pustiul din viaţa ei, pe care a ajuns să îl îndrăgească atâta. Poate că atunci îşi va aminti că, undeva, un dragon

respiră. Poate că într-o zi va înţelege că dacă ar fi vrut să fiu acela ar fi fost de ajuns să mi-o ceară.
Până atunci însă, o voi uita.
În fiecare zi."

Am scăpat hârtia din mână şi m-am aşezat încet pe pat.
Eram la mama şi la tata, unde mă retrăsesem să îmi ling rănile.
Eram acolo, ca un animal retras în vizuina lui, în vechea mea cameră, unde găsisem din întâmplare nişte scrisori vechi, iar printre ele, şi aceasta.
Un oraş mic. O noapte neagră. Ploaia curgând din cer. Totul înnorat. Acolo eram. Şi urma să îmi petrec noaptea şi noaptea următoare pe o canapea abandonată, înconjurată de cutii, într-o casă în care crescusem douăzeci de ani. Simţeam cum toată durerea pe care o simţisem vreodată se ridică din adâncuri, şi toate rănile se deshid sângerând o viaţă de încleştare perpetuă cu întunericul dinăuntrul meu şi dinăuntrul celorlalţi. Fără somn, în cea mai perfectă linişte, nimic altceva decât eu şi gândurile minţii mele chinuite şi fulgerătoare. Doar eu în faţa mea, a dragostei mele pentru mine şi a urii născute din ea, lanţurile tuturor minciunilor pe care mi le servisem vreme de douăzeci şi ceva de ani, dorinţele adânci pe care le înduram şi cel mai înspăimântător demon dintre toţi: iubirea copleşitoare mocnită în mine dintodeauna, fără nimic în schimb decât încercări mistificate de a mă minţi singur că este cineva acolo în stare s-o primească.
Şi în acel oraş, în acel întuneric, pe acea canapea, totul era rece.
Totul, mai puţin setea.
Setea care continua să mă tragă după ea, într-o direcţie necunoscută, o sete pentru nu ştiu ce anume.
Am încercat să mă agăţ de Naïve. Am încercat să mă agăţ de J0lly Jok3r. Dar nu erau decât ca nişte stele îndepărtate în noapte, ca nişte guri de aer într-un nor de singurătate.
Nu ştiam cine sunt şi de ce mi se întâmplau toate astea mie, dar ştiam că urma să plâng toată noaptea.
Şi-am plâns.
Dar nu toate părţile mele plângeau.
Una dintre ele nu făcea decât să se întrebe.
Să se întrebe cum de uitasem într-un asemenea hal, ceea ce simţisem doar cu un an în urmă.
Cum de uitasem tot ce spusesem, cum de uitasem tot ce scrisesem.

Cum de făceam lucruri de parcă aş fi fost cândva altcineva.
Cum de în viaţa mea se repetau aceleaşi lucruri de parcă aş fi luat ceva mereu de la capăt.
Cum de mă îndrăgosteam de o nouă femeie a visurilor mele în fiecare februarie.
Pentru că în scrisoare nu era vorba despre Veronique.
Era vorba despre Eva.
……..

13.
Porumb în floare.
Culoare deosebită şi aromă inconfundabilă.
Bilet scris şi lăsat de Jedi deasupra unei oale în care Naïve făcuse mămăligă cu trei săptămâni în urmă

Primul lucru pe care l-am făcut când m-am întors din concediu a fost să îmi consult horoscopul pentru perioada următoare.
„Vei cunoaşte o perioadă de distracţie amoroasă maximă, după care vei întâlni marea dragoste."
Mi-am frecat palmele satisfăcut.
Aha, aşadar stelele mă vor arunca în braţele femeilor, culminând cu un orgasm sentimental apoteotic. Şi oricât aş fi de puternic, oricât aş fi de viu, până la urmă mă voi topi ca o lumânare în focul trăirilor, străveziu şi palid, slăbit şi pierit, prăbuşit, cu siguranţă, într-o zi, în pat, după ce mă voi fi târât în prealabil înspre el, lăsând lungi dâre de lacrimi, sânge şi spermă în urma mea, mărturii cutremurătoare ale clocotului interior, ale rupturilor dureroase la care mi-am supus fiinţa într-o disecţie proprie a căutarii de sine. Căzut la pat, Veronique va veni să mă mai vadă măcar încă o dată, speriată fiind de perspectiva de a dispărea în neant şi împărţind cu generozitate vindicativă soarta-mi şi curiozităţilor ei, ameninţătoare, nesatisfăcute şi anunţând bântuiri viagere. Văzându-mă căzut ca un luceafăr, tremurând de amor şi alb şi gol sub aşternuturile murdare, lacrimi de recunostinţă şi remuşcări tardive îi vor umple genele, degete ezitante îmi vor atinge chipul, sudori reci o vor cuprinde în faţa suflului sarcastic al morţii şi mă va implora îndrăgostită s-o las să mă îngrijească, biet suflet jertfit în jocul necruţător al zeilor.
Văpaia aprinsă atunci în obosiţii mei ochi, scuturat de aşternuturi, de boală şi de unghiile ei false înfipte la mine în carne, lingând de pe ea

transpiraţia rece şi rimelul curs, inspirând bolnav de sete mirosul sexului ei, pe care îl făcuse sau urma să îl mai facă vreodată, o s-o fut, într-o simfonie a demonilor noştri, ea excitată de moarte, eu excitat de viaţă, ea abandonată în prezent, eu abandonat în ea. Târziu, în ceasul târziu al plăcerii, noi nu, dar timpul, amorţit, se va opri. Şi atunci mă voi ridica şi îi voi zâmbi ca o statuie antică, în tăcere, pentru că nu vor mai putea exista cuvinte acolo.
Eu, iubitul ei.
Refăcut.
Mi-am frecat palmele satisfăcut, dar nu m-a ţinut mult.
Mi-am amintit că Veronique era fix în aceeaşi zodie cu mine.
Deci Veronique va întâlni marea dragoste.
Care nu numai că nu eram eu, dar nici măcar în capitolul distracţie nu fusesem repartizat.
Trebuie să vă spun că în mod obişnuit nu manifestam nici cel mai mic interes faţă de aşa zisele previziuni astrale, dar am remarcat că tendinţa este să crezi posibil orice, atâta vreme cât previzionează ceva rău pentru tine.
Am simţit o înţepătură în dreptul inimii, sau poate undeva mai jos cu câţiva centimetri, m-am ridicat de pe scaun, am inspirat aerul din jur şi sprijinindu-mă de fereastră, am jurat şi am luat decizia fermă şi irevocabilă de a nu mă mai gândi la Veronique vreodată şi de a nu mai intra pe *website*-ul de matrimoniale unde o cunoscusem niciodată în viaţa mea.
După care, tremurând, respirând agitat şi atât de grăbit încât m-am lovit de piciorul scaunului, m-am aşezat la loc şi am intrat pe *website*-ul respectiv.
Veronique era acolo.
……..

14.
Nothing is a cliché when it's happening to you
Max Payne

Nu aş fi vrut în niciun caz ca ea să ştie că mă preocupă în halul ăsta ce face, dar sub protecţia anonimatului, orgoliul meu putea să doarmă nederanjat.
Muream s-o văd cum se joacă.

Cum probabil se joacă cu bărbaţii.
Cum la fel de probabil se joacă împreună cu prietenele ei, cu bărbaţii.
Cum este indiferentă la prezenţa mea.
Iar eu nu puteam decât să privesc, cu totul şi cu totul neputincios, la acest fenomen.
J0lly Jok3r mă sfătuise să renunţ la îndârjire, dar nu aveam nici cea mai mică intenţie în sensul ăsta. Dimpotrivă.
Am intrat aşadar în vorbă cu câte femei au catadicsit să îmi răspundă, aruncând din minut în minut câte un ochi să văd dacă Veronique mai este încă prezentă, de parcă faptul că o vedeam *online* reprezenta vreo garanţie absurdă pentru liniştea mea. Inutil să mai adaug că nu mă puteam abţine să bănuiesc pe fiecare dintre ele că este fie Veronique, sau în cel mai rău caz, măcar o prietenă de-a ei.
Dacă vă întrebaţi ce puteam discuta cu 6-7 femei simultan, e simplu.
„Am întâlnit femeia vieţii mele. Mi-a ars sufletul şi a dispărut fără explicaţii. Cine mă ajută acum s-o uit?"
Dintre toţi oamenii care au trăit vreodată şi care trăiesc acum, pe câţi îi poţi asculta? Întreba? Cunoaşte? Fiecare are ceva de spus. Fiecare are o experienţă de descris. Şi dacă ai cunoaşte unul pe secundă... 1 miliard de secunde înseamnă cam 31 de ani şi 8 luni.
Internetul este liber. Poţi afla adevărul.
Un alt fel de informaţie.
O informaţie vie.
Ce m-a fascinat întotdeauna la internet este că poţi intra în minţile oamenilor instantaneu. La plic.
- (F1) „Fiecare le are pe ale sale. Depinde cât de nebun e. Am impresia că eşti cam trist. În ultimul timp deseori dau peste bărbaţi cu inima frântă. Numai de inima mea nu se frânge nimeni."
- (F2) „Nu dispera, viaţa e frumoasă, dacă ştii s-o trăieşti. Toate cele bune!"
- (F3) „Nu e bine. Eşti un bărbat frumos? Flirtezi cu femeile? Femeile sunt geloase. Toate. Eu când ieşeam cu ex-ul, toate femeile îi zâmbeau, şi nu aşa din politeţe, iar la mine nici nu se uitau. Aş fi absurdă să îl acuz cu ceva, el era politicos, dar totuşi simţeam că îmi scapă printre degete. Nu puteam să am eu controlul şi din cauza asta mă simţeam în nesiguranţă tot timpul. Ideea era să aibă ea controlul... tu să ai doar impresia că ai controlul.. nu ştiu dacă are vreun sens ce zic eu aici."

- (F4) „Ai trăsăturile sculptate, rigide, eşti brunet. Ai o înfăţişare foarte rece. Tu ai nevoie de o femeie, frumoasă, inteligentă şi... femeie!”
- (F5) „În ce zonă lucrezi? Poate ieşim la o bere după serviciu într-o zi...”
- (F6) „Mi-am pierdut vremea răspunzând unor indivizi cu intenţii necorespunzatoare. Eu una nu mai răspund decât persoanelor care vor să stabilească o întâlnire, fără a încerca să obţină satisfacţii sexuale facile şi nefondate de sentimente nobile.”
- (F7) „Mie îmi place să mă joc... aşa că ai grijă cu cine te mai joci. Nu cred că ai vrea ca cineva să se joace cu sentimentele tale.”
- (F8) „Uit-o. E nebună...”
- (F9) „Atunci o să ţi-l ard şi eu o dată.”

Am devenit atent.

M-am desprins brusc din miorlăiala generală şi inutilă gândindu-mă că atitudinea asta merită puţină atenţie.

Mereu m-au tentat provocările.

De altfel, ăsta era şi motivul pentru care mă găseam în situaţia de faţă.

Aşa c-am întrebat-o:

- Ai părăsit vreodată pe cineva?
- Da. De curând.
- Ce i-ai zis atunci când l-ai părăsit?
- Eram prea dezgustată. Am dispărut pur şi simplu, fără niciun cuvânt.

Am simţit cum un talaz negru şi înspumat de furie urcă din cele patru picioare ale scaunului meu de la birou până în vârful firelor mele de păr, făcând imaginea de pe monitor să tremure puţin.

Ura are o ciudată proprietate anestezică, aţi remarcat şi voi? E câteodată greu să renunţi la lucruri, oricât de mici ar fi, dar furia te ajută să o faci, aşa cum dentistul îţi face injecţii înainte să îţi scoată măselele. Chiar dacă doare imediat după aceea.

Poate că femeile uită. Se răzbună. Sunt ipocrite. Nepăsătoare. Nebune. Poate că femeile sunt toate la fel.

Dar în mod special, am urât-o pe acea necunoscută din toată inima mea.

Şi mi-am simţit degetele reci în timp ce tastam încet, fără grabă, dar definitiv:

- Eu n-am să dispar fără niciun cuvânt. Iată unul:

Adio.

……..

15.

When you let yourself fall into the "obsession" trap, you begin to analyze everything your dream girl does, every word she says, every move she makes... and try to relate them all to you. She smiled at you - she didn't smile at you. She emailed you - she didn't email you. She returned your call - she didn't return your call.[...] Well, but there's this rather slight and slim possibility, that she's also obsessing about you, right? I mean, people sometimes do end up with people who have initially been obsessed about them, and they live happily ever after, right? Yeah right, in fairy-tales they do©.

Allen Thompson, Don Juan newsletter/ Player Guide©

În seara aceea, se făcuse târziu.

Ştiti cumva filmele alea vechi, cu detectivi care lucrează peste program, până noaptea, pentru că nu e nimeni acasă care să îi aştepte (decât eventual vreun motan înfometat), singuri în birou (pentru că toată lumea e deja acasă, la căldură), cu haina dată jos, primul nasture descheiat şi mânecile cămăşii suflecate, dar cu cravată, plus ochelarii în vârful nasului pentru că se apropie vârsta a doua şi pentru că sunt de fapt nişte indivizi sensibili care şi-au ales meseria din pasiune, şi care primesc, în liniştea nopţii, un telefon de la cineva interesant din perspectiva cazului la care lucrează?

Aiurea.

Aberaţii.

Aşa ceva nu există.

Aşa ceva pur şi simplu nu se întâmplă.

Şi totuşi, deşi n-aveam motan, ochelari şi nu eram detectiv, tocmai mă pregăteam să închid calculatorul când ecranul mi s-a umplut de o fereastră mare, colorată şi neaşteptată de *messenger*.

Veronique	***A.***
Mi-ai trimis un *mail* aseară?	Nu.
Eşti foarte foarte foarte foarte sigur?	Nu am personalitate dublă din câte îmi amintesc. Te supraestimezi. Sunt îndrăgostit de tine, nu obsedat de tine. E o diferenţă.
Eşti sigur că nu era de la tine?	Incredibil. Nu ai adresa de la care ţi-a venit *mail*-ul? Eu am o singură

Veronique	***A.***
	adresă de *mail*.
Bine. Mă subestimezi.	Iar tu mă sperii. Acum poate îmi zici şi despre ce este vorba... să ştiu de ce mă bănuieşti atât.
Evident, am primit un *mail*.	De la cine? În care scria ce?
De la un admirator secret.	Să ştii o chestie de la mine. Dacă aş avea obsesii din astea, ţi-aş sparge căsuţa de *mail*, nu aş trimite *mail*-uri patetice.
Nu era patetic deloc.	Cum spui tu.
Mulţumesc din nou, nu intenţionez să te reţin…	Atunci dispari.
Nu poţi comunica civilizat?	Mi se pare că ţi-am răspuns. Şi încă mai politicos decât mi-ai răspuns tu mie.
Ştii ce, nu mă cert cu tine	

Nu i-am mai scris nimic.
Am avut tăria să fac măcar atâta lucru.
Măcar să fiu eu cel care nu mai răspunde, de data asta. Măcar atât.
Dar mi-era tare, tare, tare dor.
Nici nu îmi venea să plec de la computerul ăla nenorocit care mă adusese de atâtea ori aproape de ea.
Ştiţi cum e să plângi de dor? Nici eu n-am ştiut, până atunci.
Nu durea, nu eram trist, dar mi-era atât de...
O uram.
Pentru o clipă chiar crezusem că o să îmi spună ceva drăguţ. Şi că o să vorbim cum făceam şi altădată. Mult şi sexy şi...
Pentru o clipă, apoi, am crezut că şi-ar fi dorit ca *mail*-ul primit să fie de la mine.
Apoi m-am gândit că încearcă să mă determine să recunosc că eu trimisesem *mail*-ul, disimulând aprecierea faţă de autorul lui.
Poate că el era cel care o câştigase, în faţa mea.

Admit că mi-a trecut instantaneu prin cap să mă prefac că eu îi trimisesem *mail*-ul.
Dar imediat a devenit evident că mă căutase cu singurul scop de a obţine o informaţie de la mine. O informaţie necesară, fără doar şi poate, în îndeplinirea scopurilor oculte ale jocului ei amuzant.
Crezusem că Veronique nu mă mai poate lovi în niciun fel.
Dar tocmai o făcuse.
Rău.
Eram doar unul dintre cei care îi trimiteau *mail*-uri. Doar unul dintre cei cu care probabil îşi dădea întâlniri. Însă unul dintre cei cu care nu s-a mai întâlnit şi a doua oară, şi cu care evident n-a făcut sex. Şi de care nu s-a îndrăgostit. Şi faţă de care nu simţise nimic; decât poate, într-o oarecare măsură, plăcerea jocului. Doar un, ce cuvânt tâmpit, admirator ca oricare altul.
Nu doar un bărbat oarecare, ci un admirator oarecare.
Şi cine dracu' era ăla care reuşea să semene cu mine? Să scrie ca mine?
Un prost.
De fapt, pentru ea, probabil că nu era nicio diferenţă.
Tocmai îi trimiteam lui Naïve conversaţia pe care o avusesem, când, deodată, mi-a sunat telefonul.
Un număr necunoscut.
Eram sigur că o să sune până la urmă.
Toate sună.
……..

16.
Cine, cine, cine
E-albastru cu buline?
O directoare tâmpită

Inima îmi bătea încă cu forţă când i-am scris lui Naïve tot ce se întâmplase.

A.	***Naïve.***
Ai văzut *mail*-ul meu?	Nasol...
Târfa fără suflet loveşte din nou.	Nuş' care o fi fost faza.
Tocmai când mă liniştisem, m-a răvăşit iar.	Poate că îi place joaca mult prea mult.

A.	***Naïve.***
Mail-ul ăla..mai ştii? Pentru care mi-a mulţumit? Ăla de „ieri”?	Da. Nu era de la tine????
Am dedus după conversaţia asta că în timpul când eu vorbeam cu ea mai era cineva care îi trimitea *mail*-uri. *Mail*-uri care se pare că îi plac dar îi e frică totuşi să îi placă prea tare pentru că ea crede că sunt de la mine. Şi acum i-o fi plăcut unul aşa mult că a decis să clarifice situaţia. Presupun că atunci mi-a mulţumit pentru *mail*-ul de ieri să vadă ce zic. Cine ştie ce i-o fi scris ăla de Ziua Îndrăgostiţilor...	Ok. În concluzie, nu-mi mai pune titluri punctiforme la *mail*-uri că mă chinui să le vânez cu mouse-ul meu „askilambique”.
Stai puţin! Îmi sună telefonul... un număr necunoscut!	Hai zi. Că la capacităţile mele de ghicire...
...	Aştept...
...	Zici azi? Sau ia stai... Nu-mi spune că... Veronique?
Nu. Cineva mult mai important.	Mai important ca Veronique? Hm... Şi cam cine ar fi asta?
Mama.	

Mama îşi luase telefon.
În ritmul asta, urma să îmi stea inima.
Fierbeam.
Dumnezeule, pentru cine m-o fi lăsat Veronique?
……..

17.
The prince of whatever's left
Un desen într-un calendar pentru copii de pe un birou

-am sunat pe J0lly Jok3r.
- De ce m-a întrebat ea chestia aia? Cu *mail*-ul?
- Te gândeşti prea mult. Ştiu unde baţi... lasă. Nu cred că are vreo însemnătate deosebită faptul că te-a întrebat. Oricum, m-ai pierdut.
- Cum adică te-am pierdut?
- Adică de unde până unde îi spargi căsuţa de *mail*? Aşa de tare eşti? Trebuie să mă înveţi şi pe mine.
- Am găsit pe unii care fac asta.
- Eee... aia e altceva să îi plăteşti pe unii să o spargă. În cazul ăsta, te rog, sparge-mi şi mie adresa să văd dacă se poate. Sunt chiar tare curios cum fac ăia. Parola e *one way hash* cu salt şi e imposibil de spart. Doar *social engineering* merge şi asta dacă sunt eu *stupid* adică ori mă prostesc ei să le trimit parola eu ori fac tot ei în *java* un *fake login*. Asta am făcut şi eu şi merge la *brain dead people*. Adica 90 % din populaţie.
- Aha. Cum zici tu. Dar Veronique nu ştie ce se poate şi ce nu.
- Chiar dacă, afirmaţia aia cu spartul mi se pare că sună a ceva de genul... eu sunt *super elite* şi *super cool*... ceea ce nu mi se pare că îşi avea rostul în discuţie. Oricum nu ştiu cum de presupune că tu îi scrii, cum de nu îşi dă seama că sunt persoane diferite.
- Şi care e problema că mă dau *supercool* că îi sparg muierii căsuţa de *mail*? Tu, ca prieten, dacă ai auzit că m-am lăudat cu asta, să pui mâna să afli cum se face!
- Dar tot eu ca prieten trebuie să îţi spun când o iei pe arătură, nu? Chiar dacă aş putea afla... şi ţi-am şi zis cum se face; *hack*-urile sunt de mai multe tipuri: tehnice, sociale, pur noroc, etc. Şi în general un *hack* real e o combinaţie... aici însă un *hack* tehnic e imposibil. Pentru că parolele sunt în *hash* cu algoritm de criptare *one way* şi cu salt astfel încât *string*-ul criptat e de fiecare dată altul. În afară de asta *string*-urile alea sunt puse pe serverele de la clientul de *mail* iar asta înseamnă că trebuie să ai acces acolo, ceea ce în câteva ore s-ar afla şi la ştiri. O variantă viabilă e aia de care ţi-am zis: o prosteşti să îţi trimită parola cu un text bine gândit. În câteva ore ai parola. Ţin să îţi arăt că din 10 încercări 8 sunt de succes. Dacă nu, urmează un al doilea mesaj, la scurtă vreme după. Sau trimiţi un *mail* cu *attachment* şi în *attachment* un html făcut în *java*

script care copiază exact pagina de la *login* de la clientul de *mail*, dar modificată şi când ea dă click pe *attachment*, se deschide copia şi crede că e vreo eroare, şi încearcă să se logheze iar şi scrie ea acolo *user* şi *password* şi mi le trimite mie.
- Cred că asta ar merge...
- Da, merge şi încă bine. Care e *mail*-ul Veroniquei? Fii atent: încerc faza cu textul. Să vedem cât de toantă e. Care e *mail*-ul?
- Nu! În niciun caz. Te rog, nu mi-ar face decât rău.
- De ce? Ai zis că nu e toantă.
-Pentru că nu mai suport durerea să mai am de a face cu ceva legat de ea şi nu vreau să ştiu ce se afla în căsuţa ei de *mail*. Mi-e frică.
- Nu o să ştii.
- Nu vreau să ştii nici tu şi nu vreau să ai de a face cu ea... te rog... înţelege-mă, mi-a plăcut îngrozitor de mult femeia asta... Şi mi-e de ajuns că o văd pe net toată ziua agăţând bărbaţi. Te rog, nu face asta! Nu vreau decât să uit.
- Să uiţi nu înseamnă să arunci în adâncul tău. Înseamnă să lupţi mai departe fiind conştient de ceea ce eşti şi de ceea ce simţi. Îi am adresa în calculator, oricum, de când mi-ai trimis *mail*-uri de la ea. Dar încă nu mi-e clar: şi de ce mă rog nu vrei să îi sparg căsuţa?
- Tu mă asculţi ce îţi spun? Acum i-am şi zis deja că i-aş sparge-o, o să mă bănuiască... şi apoi nu vreau să ştii tu despre ea lucruri care m-ar interesa pe mine şi care m-ar durea pe mine. Şi ce fac acum nu este psihologie inversă.
- Cu toate astea, funcţionează.
- Te rog. Fii mai mult prietenul meu decât *hacker* de data asta.
-De data asta? Interesant cum priveşti lucrurile.
-De data asta, pentru că e prima oară când îţi cer aşa ceva. Şi sper că şi ultima. Dacă vrei o victimă ia-o pe prietena ei aia perversă, care mi se lăuda mie cum o lasă pe ea rece suferinţa bărbaţilor, şi care i-a trimis Veroniquei lista mea cu 35 de puncte. Mai ales că Veronique mi-a zis să nu mai trimit *mail*-uri prietenelor ei. Adresa lor de *mail* o am însă de la ele, şi nu de la ea, să nu uităm asta. Aşa că din moment ce mă vrea la distanţă de prietenele ei... trebuie să existe un motiv şi mă întreb care.
- Şi care e *mail*-ul ăleia?
- Fii atent... şi există o mică posibilitate ca ea să fie tot Veronique... dar nu cred.
- Interesant. Să vedem.

J0lly Jok3r nu îmi spusese chiar ce vroiam eu să aud.
Dar, la dracu', i-am dat adresa lui *Sinful honey*.
Nu părea exact seara mea norocoasă, aşa că am decis să o termin pe cât de repede posibil, prin actul eliberator al introducerii personale sub plapumă.
Numai că planul meu avea deja o problemă.
Plapuma în discuţie era amplasată pe pat, acasă. Iar eu nu ştiam încă unde o să mă duc, dar ştiam că nu o să mă duc acasă pentru nimic în lume.
Şi cu toate astea, m-am ridicat, mi-am aruncat ochii prin încăpere fără niciun rost, am rămas câteva clipe cu privirea aţintită în gol înspre biroul unei colege, pe care se afla un calendar ilustrând un băieţel trist şi singur, şi-am ieşit pe uşă.
……..

18.

***Amirælus**: Unde vrei tu să ajungi?*
***Iskander**: La mine, adevăratul eu, cel care din când în când are iniţiative şi dorinţe şi nevoi reale, care durează în timp, care apar regulat, cu aceeaşi intensitate, şi al căror gust se simte, chiar şi învălmăşit, în restul reacţiilor mecanice ordinare.*

Stăteam în faţa lui Iskander pe un fotoliu şi am început să plâng. Era seară, era încă iarnă şi luminile din casă erau cel mai prietenesc lucru pe care mi-l puteam imagina.
Aţi privit vreodată dintr-un tren de noapte blocurile întunecate de pe marginea căii ferate? Aţi remarcat becurile aprinse? Camerele de mărimi şi culori diferite în care cineva răsuflă? Cu lumina aprinsă? Cel mai adesea bucătării, pline de aburi, în care cineva trebăluieşte, făcând ceva de mâncare? Televizoarele aprinse? Discuţiile casnice, liniştite?
Apartamentele acelea cu becurile aprinse şi oamenii din ele mi-au dat întotdeauna impresia că totul este în regulă în universul ăsta. Iar acum mă simţeam de parcă în sfârşit aş fi reuşit să intru în unul dintre acele locuri.
- Dragoste? Ce simţi tu acum nu este dragoste. Dacă o iubeşti, poţi să o iubeşti şi fără să fie lângă tine. Cine te împiedică să o iubeşti?
Stăteam în faţa lui Iskander şi lacrimile îmi curgeau în tăcere pe faţă. Încet, îmi curgeau încet.

- Nu există intimitate. Nu există nimic din ce simţi, faci, spui, care să nu fi fost simţit, făcut, spus de alţii. De mulţi alţii.

I-am spus tot ce îi puteam spune, fără niciun secret, fără nicio reţinere. Era ciudat, dar era bine.

În jurul meu plutea o lumină gălbuie, iar eu nu conteneam să mă întreb de ce soarta îţi oferă ceva ce îţi place atât de mult, atât de mult, ca apoi să îţi ia totul, fără nicio cale de atac, fără nicio justificare.

Stăteam în faţa lui Iskander şi durea.

Iar cuvintele Veroniquei dansau în jurul meu, orbindu-mă

„…să dorm în acelaşi pat cu iubitul meu şi în aceeaşi cameră, şi să-mi respire în gură, gură în gură, mână în mână, să-l simt lângă mine mereu, numai al meu, pentru că nu sunt nestatornică şi nu există mai multe suflete pereche…”

ca o promisiune incandescentă, de care nu fusesem, pur şi simplu, demn. Sincer, nu îmi plăcuse Iskander niciodată. Şi nu îmi plăcea nici acum. Însă era acolo, scăldat într-o lumină prietenoasă.

-Mi-e rău, i-am zis. Nu mai vreau. Nu mai pot. M-am săturat să mi se întâmple asta iar. Şi iar. Şi iar. Şi iar. Nu ştiu ce să mai fac. Nu ştiu ce să fac. Spune-mi, există posibilitatea reală să faci ceva?

Şi Iskander mi-a zis:

- Da.

S-a ridicat, s-a îndreptat spre bibliotecă, s-a aplecat către raftul de jos, după care s-a întors spre mine.

- Uite, ia asta.

mi-a întins el o carte subţire şi albastră, aproape ca o broşură. Avea o floare mov pe copertă. M-am uitat la preţ: era incredibil de ieftină.

Am luat-o.

Dar inevitabilul s-a produs într-un final.

Am ajuns acasă.

Singur.

……..

19.

We have been brought up in such wrong ways that love has become another name of jealousy. It has become another name of competition, another name of domination. But that condition has to be erased; it can be erased.
Osho

Femeile.

Femeile din viaţa mea… fie că le-am părăsit eu sau ele, fie că m-au rănit sau eu pe ele... toate au făcut acelaşi lucru. Şi-au băgat cât au putut degetele în sufletul meu şi au luat cât au putut de mult, având în priviri aceeaşi notă egoistă a celui care vrea să ia totul şi să nu dea nimic. Mi-au lăsat toate lungi dâre de unghii înfometate în sufletul ăsta al meu de bărbat. Urme care nu se vor şterge niciodată.

Atâta vreme am căutat să devin ceva bun, ceva valoros, ceva real, pe care să îl închin unei Ei, care să fie totul şi pentru care să fiu totul. Mereu mi-am imaginat că, prin căutarea unui ideal, căutând a deveni un model pentru sine şi pentru lumea asta, voi deveni demn în felul ăsta de o Ea, undeva, pentru care să devin un El.

Ea…care să te încânte… pe care să o adori… care să facă totul o vrajă… să umple totul în jur… să zâmbeşti fără să ştii de ce… iar timpul să zboare… şi toate să fie uşoare… să nu-ţi mai pese de nimic… şi lângă care simţi, simţi, simţi...

Mereu am crezut că undeva, acolo, este o femeie pentru mine.

O femeie lângă care să simt că am câştigat în faţa lumii întregi.

O femeie lângă care să nu mai vreau alte femei. Ca un parfum care să mi se potrivească atât de bine încât să nu mă mai dau cu altul niciodată.

Lângă care să fiu invulnerabil.

Ea.

Aceea.

Aleasa.

Idealul.

Ileana Cosânzeana.

Rând pe rând le-am văzut minţind şi minţindu-se, fugind înspre şi dinspre mine, înnebunind, suferind, plângând, constrânse de sentimente, de suferinţă, de raţiune. Şi apoi plecând. Iar eu, mereu acolo, implorându-le, rugându-le ore în şir să găsim împreună lucrul acesta numit dragoste. Să ne umplem reciproc nevoia asta arzătoare.

Şi toate femeile de care mă milogisem mi-au apărut în faţa ochilor, perindându-se arogante şi triumfătoare ca pe un *catwalk* al înfrângerilor mele.
Nebune au fost cu toate, căci aş fi fost Acela pentru fiecare dintre ele.
Poate că femeile sunt toate la fel. Poate că toate femeile sunt nişte curve.
Cel puţin, asta mi-a venit pe limbă să spun.
Iar dacă nu sunt, în toate am simţit aceeaşi frică.
N-a vrut niciuna să primească ce am avut eu de dat. Toate lucrurile acelea atât de preţioase, pe care tânjeam atât de mult să le dăruiesc cuiva care să fie în stare să le ia, care să aibă nevoie să le ia, la fel de mult cum eu aveam nevoie să le dau...
Dragoste. Sinceritate. Deschidere. Căldură. Încredere.
Femeile vor doar jocuri de putere. Vor aparenţe. Vor reguli. Nu ştiu ce dracu' vor femeile.
Dar, ah, cât poate să doară.
Poate că nu mai există dragoste. Poate că dragostea nu este pentru oricine. Poate că nu le poţi avea pe toate. Poate că sunt prea bun pentru lumea asta şi că n-o să primesc niciodată ce merit.
În seara aceea, mi-am dorit să nu mai fiu eu.
Mi-aş fi dorit să fiu altcineva, cineva care să nu fi suferit atât, care să nu îşi fi dorit atâtea, care să nu fi visat atâta.
Mi-aş fi dorit să mă pot preface.
Măcar pentru câteva clipe.
Să mă pot preface că în viaţa mea există cineva despre care să simt că merită cu adevărat să mă aibă şi pe care să simt că merit cu adevărat să o am.
Cineva cu care să ajung undeva.
Cineva cu care lucrurile să fie cu adevărat frumoase şi mai ales reale.
Cineva la care să mă gândesc înainte de a mă duce la culcare şi care să îmi dea un motiv să mă trezesc dimineaţa.
Problema bărbaţilor e că îşi caută a doua mamă. Cât de acerb m-am luptat cu singurătatea, cât de adânc am îngropat speranţa din ce în ce mai firavă, dar la fel de încăpăţânată ca un gândac de bucătarie, că într-o zi...
Şi deodată, o idee simplă şi în general inacceptabilă şi-a făcut loc în capul meu, ca declicul unui trăgaci, aruncându-mi minţile în aer.
Poate că nu femeile sunt de vină.
Poate că e ceva în neregulă *cu mine.*
Poate că, undeva, eu eram cel care făcea o greşeală.
O greşeală pe care nu doream în ruptul capului să o mai repet.

Am ieşit pe terasă, în aerul rece al nopţii, m-am rezemat de tocul uşii, am privit luna uriaşă de deasupra parcului şi luminile de la ferestrele clădirilor din jur şi am şoptit pierdut:
„Unde eşti?”
……..

20.
You want a worthy adversary?
I'll give you a worthy adversary.
Kyle Katarn

Îmi plac rănile pentru că se vindecă, iar atunci când se vindecă, senzaţia de victorie este copleşitoare.
După ce organismul mi s-a consumat atâta vreme singur, aproape fără a opune rezistenţă, aproape găsind plăcere în asta, atunci când presiunea a atins o limită insuportabilă, atunci când am obosit prea mult ca să mai fiu capabil să sufăr, am simţit că înăuntrul meu cineva se opune.
Nu ştiam cine şi ce ar putea fi acel cineva, dar simţeam recunoştinţă că era acolo, atât de adânc încât era cu totul insesizabil în mijlocul vieţii mele obişnuite de zi cu zi.
Cineva care ardea să trăiască.
Să fută.
Să le ardă pe toate.
Să o ardă pe Veronique.
M-am gândit la ea încă o dată, şi am mai tras o carte.
Ultima.
„Soarele”.
Am aruncat cărţile de tarot înapoi în cutie, după care le-am îngropat bine, în bibliotecă, de parcă ăsta ar fi fost un obstacol în cazul în care aş fi fost tentat să le ating din nou.
M-am întrebat cum de nu mă gândisem la asta mai devreme. După toate femeile care mă făcuseră să sufăr, cum de nu mă gândisem niciodată că eu sunt cel care trebuie să se schimbe. De ce dracu' a trebuit să întâlnesc o femeie ireproşabilă pentru asta. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi întâlnit-o niciodată.
Veronique. O să revin la ea când o să fiu în stare.
O să revin la ea.
Sau nu.

Dar întâi...
Dacă de altceva au nevoie, altceva o să primească.
……..

21.
An answer is profitable in proportion to the intensity of the question.
Citat de sfârşit de nivel, Luxor 2.

-am târât către geanta cu care venisem de la birou şi am scos din ea un volum mare şi greu, după care l-am trântit pe masă.
Player Guide[3].
Asta îmi trimisese J0lly Jok3r.
M-am întrebat de ce nu îl găsisem mai devreme.
De ce nu îl văzusem mai devreme.
De ce nu mă interesase mai devreme.
Doar ştiam deja de el, de la prietenul meu; dar nu-l băgasem în seamă, mi se păruse o tâmpenie inimaginabilă. Mi se păruse mereu că sunt prea bun pentru aşa ceva. Că mie nu mi se aplică. Că nu am nevoie de asta. Că e pentru proşti. Şi-n plus, mi se păruse mereu că nu e nicio fericire să fuţi femei pe care nu le iubeşti.
Dar acum aveam nevoie de ceva care să mă salveze.
Să şteargă durerea.
Să mă facă să respir iar.
Orice.
Instrumentul avea câteva sute de pagini pentru care am petrecut câteva ore bune lângă o imprimantă, iar ulterior le legasem într-un biblioraft. Asta după ce perforasem la ele în prealabil în jur de 40 de minute pe covorul lui Jedi, prilej cu care între foi se strecuraseră câteva scame cu totul şi cu totul nedorite. Bineînţeles că le perforasem

[3] Player Guide©, de fapt prescurtarea de la *Player Guide to the Known Universe*, cunoscut şi ca *The Fast Seduction 101 Player Guide*, nu există, fizic, ca atare decât în biblioteca mea. Este o compilaţie de texte culese, de pe http://www.fastseduction.com/. Atât compilaţia cât şi extragerea acestor texte de pe internet constituie în totalitate rodul muncii lui J0lly Jok3r, căruia îi mulţumesc, academic, încă o dată, şi pe această cale. Pentru motive de *copyright* şi de simplitate, orice referire la denumiri, tehnici, concepte cuprinse în textele amintite, sunt marcate cu © în interiorul textului.

îndeajuns de inegal ca să creeze un mic şoc interior de nemulţumire la întorsul paginilor.
Deşi foile erau atât de noi că aproape le auzeam cum ies din ambalajul topului de hârtie, miroseau a cerneală proaspătă şi erau asamblate atât de modern, cumva ghidul semăna cu nişte scoarţe antice pline de vrăji străvechi ţinute laolaltă fără doar şi poate numai şi numai prin magie.
Deschid cărţoiul. Răsfoiesc.
"Too often however people do these things because they don't think they have a choice. But then, when it turns out, they could actually have had a choice and there were even better options available, they close their eyes and start preaching on the benefits and superiority of their choice over other options and the supreme and divine wisdom of the choice they actually made in ignorance©."
Rămân cu gura căscată.
Bun.
Închid gura.
Deci am de ales.
Care sunt opţiunile?

a.) seduce to your heart's content
b.) fall in love and get married
c.) become a munk to lead a life of celibacy©

Vai, ce alegere grea.
Aşadar, de acum înainte voi seduce.
De acum înainte voi fi un Jucător.
Consumat ca un băţ de chibrit, mi-am pregătit perna (patul nu îl fac aproape niciodată, şi pe cale de consecinţă, nu îl desfac aproape niciodată) pentru primul somn odihnitor după multă vreme şi pentru singurul lucru pe care îl mai aveam în suflet pentru a doua zi:
Jocul.
Restul arsese.
……..

22.

One-itis©. Cel mai simplu remediu pentru această afecţiune este să fuţi zece alte femei pentru a observa că obiectul iniţial nu este în realitate special.
John C. Ryan, AKA Jack "Jetman"/ Player Guide©

Priviţi în jur: *Ea* nu există. *Ea* este o creaţie a fiecăruia dintre noi.
S-a făcut dimineaţă, şi *Ea* s-a risipit ca un nor de nisip. O dimineaţă rece, clară şi plină de soare.
O dimineaţă plină de ură.
Aşa că, vorba detectivului, şi-acum să-i dăm drumul.
O să mă arunc în braţele primei femei care mă vrea.
Cum zicea cineva, nu sunt ieftin, dar sunt la superofertă.
Prima femeie pe care am pus ochii era o tipă care bântuia pe chatul verde pe care îmi pierdeam vremea la birou, împreună cu Naïve şi alţi cetăţeni lipsiţi de viaţă socială. Era o tipă jinduită pe acel chat, vorba cuiva, şi ăsta era singurul motiv pentru care mă interesa cât de cât.
De altfel, pe chaturi, raportul dintre femei şi bărbaţi e în general de aşa natură că femeile sunt mereu jinduite fără să facă nimic pentru asta. Femeile sunt supralicitate. Bărbaţii ar fute orice, şi ca atare orice naşpetă şi ţopanelă se găseşte în situaţia să emită pretenţii.
I-am dat întâlnire. A fost teribil de simplu, pentru că şi eu eram jinduit la rândul meu. De fapt, ea m-a invitat pe mine. Tot ce a trebuit să fac eu a fost să îi cânt în strună permanent, ca să nu se supere dintr-un motiv tâmpit sau altul. Avea tendinţa asta. Îngrozitor.
Am oftat gândindu-mă că îmi dau iarăşi întâlniri pe NV pe internet, dar era singurul mod pe care îl ştiam şi prin care mă puteam eu alege şi eu cu un eveniment cât de cât amoros, cât de cât rapid.
Când am văzut-o, am fost plăcut surprins. Nu mi-a plăcut în mod deosebit, dar era ok. Aşa că mi-am propus să fiu atent.
După ce ne-am măsurat unul pe celălalt câteva momente, m-a întrebat unde vreau să mergem.
Nu eram exact cel mai umblat bărbat din oraşul ăsta[4], de fapt, nu ştiam decât locurile unde diversele femei cu care ieşisem, diversele puţine femei cu care ieşisem, mă duseseră şi pe mine.

[4] Venisem aici nu demult, sperând să găsesc răspunsuri la dorinţele, nevoile şi întrebările mele. Încă mai cred că nu poţi găsi nimic într-un cerc închis.

De exemplu, cu un februarie în urmă, Eva mă dusese într-o ceainărie. Unde băusem ceaiul acela din ochi de dragon. Unde mă îndrăgostisem de ea. Poate privirea ei cea verde, poate altceva, dar ceainăria îmi făcea impresia că e vrăjită. Poate pentru că încă mai aveam gustul ceaiului în gură.
Am dus-o acolo[5].
Ne-am aşezat undeva, m-am scuzat, m-am dus la baie şi i-am dat SMS lui Naïve, care murea de curiozitate să ştie cum şi în ce fel este tipa pe care o ştia de pe chat. I-am scris că e mai drăguţă decât mă aşteptam să fie.
La ora 2 ante meridian nu mai aveam bani, mi-era foame şi vroiam să dorm.
Nu fusese cine ştie ce.
Numai că ea spuse:
- N-aş merge acasă încă.
Iniţial, i-am aruncat o uitătură neagră. Şi tocmai mă pregăteam să o întreb ironic unde naiba mai vrea să mergem la ora asta, când am înţeles brusc ce vrea, de fapt, să spună.
Prima dată când ţi se întâmplă, ţi se pare cu adevărat incredibil.
Ireal.
Am privit la ea uşor pătrat dar am decis să nu mai repet greşelile trecutului. Având în vedere că mi-era foame şi somn, iar răspunsul ei mă preocupa la fel de mult ca lista cu indicii bursieri pe întreg anul trecut, în Asia, n-aş zice că am dat dovadă de cine ştie ce curaj. Mai degrabă, de amorţeală. De nepăsare.
- Atunci, hai la mine.
Răspunsul ei a fost atât de afirmativ, de parcă s-ar fi întrebat toată seara, ce naiba aştept să îi propun asta.
Trebuie să admit că m-am străduit ca pe întreaga durată a drumului spre casă să privesc în altă parte, eventual, prin geamul taxiului, luminile portocalii ale oraşului pe trei sferturi adormit. Nu doream niciun spectator pentru rânjetul larg şi incontrolabil al unui tip înfometat,

[5] Din motive practice, o voi numi de acum înainte A Doua Tipă de la Ceainărie. Asta pentru că imediat după Eva, mai dusesem pe cineva acolo. O tipă care venise la întâlnire în bocanci, mi-a vorbit despre importanţa postului religios şi mi-a zis verde în faţă că ea nu are timp de pierdut dacă nu am intenţii serioase. Cititoarele care au ajuns până aici nu se vor simţi cu siguranţă jignite, nu e niciun risc.

somnoros, nefutut de cel puţin un an şi uluit şi îmi doream sincer să o scutesc pe cea cu care împărţeam taxiul, şi care mă ţinea afectuos de mână, de această privelişte inedită.
După ce ne-am strecurat prin camera lui Jedi, care dormea cu gura, muzica din *winamp* şi lumina din acvariul cu Piranha larg deschise, am intrat în camera mea. Mi-a cerut haine de schimb şi ne-am băgat în pat.
Numai că am sărutat-o de fix 4 ori şi m-am întors pe partea cealaltă.
Nu era prima oară când făceam acest lucru, şi cu siguranţă nici ultima, şi fusesem conştient că s-ar putea ajunge în punctul ăsta, dar, ce vreţi, sunt genul care uneori are nevoie să nu doarmă singur.
Nu era neapărat o femeie urâtă, dar era mult mai puţin atrăgătoare fără machiajul cu care o văzusem prima oară şi era mult mai puţin atrăgătoare fără hainele cu care venise îmbrăcată.
Era urâtă pentru mine.
Şi femeile urâte sunt îngrozitor de deprimante.
M-am foit toată noaptea şi-am dormit ca pe ghimpi.
A doua zi dimineaţă, cu o străină în patul meu, a fost greu.
A fost un moment teribil de ciudat.
Aşteptam, din fericire, o vizită, şi ca atare i-am comunicat că ar fi indicat să mă mai vadă şi altădată.
După ce şi-a afişat pretenţiile de dimineaţă ale unei femei indignate cu care ai făcut sex, deşi nu făcusem, A Doua Tipă de la Ceainărie şi cu mine ne-am strecurat, ea plecând, eu conducând-o, prin camera lui Jedi, care se trezea cu ochii, muzica din *winamp* şi lumina din acvariul cu Piranha larg deschise.
„Incredibil”,
spuse Jedi,
iar domnişoara a ieşit pe uşă, în timp ce musafirul meu a intrat pe lângă ea.
După o clipă de gândire, nu i-am spus lui Jedi şi nici musafirului meu, că n-am futut-o. Şi imediat m-am simţit mirat că am luat o astfel de decizie, dar nu am revenit asupra ei.
În schimb, atât musafirul meu cât şi Jedi, privindu-mă cu admiraţie, m-au poftit în bucătărie, la o ţigară proastă şi o cafea îndoielnică, *men made*, ocazie cu care, spre dezamăgirea generală, le-am relatat povestea tristă a Veroniquei, în loc să le povestesc despre femeia care tocmai plecase.

Musafirul meu o auzea prima oară, ceea ce nu era deloc şi nici pe departe şi situaţia lui Jedi, care şi-a exprimat cu acest prilej, exasperat, dorinţa de a nu mai auzi acest nume în viaţa vieţilor lui.
Ceea ce nu ştia Jedi era că dorinţa sa era întrutotul şi în asentimentul meu.
……..

23.
Take things as they are. Punch when you have to punch. Kick when you have to kick.
Bruce Lee

Puteam s-o fut pe A Doua Tipă de la Ceainărie!
Din prima seară!
Dar singurul lucru pe care îl făcusem pentru asta era că acceptasem şi mă dusesem la întâlnire.
Nimic din ce am zis sau făcut ulterior nu a condus în mod deliberat la un asemenea rezultat, ba dimpotrivă, rezultatul a fost atât de neaşteptat pentru mine, încât am găsit tăria interioară să recunosc, deşi doar în faţa mea, că a fost o simplă întâmplare, şi ca atare, lipsită de orice valoare intrisecă. Mai mult, am concluzionat că întâmplarea putea funcţiona oricând în sens opus, înspre o nouă Veronique.
Dar tot făcusem ceva, chiar dacă nu făcusem decât să îmi creez ocazia să mi se întâmple şi altceva în afara riscului de a cădea din pat atunci când dormi singur.
Numai că trebuia să transform asta într-un proces controlat.
Nu ştiam neapărat cum să fac asta, dar când vrei să faci un lucru şi nu ştii cum, imitaţia este de obicei un început bun.
Regulile©[6] seducţiei.
I-am povestit lui Naïve despre Ghidul Jucătorului. M-a dezaprobat vehement:
- Câtă vreme nu este ceva care să vină din tine, nu mi se pare în regulă. În plus, nu cred că e ceva cu care să merite să îţi pierzi timpul, ai lucruri mai bune de făcut.
Vă mărturisesc că habar-n-aveam care ar fi putut fi acele lucruri mai bune de făcut. Dar acum spuneţi şi voi, ce putea să îmi spună o femeie, fie ea şi prietena mea cea mai bună?

[6] Să nu se aştepte nimeni să fac expuneri asupra lor. Voi descrie doar experienţe proprii şi în ce măsură acestea m-au ajutat în drumul meu.

I-am povestit lui Iskander despre Ghidul Jucătorului. M-a dezaprobat vehement:
- Câtă vreme vei experimenta la nivel de mecanisme, vei rămâne la nivel de mecanisme.
Altul.
Dacă ar fi să te iei după alţii, n-ai mai face niciodată nimic.
După spusele lor, pe de o parte, dorinţa nu venea din mine, şi deci n-ar fi trebuit s-o duc la îndeplinire, pe de alta dorinţa venea din mine, şi tocmai de aceea n-ar fi trebuit să o aduc la îndeplinire. Personal, oricum aş fi luat-o, nu vedeam în niciun fel avantajul de a nu putea face un lucru faţă de a putea face un lucru.
Până şi secretara care m-a ajutat să copertez ghidul a râs.
N-au decât să râdă.
Eu vreau să aleg ce vine din mine.
Nu e ca şi cum multă lume nu şi-ar propune zilnic că de mâine va face un lucru sau altul, sau că va fi într-un fel sau altul, însă de obicei mâine vine şi nu se întâmplă nimic.
Un Bărbat Frustrat Oarecare© (*Average Frustrated Chump*)© poate să experimenteze şi perioade de până la un an înainte să reuşească să facă sex cu cineva. Iar unul şi Mai Rău decât un Bărbat Frustrat Oarecare© (*Below Average Frustrated Chump*)© este, cum o arată şi numele, şi mai rău decât atât, iar după o scurtă şi dureroasă analiză, am depistat cu uşurinţă categoria în care puteam fi încadrat.
Momentul potrivit să recunosc că niciodată nu mă pricepusem la femei venise.
Firește, avusesem mereu impresia că mă pricep foarte bine.
Desigur, considerasem mereu femeile responsabile pentru eşecurile mele.
Am avut relaţii lungi, am avut relaţii scurte. Am fost iubit, sau aşa am crezut, am iubit, sau aşa am crezut, dar de multe ori am fost eu cel ales sau m-am procopsit cu femei pe care nu le doream de fapt. La întâmplare. Ca toată lumea.
Prea mult mă prefăcusem şi eu, ca toată lumea, că nu aveam în viaţă unele lucruri pentru că nu le doream, nu pentru că nu le puteam avea.
Conform Ghidului, toată lumea face sex până la urmă.
Ideea e să faci sex cu cine vrei tu, când vrei tu, cum vrei tu.
Să fii alfa. Unul dintre masculii dominanţi. Unul dintre cei care se împerechează.

Cineva face asta, este firesc, şi toată lumea ştie, numai că nimeni nu părea să mă vadă pe mine în acest rol.
Trebuia să fac o profeţie pe care tot eu să o aduc la îndeplinire.©
Ergo,
Voi fi cel care fute.
Eu voi fi Alesul.
Ta-taaam.
(Scurt efect sonor de acompaniere a clişeului).
……..

24.
"Acum, luminate crăişor, ca să vezi cât poate să-ţi ajute milostenia, stai liniştit, uită-te drept în ochii mei şi ascultă cu luare-aminte ce ţi-oi spune: du-te la tată-tău şi cere să-ţi dea calul, armele şi hainele cu care a fost el mire, şi atunci ai să te poţi duce unde n-au putut merge fraţii tăi; pentru că ţie a fost scris de sus să-ţi fie dată această cinste"
Ion Creangă, "Harap Alb"

Cred că era luni.
M-am trezit dimineaţa devreme. Mi-am dat jos părul de pe întregul corp, apoi m-am spălat îndelung. Nu mi-am lăsat decât o mică dungă de păr tuns scurt, deasupra sexului, şi nimic altceva în altă parte. Cu excepţia părului din cap, desigur. După aceea, m-am dat cu cremă autobronzantă.
Piaţa: locul în care se întâlnesc producătorii cu consumatorii.
Locul în care produsul de succes este cel creat pentru a satisface nevoile consumatorilor, nu cel creat pentru a fi impus pe piaţă.
Iar nevoile, cum ar zice Iskander, ies mereu la suprafaţă.
Femeile vor orgasm, iar cele care nu vor nici nu contează în ecuaţia asta.
Iar despre mine...
Nu am nimic de ascuns.
Am nevoie de sex.
Un anume fel de sex.
Fără asta n-aş fi ce sunt şi în niciun caz n-aş fi cine sunt. Fără sex, n-ar exista aceste rânduri. Şi Freud n-are nicio vină.
Am pulă. Nu e nimic ce se mai poate face în privinţa asta.
M-am privit în oglindă; eram destul de mulţumit de ceea ce vedeam. Eram pe cale să respect Regula©, arătam şi mă simţeam pe cât de bine posibil.

Cu toate acestea, am decis că se poate şi mai bine. De exemplu, un *8 pack* nu mi-ar fi prins rău deloc, şi am trecut această problemă în lista mea de priorităţi.
Am deschis şifonierul; era cam gol. Şi nu vedeam nimic promiţător. Am aruncat fără pic de milă toată îmbrăcămintea şi încălţămintea incomodă dintr-un motiv sau altul. Am aruncat şi toată îmbrăcămintea şi încălţămintea urâte dintr-un motiv sau altul.
Am închis şifonierul; acum era gol de-a binelea. Am privit în schimb partea bună a lucrurilor: măcar acum era în perfectă ordine şi aveam o problemă mai puţin în viaţă.
Era limpede că îmi lipsise mereu sfatul unei femei pricepute în materie. Dar trebuia să mă descurc şi fără. Am decis să achiziţionez câteva reviste de *life-style* pentru dame. Au şi rubrici pentru vestimentaţie masculină, care spre deosebire de aceleaşi rubrici din revistele similare pentru bărbaţi, exprimă ce le place femeilor nu ce le place bărbaţilor.
Am decis de asemenea să împrumut în cursul zilei nişte bani, pe care să îi privesc ca pe o investiţie, şi să dau o tură prin magazine.
Până una alta, am lăsat să cadă peste mine un sacou gri metal deasupra unei cămăşi bleu descheiate la primii nasturi, cu revere late ţepene, revărsate larg. Nu-mi plac costumele chiar deloc, sunt nişte forme de îmbrăcăminte total idioate. Oamenii sunt stupizi de-a dreptul. Nu are importanţă că îţi intră apă în pantofi, că pantofii îţi fac răni, că hainele tale sunt incomode, că transpiri în ele şi îţi apar afecţiuni ale epidermei, că îţi este frig şi îţi rebegesc oasele, că nu te poţi apleca, nu poţi ridica piciorul nici măcar la 90 de grade şi nici măcar mâinile nu le poţi ridica, cel mai important este să ai camaşa călcată.
Din păcate însă, asta era tot ce rezistase selecţiei dureroase.
De altfel, nu trebuia să îmi placă mie şi mi se spusese mereu că îmi stăteau mai bine decât orice altceva. De acum înainte, mi-am zis, nu o să mă mai întreb ce îmi place, ci unde vreau să ajung.
Mi-am încheiat cureaua neagră, care încadra în chenar, împreună cu singurii pantofi scumpi pe care îi mai aveam, nuanţa uşor deschisă a pantalonilor. Ar părea că puterea unui bărbat stă în pantofi. Şi în curea, deşi ambele îţi dau senzatia că îţi îngrădesc libertatea de mişcare.
Am completat imaginea proprie cu o pereche de ochelari de soare pe care îi împrumutasem, aproape silit, de la Naïve, pentru motivul neobrăzat că îmi stăteau mult prea bine ca să îi poarte ea. Nu mi-am pus ceas; dacă m-ar fi întrebat cineva aş fi zis că mă incomodează în mişcari

şi că aşa îmi place să simt cum trece timpul. Şi asta era adevărat, dar n-aveam oricum niciun ceas care să merite a fi purtat.
Ca un metrosexual sadea, mi-am vărsat în păr şi la baza gâtului ultima picătură de parfum costisitor.
O păstram pentru vreo ocazie, dar am hotărât să îmi cumpăr altul în aceeaşi zi. În plus, ce ocazie mai bună decât acum şi aici cunoaşteţi?
M-am uitat în oglindă. Arătam ca un *kung fu star*, 1970.
Mon dieux, o să mă acosteze lumea pe stradă.
Ies pe piaţă.
Cineva să-mi dea o sabie.
Şi m-am lansat pe uşă.
……..

25.

Who's living in you? […] It's going to take a lot of awareness for you to understand that perhaps this thing you call "I" is simply a conglomeration of your past experiences, of your conditioning and programming. […] So how about taking a minute, right where you're sitting now, to be aware, even as I talk, of what you're feeling in your body, and what's going on in your mind, and what your emotional state is like?
Anthony deMello, Awareness

Oamenii din metrou.

Oamenii din metrou sunt precum cărţile de joc.
La fiecare staţie, cărţile de joc se amestecă. Un pachet mare, dar repetitiv după număr şi culoare. Puţine cărţi colorate. Foarte puţine cărţi valoroase. Până şi hainele lor sunt ca un film de groază, prin cuvintele pe care le rostesc tăcut despre vieţile lor banale, atât de banale.
Totuşi îi găseam fascinanţi.
Parcă ar fi fost cu toţii la o petrecere a tăcerii. Sute şi sute de oameni la petrecere, în fiecare dimineaţă devreme. Nu vreau să fiu înţeles greşit, găsesc metroul o instituţie teribil de romantică. Dar mă gândesc la cuplul format dintr-un fost coleg de liceu şi soţia lui, corporală şi neatrăgătoare, probabil prima şi ultima femeie din viaţa lui, care se îndreaptă dimineaţa, la prima oră, agale către locul de muncă. De ce s-ar grăbi? Nu cred c-au atins iluminarea, pur şi viaţa asta nu le mai oferă nimic. Sunt morţi deja.

Ca nişte roboţei care muncesc pentru alţii, care la rândul lor muncesc pentru alţii, care muncesc pentru alţii, în loc să muncească pentru ei şi să îşi trăiască vieţile. În fiecare zi la fel. Zi pierdută după zi pierdută. Nu se îndreaptă nicăieri. O corporaţie imensă a sclaviei în care nimeni nu câştigă nimic.
Oamenii din metrou.
Şi printre ei, eu.
Fireşte că aveam tendinţa să mă simt special, fie şi numai pentru faptul că eram singurul care purta parfum franţuzesc înainte de ora 9 dimineaţa, dar m-am luptat cu tendința. De data asta.
De ce doream să mă laud? De ce doream să îi impresionez?
De ce aveam ceva să le demonstrez?
De ce depindeam de ei?
Am privit în vagon: erau cam jumătate femei, jumătate bărbaţi. Am analizat succint bărbaţii, dar n-am observat nimic deosebit, aşa că am trecut la ce mă interesa.
Femeile.
Majoritatea urâte, câteva acceptabile, şi mai puţine drăguţe, două frumoase. Statistic vorbind, procentajul obişnuit.
Pentru scopuri ştiinţifice şi ca să faciliteze activitatea pe care urma să o desfăşor, am decis să întocmesc de îndată o clasificare a femeilor, după calitatea materialului.
Iat-o:
Scară proprie de clasificaţie© a bunăciunii femeilor[7]

1. Superbună
2. Bună.
3. Obişnuită sau OK
4. Naşpa.
5. Supernaşpa.

Ca să respect Regula©, de a începe întotdeauna cu cea mai frumoasă din zonă, a trebuit să mă decid care dintre ele îndeplineşte acest criteriu.
După o scurtă dezbatere interioară, m-am oprit la una dintre cele două. Era, să zicem, un 2.
Acum, trebuia s-o abordez, în următoarele 3 secunde, conform Regulii©.
Evident, am constatat că pur şi simplu eram incapabil de aşa ceva.
Ca şi restul bărbaţilor din jur, de altfel.

[7] Diferă de la individ la individ.

Nu că n-ar fi vrut, sigur că toți ar fi vrut asta.
Nu știu care erau motivele celorlalți, dar am fost surprins să constat că nu știam nici care erau motivele mele.
Și după logica mea, dacă doream să le depășesc, ar fi trebuit să aflu care sunt. Iar ca să aflu care sunt, atunci, ei bine, m-am gândit să procedez așa cum procedăm când dorim să cunoaștem orice alt lucru.
Când vrei să înveți ceva despre un lucru, îl studiezi.
Îl privești. Îl pândești. Îl observi.
Dar fiindcă în cazul dat cel care studiază și cel care este studiat erau una și același lucru, am ajuns la concluzia că ar fi trebuit să fie altceva acolo care să observe ce se întâmplă. Ar fi trebuit să fie un martor neobosit și permanent care să privească și să își amintească.
Și în mod miraculos de îndată ce această idee a luat naștere în mintea mea, o altă parte din mine a găsit puterea să se ridice deasupra celorlalte. O parte fără sentimente, fără gânduri, fără senzații. O parte cumva mai înaltă decât toate celelalte. O perspectivă lipsită de orice fel de considerație sau judecată. O percepție nouă. Cu un gust cu totul nou. Ca o culoare nouă. Ca un lucru la care să te poți raporta.
Ca și cum aș fi fost un personaj dintr-un joc video în perspectiva a 3-a și în același timp și jucătorul care îl controlează.
Super cool.
Doar că eu nu puteam decât să privesc ce făcea personajul meu.
Nu aveam nici cea mai mică urmă de control.
Mai mult, fără să îmi dau seama când și cum, am uitat cu desăvârșire de toate acestea, perspectiva a dispărut, m-am făcut la loc una cu personajul de joc video, și m-am pierdut la loc în visarea generală, astfel încât nici nu știu când am ajuns în fața calculatorului, când l-am deschis și când am intrat pe *website*-ul de matrimoniale, dar încă îmi mai amintesc cum am făcut ochii mari.
Incredibil, vorba lui Jedi.
Aveam un mesaj:
„Mi-e frig”.
Semnat,
Vanda.
……..

26.

Doar că nu-s obişnuită să fiu eu şoarecele.
Vanda

Era necunoscuta căreia îi spusesem Adio.

Vine o vreme când te saturi de coincidenţe din astea.

Să îmi spună şi mie cineva, cine e cine şi mai ales, de ce. Pentru că eu nu m-am putut abţine să nu mă întreb: o fi Veronique? Sub altă identitate?

N-avea nicio logică.

O fi nebună.

Sau poate că toate sunt nebune şi deci au aceleaşi reacţii.

Doar sunt femei.

Şi dacă e ea, cu atât mai bine.

La urma urmei, de ce să n-o fut?

Poate vrea *doar* asta.

Dar sunt destul de puternic?

Bine că n-a dispărut după o singură noapte.

M-aş fi gândit că nu sunt bun în pat.

Nu cred că aş fi fost capabil să mă împiedic să gândesc asta.

Şi dacă o fuţi pe Veronique?

Ce o să faci a doua zi, când o să dispară iar?

Ah, trebuie să mă vindec de frica asta.

Cică şi creierul şobolanilor învinge frica, dacă îi supui în repetate rânduri la situaţii periculoase.

Ca atare, cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Cât mai multe.

Cât mai multe plăceri, cât mai multe dureri. Şi cât mai vii, din amândouă.

Cât mai multe femei.

Doar un antrenament.

Am închis calculatorul. Se făcuse seară, luminile portocalii din centru pătrundeau blând, una câte una, prin ferestre, iar telefonul meu suna într-una.

Era A Doua Tipă de la Ceainărie.

Bănuisem asta şi aveam şi motive să o fac. De câteva zile mă suna într-una. Nu era amuzantă deloc.

La primele 10-15 telefoane nu îi răspunsesem, dar în final am cedat.

Ştiam cât doare să nu.
Aflasem de curând.
- Ce mai faci tu?
- Bine... dar tu?
- Rău
- Tot rău?
- Da...
- Am crezut că ţi-a mai trecut..
- Mă tem că nu.
- Îţi pot alina rănile?
- Nu... ştii că nu.
- Am o rochiţă tare sexy astăzi..
- Păi... găseşte-ţi o întâlnire.
- Îmi pun pantofiorii pentru tine... sunt frumoasă rău... pentru tine...
Am oftat.
- Nu mă mai face şi tu să mă urăsc. Că mă urăsc destul.
- Parcă am auzit un zâmbet... vreau doar să te fac să te simţi bine... nimic mai mult... nici la telefon nu vrei să-mi răspunzi...
- Înţelege-mă şi tu. Te rog.
- Aş vrea totuşi să ştiu... trebuia să mă culc cu tine din prima seară ca să mă fi căutat iar[8]?
Am oftat iar.
- Termină cu prostiile astea.
- Bine... îmi cer scuze că am intrat cu pantofii murdari în viaţa ta... Îţi doresc o seară frumoasă.
Am închis şi am sperat sincer că faptul că îi răspunsesem o făcuse să se simtă mai bine. În ce mă priveşte însă, m-am bucurat că nu avusesem numărul Veroniquei niciodată.
În drum spre casă, pe stradă, o fată s-a desprins dintr-un grup şi a venit către mine. Mi-a întins mâna şi mi-a spus: „Îmi pare bine de cunoştinţă”. I-am strâns mâna, am zâmbit, i-am răspuns că şi mie îmi pare bine şi am trecut mai departe. Dacă mă întrebaţi pe mine acum, şi dacă aş fi fost

[8] Am aflat după aceea că un tip n-a mai vrut să o vadă a doua oară pentru că s-a repezit să îi facă o muie în primele 20 de minute. Săracele femei, au şi ele problemele lor.

fireşte capabil atunci, ar fi trebuit să o sărut pe loc fără să îi răspund nimic.

……..

27.

The trouble with wanting it is the fear of losing it. Or never getting it. The thought makes you weak.
Max Payne

Aş fi vrut s-o sărut.

Şi nici măcar nu ar mai fi trebuit să o abordez eu, venise ea la mine.

Dar a plecat, şi eu nu am făcut absolut nimic.

Cât mi-aş fi dorit să pot face şi eu un lucru atât de simplu, dar aparent imposibil de-a dreptul, gândeam eu, în metrou, în drum spre casă.

Privind fetele din vagon, folosind perspectiva cea nouă pe care o descoperisem, imediat am remarcat că, deşi în mod evident le-aş fi dorit mai mult pe cele mai frumoase, eram cu mult mai înclinat către a le aborda pe cele doar drăguţe. Cele drăguţe nu năşteau în mine nicio temere.

Am privit la cea mai frumoasă din zonă şi am constatat faptul că din momentul în care a primit titulatura de „cea mai frumoasă", mintea mea a încetat chiar să o mai vadă pe individă. Din momentul în care am început s-o doresc, n-am mai văzut în faţa ochilor decât un soi de lăcomie. Rezultatul a devenit deodată mai important decât obiectul. Dorind un rezultat, s-a declanşat instantaneu lăcomia, şi frica că nu îl voi obţine. Frica de faptul că nu voi fi privit ca un tip de succes, sau un tip dorit. Un bărbat puternic, inteligent şi dotat, aşa cum ar fi *trebuit* să fiu.

Era ca şi cum acea femeie ar fi căpătat deodată o putere cutremurătoare asupra mea, putând să mă distrugă sau înalţe la cer cu un gest sau cuvânt.

Ca şi cum odată dorită de mine, acea femeie ar fi făcut bine să cadă în genunchi şi să îmi fie recunoscătoare pentru faptul că am binevoit şi catadicsit să îi acord un strop de atenţie, acest lucru fiind de la sine înţeles pentru mine cât şi pentru toţi ceilalţi, care ar fi privit cu atenţie şi ar fi aşteptat acest rezultat, garantat prin el însuşi. Şi numai gândul la refuzul ei de a face asta m-a umplut brusc de transpiraţie rece.

Astfel încât mai bine m-aş fi prefăcut că de fapt nu o doresc, de frica unui rezultat negativ şi al dizgraţiei, amuzamentului şi dezgustului generale, inspirate de un bărbat care a înşelat aşteptările atâtor oameni

de bună credinţă. Ce vor crede ei despre mine când vor afla că sunt un tip care face avansuri unei femei şi care este respins?
Mi-era frică şi să mă gândesc la asta.
De aici, înclinaţia de a mă mulţumi cu o femeie care nu mi-ar fi plăcut atât de mult. Eliberat de dorinţa de a o avea şi aşadar de frica de a o pierde, deodată aş fi găsit un dispreţ suveran asupra ei care mi-ar fi permis o atitudine superioară şi relaxată. Şi dacă aş fi fost cu ea, aş fi tânjit în secret la femeile mai frumoase decât ea.
Ca atare, cel mai puternic motiv care ar fi trezit în mine dorinţa de a aborda o femeie frumoasă, era şi cel mai puternic motiv care m-ar fi împiedicat să o abordez.
Dorinţa de a fi privit într-un anume fel de cei din jur.
Dorinţa de a avea.
Dorinţa de a nu pierde ceva ce nici nu am avut încă.
Ca o forţă care naşte opusul ei însăşi.
……..

28.

True teaching is not an accumulation of knowledge; it is an awaking of consciousness.

Citat de sfârşit de nivel, Luxor 2.

Am trebuit să concluzionez că în mine și în lume în general funcționează niște forțe și legi despre care habar nu aveam.
Asta însemna, după mine, fie că nu scria nimic în nicio carte pe care o citisem, prin şcoli sau pe lângă ele, fie că ceea ce citisem nu însemnase nimic pentru mine.
Am citit mii de pagini şi am uitat mii de pagini. Am simţit atâtea lucruri care acum îmi erau atât de străine de parcă le-ar fi simţit altcineva acum sute şi sute de ani. Am ştiut atât de multe ca să le uit una câte una şi să ajung într-un final să nu ştiu, de fapt, nimic.
Literatură, psihanaliză, psihologie, filosofie, antropologie, etc., etc., etc..
Totul mi se scursese printre degete, nimic nu îmi rămăsese. M-am întrebat dacă în cărţi nu se găsesc cumva decât iluzii, păreri, minciuni, dorinţe, invenţii. Creaţii proprii în care autorii lor cred cu sfinţenie. Gata să fie impuse celorlalţi, cu orice preţ. Chiar cu preţul sângelui. Ba chiar am început să mă îndoiesc dacă cineva avea ceva de spus, ceva de transmis. Ceva real. Ceva care să folosească. Ceva care să meargă. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, dacă ar exista la librărie o Carte Cuprinzând

Adevărul Asupra Vieţii Omului, m-am întrebat dacă mi-ar folosi la ceva. Dacă aş fi capabil să înţeleg ceva din ea sau doar aş crede că înţeleg, dacă ceea ce aş citi acolo mi-ar folosi sau doar aş face să memorez câte ceva şi-atât. Sau dacă aş face diferenţa între acea carte şi restul aberaţiilor şi inepţiilor având coperţi la fel de frumoase şi aflându-se pe acelaşi stand şi numindu-se la fel.
Mi-am propus să îmi dau cărţile cadou, una câte una, după ce le strânsesem plin de grijă ani la rând.
Pe de altă parte, cunoşteam oameni care strâng în minte informaţii dintre cele mai nefolositoare, pe care agreează a le numi cultură, simţindu-se superiori celorlalţi şi dispreţuindu-i, dar trăind o viaţă la fel de mizerabilă: aceleaşi dileme meschine, furii absurde şi probleme mărunte. Aceeaşi neputinţă. Absolut nicio diferenţă calitativă. Absolut nicio putere.
Am privit în jur: era linişte, iar celorlalţi nici prin cap nu le trecea să se preocupe vreo clipă de persoana mea şi cu atât mai puţin de procesele complicate care se petreceau silenţios în mintea mea încinsă.
Ba mai mult, am intuit că şi în minţile lor aveau loc procese mai mult sau mai puţin similare, care nu numai că i-ar fi împiedicat să facă orice alt lucru faţă de cele general admise, dar i-ar fi împiedicat de asemenea să mă vadă, chiar dacă m-ar fi privit insistent.
Şi deodată am înţeles că aşa cum între mine şi femeia cea frumoasă din metrou stăteau gândurile, părerile, dorinţele mele, tot astfel între ea şi mine stăteau fără doar şi poate gândurile, părerile, dorinţele ei, şi pe cât de puţin o vedeam eu pe ea, la fel de puţin m-ar fi văzut şi ea pe mine.
Ca şi cum fiecare dintre ceilalţi, poate chiar fiecare obiect, ar fi fost o oglindă care ne reflectă într-un fel sau altul. Şi privindu-i, i-am văzut furaţi cu totul de aceste oglindiri, pierduţi în aceste trăiri imaginare, rupţi de realitatea din jurul lor, plutind într-un amestec de amintiri despre trecut şi imaginaţie asupra viitorului, plăcute sau neplăcute, dar într-atât de expresive încât aproape că le puteai desluşi înţelesul.
Iar printre ei, eu.
Mi-a devenit evident că, deşi văzusem mai mult decât vedeam de obicei, vedeam de fapt o parte infimă din ce se petrecea de fapt. În interiorul şi în exteriorul meu.
Aşadar, nu ştiam nimic despre aceste forţe şi legi, dar după calculele mele, dacă aş fi fost liber de ele, m-am gândit că ar fi fost floare la

ureche să am orice femeie mi-aş dori, nu doar pe cele pe care întâmplarea le-ar face să întoarcă privirea după mine.
Cum aş fi putut să nu mă mai las în puterea acestor halucinaţii? Cum să am un control asupra mea?
Cum să fiu acolo în orice şi în fiecare clipă, indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent cine ar fi în faţa mea, şi să pot alege ce vreau să fac?
Cum să fiu liber?
Cum putem face un lucru pe care evident, nu-l facem?
Habar n-aveam.
Dar am luat decizia solemnă să mă feresc pe cât îmi stătea în puteri de cei neputincioşi care dau explicaţii cum se face, de cei care nu ştiu dar doresc să îi înveţe pe alţii, şi să nu mai citesc nicio carte, niciun rând şi să nu mai port nicio discuţie despre care să nu simt că mă ajută în mod concret şi că înţelegerea acelor lucruri nu schimbă ceva în mine şi implicit în viaţa mea.
Eram sătul până peste vârful nasului de lucrurile care nu merg şi care nu au niciun rost.
Atât de sătul, că de-abia mai puteam să respir.
Trebuia aşadar să îl caut pe cel care face.
Oricine ar fi el.
……..

29.
Orice e permis în lumea asta. Orice.
Iskander

A doua întâlnire pe care mi-am dat-o a fost cu un el.
Înalt, cu păr pe piept, *kickboxer* şi probabil mirosind a parfum scump.
L-am lăsat să aştepte câteva minute şi apoi l-am abordat.
Era cu adevărat luat prin surprindere.
I-am citit dorinţa în ochi.
Nu era prima oară când îl întâlneam.
Prima oară, se întâmplase în garsoniera lui din capătul celălalt al oraşului, într-o sâmbată noapte, pentru că fetele care erau interesate să mă cheme la o orgie l-au trimis pe el înainte, ca măsură de precauţie probabil. A vrut să vadă cât de mare o am, ca să ştie ce să le spună. A pus un film porno şi am început să ne masturbăm.

Nu mai făcusem asta niciodată lângă cineva de acelaşi sex şi m-am chinuit ceva, dar în mod cu totul şi cu totul incredibil, cumva faptul că mă masturbam, alături de un bărbat necunoscut, singuri într-o garsonieră, nu era de natură să mă excite.
Iar filmul era idiot.
O avea mai mare ca mine. Când mi-a văzut-o sculată, s-a repezit la ea şi a început să o sugă, rugându-mă să îi termin în gură. Am rămas stupefiat câteva clipe.
Mi-a trecut fulgerător prin cap să îl lovesc. N-am făcut-o.
N-am ştiut cum să reacţionez, dar mi-am zis că e o ocazie excelentă să aflu dacă nu cumva mă atrag bărbaţii.
Nu mă atrag bărbaţii.
Dar am avut timp suficient să remarc că o sugea execrabil. L-am dat jos de pe mine, am râs şi am plecat acasă. În cadrul uşii m-a îmbrăţişat tandru şi mi-a zis că mă port ca o fată mare.
Am râs tot drumul în taxi până acasă. Nu mă puteam abţine.
A doua zi încă mai miroseam a parfum scump, în ciuda duşurilor repetate.
Mi-am amintit că Eva mă întrebase atunci ce fusese în neregulă cu mine de refuzasem o muie sănătoasă şi îmi mărturisise că mereu îşi dorise să se fută cu un cuplu de bisexuali.
Cică i s-ar fi părut înălţător.
Uram parfumul ăla de atunci încoace.
Revenind în prezent, probabil că băiatul uitase despre cine este vorba, aşa că mă sunase iar. Poate că suna periodic la toate numerele din agendă. Nu ştiu cu câţi sau cu câte se futuse tipul în cauză în anul care trecuse, dar oricum a trebuit să concluzionez că memoria lui era oricum proastă.
Dar am acceptat întâlnirea.
L-am privit în ochi şi i-am spus că îi admir stilul de viaţă *swing* şi că de aceea am considerat că ar trebui să mă vadă ca să îşi amintească despre cine este vorba.
Mi-a povestit de fratele lui cel frumos care futea vedete. Mi-a povestit cum împreună cu un prieten, fotbalist parcă, agăţaseră cu o seară în urmă o brunetă de un metru optzeci în clubul în faţa căruia stăteam de vorbă şi cum o futuseră pe rând, ba unul ba celălalt, toată noaptea.
Aproape că mi-au dat lacrimile de poftă, dar i-am spus că în urmă cu un an nu ştiam ce vreau iar acum ştiam că nu vreau asta.

- Nu vrei să faci sex la discreţie atunci când vrei tu? Nu vrei să le fuţi pe fetele din grupul nostru, când ai chef, cum ai chef, câte două, câte trei, câte patru?
De-abia mi-am mai putut stăpâni lacrimile, dar i-am spus ferm că nu vreau să fac sex în felul ăsta. Că nu este vorba doar despre sex.
- Vrei să fii un lup singuratic? Vrei să vânezi?
I-am zis că da şi mi-a zis că mă înţelege şi că pot să îl sun oricând dacă îmi schimb optica.
A trebuit să recunosc în sinea mea că habar n-aveam ce vroiam.
Dar știam în schimb cu claritate că îl uram pe fratele lui cel frumos care futea vedete.
……..

30.

N-am agăţat, nu agăţ şi nu voi agăţa vreodată... e ca şi cum te-ai uita pe Animal planet la maimuţele care caută să se împerecheze...
Un utilizator -forumul Revistei Men's Health- revista pentru bărbaţi

Clubul.

Majoritatea Jucătorilor, deşi sunt şi opinii separate, sunt de părere că nu e un loc potrivit pentru a cunoaşte o femeie. Pentru că mai toate se aşteaptă să fie agăţate şi au *scutul de respingere*© ridicat. În principiu, nu trebuie să te duci într-un loc în care se dansează decât dacă vrei să dansezi şi nimic altceva.
Îmi place să cred că asta vroiam, pentru că l-am luat pe Jedi şi încă vreo câţiva băieţi, am umplut o maşină ieftină şi am plecat la dans.
Atmosfera era extraordinară, după părerea mea. Întotdeauna este.
Situaţia pe teren se prezenta exact după cum studiasem; o droaie de băieţi care stăteau încruntaţi pe margine, cu băuturile în mână, de regulă în mâna dreaptă, aşteptând să li se întâmple ceva.
Şirul morţii©. Inutil de amintit că nu li se întâmplă niciodată nimic.
Printre ei, şi băieţii cu care venisem. Din păcate pentru ei însă, nu eram un predicator al adevărului, plictisit şi în ziua lui liberă. Așa că n-am stat să le dau sfaturi.
Eu unul mi-am făcut de cap.
Urmând *Regula 3 secunde*©, am vorbit cu toate fetele care mi-au ieşit în cale şi care mi-au plăcut pentru un motiv sau altul, pentru orice motiv.

Şi întotdeauna am plecat, cu un zâmbet, după 2-3 replici schimbate. Bineînţeles, am folosit şi *kino©.*

Cu greu găseşti ceva mai fascinant decât să vorbeşti cu o necunoscută drăguţă. Nu trebuie neapărat să te intereseze ce spune ea dar e imperios să fii atent la ce şi cum spune, dacă vrei să foloseşti *cuvinte hipnotice©.*

Momentul în care o abordezi, în schimb, e unic. E ca şi cum ai urcat în vârful unui munte înzăpezit iar acum contempli priveliştea. E linişte, ţi se taie răsuflarea, şi fiecare clipă pare o eternitate.

Am dansat până m-a durut ficatul. Şi m-am exprimat fără nicio reţinere. Fără nicio frică, cum ar zice Iskander.

La sfârşit, am plecat singur acasă.

De fapt, nu chiar singur, m-a însoţit Jedi. Şi privirile complice ale necunoscutelor. Şi zâmbetele lor.

M-am întrebat în seara aceea dacă îmi doresc sex fără dragoste şi dacă are vreun sens să încerci să seduci în dreapta şi în stânga.

Dar la fel de bine m-am întrebat dacă nu cumva sunt doar îndoctrinat de părerile generale şi dacă sunt în măsură să am vreo părere cu adevărat a mea asupra sensului sau lipsei de sens al unui lucru, pe câtă vreme nu aveam experienţa personală şi directă a acelui lucru.

Dar, în fine, asta e o altă discuţie.

Pentru că m-am simţit în paradis.

M-am distrat în ultimul hal.

M-am simţit un predator într-o lume de alieni.

M-am simţit special.

Poate că pentru că tocmai renunţasem să îmi doresc asta.

Poate pentru că deodată nu mai simţeam nimic în neregulă să fiu un bărbat oarecare.

Dimpotrivă, anonimatul în care poţi face absolut orice, este o libertate dulce de tot.

Un anonimat în fața mea însumi.

……..

31.

Unknowingly, you are constantly carrying expectations, hopes and desires of what should happen to you, what you would like to experience and what you would like life to give you. In those moments, when you are letting go of all these different expectations, these are the moments of grace when you are having a glimpse of wholeness, of a silent heart.

Thyoar

Nu ştiu cât trecuse de când deschisesem cartea cea albastră, cu o floare mov pe copertă, pierdusem noţiunea timpului.

Dar fusese ca un fulger care mă lovise drept în vârful capului.

Am coborât cartea încet pe pătură, fără să o las din mână, gândindu-mă mirat la lucrurile pe care tocmai le citisem şi constatând cu uimire o vibraţie caldă care începuse să mă cuprindă, şi cred că atunci s-a întâmplat.

O să încerc să descriu pe cât de bine pot ceea ce am trăit în acele momente.

Am simţit cum o lumină puternică răsare în mine şi în lucrurile din jurul meu deopotrivă. Privindu-le, le vedeam strălucind cumva în cameră, ca şi cum aş fi căpătat deodată un organ de percepţie suplimentar şi a cărui deschidere îmi umplea simţurile de o nouă radiaţie luminoasă. Mi-am simţit creierul ca şi cum ar fi fost legat de lumea din jur cu sute de fire invizibile, şi am simţit aceste fire rupându-se unul câte unul, lăsând în urmă o senzaţie puternică de libertate şi o uşurare imensă, ca şi cum ar fi plutit deodată în lumină.

Deci aşa.

Aşa deci.

Tot timpul ăsta fusesem un drogat.

Tot timpul ăsta în care mă chinuisem, în care suferisem, în care mă torturasem singur, o făcusem inutil.

O făcusem, pentru că fusesem crescut într-o dependenţă generală a oamenilor faţă de ceilalţi oameni, şi de fiecare dată când intuisem că este ceva în neregulă, nu primisem de la cei din jur decât şi mai multă beznă. Şi mai multă durere gratuită. Un drog care nu duce nicăieri decât la un iad generalizat.

Am pus pe hârtie toate cuvintele care mi-au venit în minte şi care exprimau într-un fel sau altul laturile problemei pe care se pare că o aveam:

- Cum stau lucrurile
- Cum văd eu că stau lucrurile
- Cum văd alții că stau lucrurile
- Cum aş vrea eu să stea lucrurile
- Cum ar vrea alții să stea lucrurile

- Cum sunt eu
- Cum mă văd eu pe mine
- Cum mă văd alţii pe mine
- Cum aş vrea să fiu
- Cum ar vrea alţii să fiu

- Cum aş vrea să mă vadă alţii pe mine
- Cum ar vrea alții să mă văd eu pe mine
- Cum aş vrea ca alții să vadă lucrurile
- Cum ar vrea alții ca eu să văd lucrurile

Privind rezultatul, am fost nevoit să constat că semăna cu un pasaj din cărţile de filosofie din liceu. Deşi n-aş fi putut băga mâna în foc, chiulisem la materia asta plictisitoare cât putusem de mult.
Acum, că stăteam să mă gândesc la asta, mi-am dat seama că în aceleaşi cărţi problema asta părea să fie numită, generic, ego.
Personal, aş fi numit-o altfel.
De exemplu, Blestemul Dragonului.
Sau... Demonul Nu ştiu de care.
Ceva mai artistic.
Dar, din raţiuni de simplitate, o să folosesc şi eu acelaşi cuvânt în cele ce urmează. Plus că e un cuvânt pe care îl ştie mai toată lumea.
N-o să scriu aici ce am găsit în cartea aia.
Lucrurile astea sunt de altfel într-o grămadă de locuri.
Poate că nicio informaţie nu-ţi foloseşte fără ca în tine să crească ceva întâi. Ceva care să aibă nevoie de acea informaţie, să tânjească după ea, care s-o poată transforma într-o parte din tine, care s-o poată înţelege, care să o poată şti, care s-o poată recunoaşte. Care s-o poată verifica.
Poate că religia fiecăruia dintre noi este căutarea.

E atât de curios, cum trebuie să afli lucrul potrivit în momentul potrivit, ca să se întâmple cu adevărat ceva.
Când afli un lucru fără să ai nevoie de el, e mai rău decât dacă nu l-ai fi aflat niciodată.
Dar ce vreau să spun e că îmi devenise brusc clar că purtam în permanenţă în minte o anumită imagine a mea. De asemenea, şi cei din jur păreau că poartă o imagine a mea în mintea lor. Mai mult, purtam cu mine o imagine asupra cum consideram că ar fi trebuit sau aş fi dorit să fie lucrurile în ceea ce mă privea pe mine sau pe ceilalţi. Şi aceste imagini păreau a fi pentru mine o condiţie pentru felul în care mă simţeam. Privind totul deformat prin aceste imagini, ca nişte frânghii de care mă ţineam cu toate forţele mele, doar gândul că acele frânghii s-ar putea rupe, mă făcea să tremur de frică. Să tremur de durere.
M-am ridicat în picioare şi am luat cu toată energia de care eram capabil următoarea hotărâre, şi nici cea mai mică din parte din mine nu era în dezacord cu aceasta.
Trebuie să renunţ la a apăra această imagine în faţa mea.
Trebuie să renunţ la a apăra această imagine în faţa celorlalţi.
Trebuie să renunţ definitiv şi fără milă la a apăra în faţa mea sau a celorlalţi imaginea mea asupra cum ar trebui sau aş dori să fie lucrurile.
Trebuie să dau drumul la frânghii.
Trebuie să renunţ la ego.
Trebuie să renunţ, definitiv şi fără milă, la dorinţa ca cineva sau ceva să facă sau să nu facă un lucru.
Trebuie să renunţ, definitiv şi fără milă, la orice aşteptare pe care o am de la orice sau oricine, în orice privinţă şi fără nicio excepţie.
Invers, trebuie să renunţ definitiv şi fără nicio milă, la orice justificare, la orice dorinţă de a corespunde sau îndeplini aşteptările mele sau ale celorlalţi, oricine ar fi ei, şi mai ales la orice sentiment sau senzaţie de vinovăţie.
Trebuie să renunţ la orice formă de siguranţă. La orice judecată.
Trebuie să fiu liber.
……..

32.
Eram la pământ, eram la podea
Într-o astfel de clipă, a apărut ea.
Ea mi-a zâmbit, şi eu i-am zâmbit,
I-am dat sufletul meu, ea l-a mototolit,
L-a aruncat pe jos...
Alexandru Andrieş

„Dragă Vanda,"
am început eu să scriu.
Brusc, am fost sincer surprins să constat că eram total lipsit de inspiraţie.
Am citit undeva, cândva, tare demult, când eram copil, că femeile sunt ca afişele. Atunci când unul nu vrea să se dezlipească, lipeşti altul deasupra şi se duc amândouă.
Mi-ar fi plăcut să îi transmit cumva acestei femei ceea ce îmi doream de la ea.
Că îmi doream să mă înveţe să nu mai las frica să îmi cenzureze plăcerea.
Că îmi doream să mă înveţe să nu mai am aşteptări de la femei.
Că îmi doream să îmi aducă plăcere, multă plăcere.
Că îmi doream apoi să îmi aducă durere, multă durere.
Şi că îmi doream să o fut. În modul cel mai depravat posibil.
Ce vreţi, trecuse cred, aproape un an şi jumătate.
Dar nu puteam să îi scriu pur şi simplu toate lucrurile astea, nu-i aşa?
Sau poate că pur şi simplu căutam scuze pentru lipsa mea de inspiraţie.
Singura soluţie pe care o vedeam era să îi trimit cele 35 de puncte, dar oricât de tentant ar fi fost, m-am abţinut şi sunt mândru de asta până în ziua de astăzi.
Şi tocmai băteam darabana cu degetele pe birou, meditând la această problema de maximă importanţă mondială, admirând fireşte, deşi fără un rezultat vădit, pereţii, când steaua mea norocoasă mi-a strălucit din nou în frunte.
Vanda a apărut deodată în toată splendoarea ei pe ecranul monitorului meu. Sub formă de caractere alfanumerice, desigur.
Nu îmi rămânea decât cea mai veche abordare din lume. În general, când vrei să afli un lucru, întrebi.

- Aş dori să îmi spui ceva, am început eu, neavând în schimb nici cea mai mică idee asupra a cum aveam să continui. Cu toate acestea, tonul inspira fără doar şi poate o întrebare care mă frământase nopţi în şir şi nu putea fi decât de natură a trezi acel minunat lucru pe care bărbaţii îl au ca prieten şi aliat de nădejde, deşi fatalmente capricios, în psihicul femeilor, lucru numit, în popor, curiozitate.
- Uimeşte-mă! mi-a răspuns ea. Îţi voi răspunde la cea mai indecentă, tăioasă, absurdă întrebare.
Dintr-un lung şir de provocări ce urmau să vină, pot spune că asta a fost prima.
Genul de provocare care cerea un răspuns pe măsură. Un răspuns inteligent, concretizat printr-o întrebare bine plasată, ca o mutare genială de şah, la care orice răspuns să fie o capcană şi care să îi dezvăluie personalitatea ca o autopsie nemiloasă. O întrebare care să îi smulgă o exclamaţie, care să uluiască, să încânte şi să deschidă totodată.
O lovitură de maestru.
În mod normal, nu trebuie să deschizi subiectul sex înaintea ei, decât dacă eşti un guru al seducţiei şi ştii ce faci. După ce o face ea, orice e permis, dar înainte să ştii cum se raporteaza la subiect, riscul ar fi cam acelaşi cu a juca totul pe o singură carte.
Numai că la acea dată habar n-aveam de Regula© asta. Şi am pus, tastând pe îndelete în ignoranţa mea, următoarea întrebare:
- Ce fel de chiloţi ai pe tine?
Nu sunt un adept al semioticii sau hermeneuticii chiloţilor de damă. Totuşi, am remarcat că un astfel de detaliu furnizează detalii preţioase asupra punctelor fierbinţi de interes. Chiloţii sunt un exponent direct al felului în care se femeile se raportează la sex.
Iar pe de altă parte, o astfel de întrebare este mereu fie prea îndrăzneaţă, fie prea plictisitoare. Şi astfel, ca la problemele de perspicacitate cu bile, se poate încadra logic subiectul analizei, într-o categorie sau alta, fără frica de a greşi.
A râs.
- Hai că ţi-i descriu: tanga, negri, dantelă, au nişte fundiţe din satin în lateral... N-am sutien, în caz că la asta începusei să te gândeşti.
Încă mai consider că lumea se poate împărţi între femeile care poartă tanga şi toate celelalte.
Iar pentru Vanda fusese nu o întrebare plictisitoare, ci mult prea plictisitoare. Plusase, aşa că am plusat şi eu.

- La ce te gândeşti când te masturbezi?
- Gesturi, cuvinte, replici, priviri... ah... de obicei, îmi vin în minte cele murdare... Şi-mi mai place să-mi aduc aminte de câte ceva...
Vanda asta părea chiar futabilă.
Bun.
N-am fost niciodată o fire răbdătoare, şi deşi în 9 cazuri din 10 nu este cea mai bună idee, calea directă te scuteşte, să recunoaştem, de multe bătăi de cap. Ca să nu mai amintesc cât este de excitantă.
Păcat că se consumă atât de repede.
- Ce vrei tu?
- Eu nu ştiu ce vreau... poate ceva care să mă dezmorţească, te-aş vrea pe tine... dar nu ştiu pentru cât timp, cum, de ce, unde...
N-o să vă mint.
Mi-a fost greu să aud asta.
Mi-a fost greu să aud că sunt un produs de consum.
Mi-a fost greu să accept că nimic nu e definitiv, că totul e trecător, că o femeie se poate dispensa de mine la un moment dat ca de o bluză *hot* vara trecută dar total nefolositoare în 22 septembrie.
Dar, în definitiv, asta îmi dorisem.
Să fiu consumat.
Folosit.
Valorificat.
Futut.
Şi în final, poate nici n-o să mai trăiesc până pe 22 septembrie.
- Ce faci la noapte, Vanda?
- Păi pe la 1, 2, te SMS pe tine, mă masturbez şi mă culc. Ce-o să zică prietena ta?
- Ce-o să zică prietenul tău?
- Atunci, nu le spunem, scoase ea limba.
Felicitări.
Eşti prima femeie care m-a dorit de când am ieşit pe piaţă.
Ai câştigat premiul cel mare.
Vanda dragă, cred că o să te fut de o să îţi sară dinţii.
Şi i-am dat numărul de telefon.
……..

33.
There is nothing so delicious as freshness.
Rosanjin

Ţi-am povestit deja despre soneria telefonului meu. Cea ca nişte ţurţurii aurii spărgându-se progresiv, într-o poveste misterioasă.
N-o mai aveam la telefon. Nu puteam să o aud fără să îmi amintesc de Veronique.
Ma îndepărtez de la subiect, şi doi, doar mi-am propus să nu mai revin la Veronique până nu voi fi în stare. De fapt, doream să ilustrez un alt strălucit exemplu despre felul curios în care creierul uman, precum şi cel al celorlalte specii, face asocieri. Şi cred că nu greşesc prea mult când spun că aceste asocieri, de care cred că se petrec aleatoriu, stau la baza aşa numitei percepţii de zi cu zi a oamenilor, incluzând manifestarea afinităţilor sau aversiunilor, şi compun în mare parte ceea ce oamenii numesc cu mândrie inteligenţa lor.
De altfel, acest gen de asocieri cu totul întâmplătoare stau şi la originea rândurilor de faţă, iar printre altele, ele sunt motivul pentru care fiecare cuvânt pe care îl citiţi este aşa şi nu altfel.
Ar fi fost alte cuvinte, dacă aş fi fost altcineva.
Dar, din fericire, nu acest gen de asocieri este şi cauza rândurilor de faţă.
Era aproximativ ora două noaptea.
Şi sunetul de SMS al telefonului tocmai crease o astfel de asociere în creierul meu, sfâşiindu-mi deodată liniştea, noaptea şi somnul în lovituri repetate şi din ce în ce mai îndepărtate, asemănător cu un efect de *suspense* din coloana sonoră a peliculei cinematografice ştiinţifico-fantastice *Alien versus Predator*.
Cred că nu e o noutate pentru nimeni faptul că şi cel mai adânc somn este întrerupt cu uşurinţă de anumiţi stimuli. Ştiu pe cineva care deschide ochii, indiferent cât de tare ar sforăi, când îi ating telefonul.
Ştiţi, cum să vă explic, există un anume tip de excitaţie sexuală, amestecată cu emoţie, care îţi taie picioarele. Şi răsuflarea.
Ei, pentru acel tip de excitaţie sexuală, laşi în urmă cel mai dulce somn cu aceeaşi uşurinţă cu care dai un ziar de săptămâna trecută unui coleg de serviciu. Şi nu uitaţi că sunt unul căruia îi place patul.
M-am întins după telefon şi m-am precipitat cu inima bătând de nerabdare să citesc SMS-ul pe care îl aşteptam de la Vanda, aşa cum stabilisem, şi pe care îl speram cât mai obscen.

Nu era obscen.
Era doar un „**?**".
Nu ştiu de ce femeile insistau să îmi transmită semnul ăsta de punctuaţie pe diferite căi, dar mi-a trecut prin cap că fie are vreo semnificaţie ascunsă, eventual parola de recunoaştere a unei civilizaţii extraterestre, fie că poate ar trebui să iau în calcul varianta că sunt genul care dă naştere la o grămadă de neclarităţi. Poate că nu fusesem destul de clar că vreau o femeie obscenă.
Sau poate că Vanda era doar prudentă şi nu vroia ca prietena mea să mă arunce noaptea în stradă. Dacă mă gândesc mai bine, n-ar fi fost chiar prima dată când s-ar fi întâmplat asta. Probabil nici ultima.
I-am răspuns, uşor dezamăgit, cu un SMS fără conţinut.
Cum n-aveam prietenă, nu s-a mai întâmplat nimic ceva vreme şi mai că începusem să cred că se descurajase, dar tocmai când adormisem la loc cu telefonul în mână, Vanda mi-a scris iar:
„Va fi frustrant. Va fi dureros. Vreau să mă tragi de păr când o să mă iei pe la spate. Vreau abandon, agonie, cuvinte imposibile."
Tot ce mă gândisem eu era s-o fut şi gata, dar această femeie îmi oferea, de undeva din neant şi fără niciun avertisment, nişte posibilităţi cu totul nesperate.
Promisiunea unei pasiuni cutremurătoare.
Abandon, agonie, cuvinte imposibile.
Cumva, nu ştiu cum dracu', dar fiecare mişcare a Vandei reuşea să fie o provocare, într-un fel sau altul. Genul de provocare care duce la insomnii.
Pentru că n-am mai dormit până dimineaţă.
……..

34.
Vanda. Nume de curvă.
Vanda

Vă daţi seama că următoarele nu ştiu câte ore m-am gândit numai la cuvintele ei.
M-am gândit la ele cand m-am dat jos din pat. M-am gândit la ele când mă spălam pe dinţi. Când îmi legam şireturile.
M-am gândit la ele în metrou.

După prima noapte petrecută oarecum împreună, dacă se poate numi astfel un schimb de două SMS-uri, Vanda mă aştepta.
Zicea ea, îndrăgostită.
Am petrecut şi ziua împreună. Cam în acelaşi fel.
Şi noaptea.
Şi următoarele zile. Şi următoarele nopţi.
Ce ţi-e şi cu relaţiile astea virtuale...
Mă excita în asemenea hal, încât mă masturbam aproape necontenit. O mare parte a nopţii, schimbând SMS-uri, o parte considerabilă la birou, schimbând *mail*-uri şi o parte importantă a serii, amintindu-mi de *mail*-urile şi de SMS-urile schimbate.
Dar, în sfârşit, m-a sunat într-o seară. Şi într-un târziu, am căpătat şi eu o certitudine: Vanda nu era Veronique.
Nici nu ştiu dacă îmi mai doream sau nu să fie[9].
"Vreau să ţi-o sug"
mi-a zis, cu o voce pierdută, dar totuşi atât de îndrăzneaţă. Atât de dulce, dar atât de rece. Vocea Vandei. Şi acum mi se scoală pula când mi-o amintesc.
„Ai auzit?" m-a întrebat. „Vreau să ţi-o sug."
Vroia să fie sigură că am auzit.
Auzisem.
Vorbeam la telefon cu orele. Şi ne masturbam împreună.
Dacă vă aşteptaţi cumva în acest moment să redau toate obscenităţile, delicioase, de altfel, pe care le-am schimbat cu Vanda, atunci hai să stabilim o chestie încă de la început. Mă rog, înspre mijloc, dacă mă gândesc mai bine.
Aceasta nu este literatură pornografică. Nu stau să scriu pagini după pagini ca să îmi refulez frustrările. Încerc aici să transmit ceva, dacă personal vi se pare altfel vă sfătuiesc călduros să vă găsiţi ceva mai bun de făcut. Orice altceva. Un ou fiert, poate.
În eventualitatea în care totuşi a mai rămas cineva, ziceam că am petrecut următoarele zile şi nopţi în acelaşi fel.

[9] Chiar în acest moment am o puternică senzaţie de *deja vu*. Mi se întâmplă des, sunt lucruri pe care le-am visat demult, când nu puteam să înţeleg unde şi când se întâmplă. Lucruri care se întâmplă aici şi acum, când nu pot să înţeleg de ce le-am visat atunci demult. În fine, puteţi să ieşiţi de sub pat.

Iar *mail*-urile şi SMS-urile şi telefoanele erau minunate, numai că nu mă puteau mulţumi la nesfârşit. Să nu uităm că aveam o inimă de antrenat.
Aşa că într-o dimineaţă i-am zis Vandei:
-De ce nu te urci tu într-un taxi şi nu vii la mine acasă?
Singura ei uimire legată de propunerea mea a fost că n-a venit mai devreme.
- Nu mă provoca că vin acum la tine şi te fut de nu te vezi. Eşti singur în birou?
- Nu. Dar dacă vreun coleg se simte neglijat îl chemăm şi pe el. Sau respectăm regula „fără orgii la primele 3 întâlniri"?
Încercasem o glumă, dar ea mi-a răspuns serioasă că fusese deja la două.
Nesperat.
Mi s-au tăiat picioarele, aşadar părea exact femeia pe care o căutam.
Foarte bine.
Am îndrăznit mai mult:
- Sau vrei să ne întâlnim undeva şi să începi să iei muie încă din taxi?
Răspunsul m-a dezamăgit. Dar m-a şi uşurat simultan.
- Nu! Am stabilit că fără orgii la primele 3 întâlniri.
Şi am stabilit să ne vedem a doua zi. Adică vineri.
Nu ştiam cum arată. Nu-i văzusem nici măcar o poză. Ştiam foarte bine care sunt riscurile implicate[10], dar cu toate acestea, ideea unei necunoscute care să îmi sune la uşă, care să intre în casă şi pe care s-o fut...
Ah, provocările astea.
Un bărbat îşi asumă riscuri.
Nici măcar nu era ideea mea; Veronique îmi spusese în timp ce se masturba la telefon că este gata-gata să cheme un taxi şi să vină.
Dar Veronique nu vrusese să îşi trăiască fanteziile alături de mine; şi ăsta nu era deloc un motiv pentru care nu i le-aş fi trăit eu de unul singur. Sau, mă rog, cu altcineva. Cu Vanda, de exemplu.
Dimpotrivă, mai că aş adăuga că Veronique merita cu vârf şi îndesat acest lucru.
Dar am zis că nu mai pronunţ numele ăsta.
……..

[10] Voi descrie în cu totul şi cu totul altă ocazie cele două nopţi petrecute în compania unei necunoscute hidoase, pentru a verifica ipoteza ca ea să fie femeia vieţii mele. Nu era.

35.

To know oneself is to study oneself in action with another person.
Bruce Lee

Se înnoptase de ceva vreme.

Pusesem capul pe pernă după ce mi-o frecasem cu gândul la ziua de mâine, când telefonul mi s-a umplut de un SMS cu totul şi cu totul neaşteptat, dar deja familiar.

„?”

Nu ştiam al cui e numărul de telefon. Aveam privirea prea înceţoşată pentru a citi cifre, iar de când Veronique mă sunase cu număr restricţionat nu mă mai oboseam să introduc în agendă numerele de telefon ale femeilor.

Ce rost are?

Dispar mult prea repede oricum.

Am răspuns aşadar tot cu un semn de întrebare.

N-am apucat să adorm la loc, deşi era cât pe-aci, dar răspunsul prompt mi-a sfâşiat pleoapele.

„Te iubesc, dar nici măcar eu nu suport atâta ipocrizie.

Jocul s-a sfârşit.”

Vanda

Undeva, cumva, am avut deodată sentimentul că istoria se repetă obsesiv ca un râs de clown nebun de la curtea unui rege nemort.

Vanda îmi dădea totul şi îmi lua totul în acelaşi timp. Ca şi cum mi-ar fi intrat quinta royală şi toată lumea de la masă s-ar fi aruncat.

Am sunat-o imediat.

Evident, cum fac femeile când sunt aşa zis supărate, mi-a respins apelul.

De când cu Eva, care fusese prima care îmi servise aşa ceva pe tavă, căpătasem alergie la apeluri respinse.

Brusc, am început să mă simt un mort viu, jumătate rece, jumătate cald.

Nici nu ştiam de fapt ce simt mai mult.

Furie sau durere.

Resemnare sau sete de răzbunare.

Ură sau dragoste.

Libertate sau lanţuri.

Nu ştiam dacă îmi vine să plâng sau dacă îmi vine să râd.

Ştiam însă că aş fi vrut să nu mai simt nimic.

Se zice că trebuie să fii un jucător puternic şi experimentat ca să dai femeilor ultimatumuri, ceea ce evident nu era şi cazul meu.
Dar i-am răspuns Vandei.
I-am scris ca şi cum mi-aş fi scris testamentul.
Partea mea fierbinte i-a scris că nu o înţelege, că o iubesc ca un nebun şi o întreba retoric cum poate renunţa la un vis în felul acesta inexplicabil.
Partea mea de gheaţă i-a scris că nu o înţelege, iar dacă nu îmi răspunde până în zori, nu vreau să mai aud de ea vreodată. Vreodată!
Ambele părţi minţeau.
Dar un lucru era cert: într-adevăr, nu înţelegeam nimic. Ştiţi aceleaşi lucruri pe care le ştiam şi eu; înţelege cineva ceva?
Am respirat adânc, şi mi-am zis:
"Nu vei aştepta să îţi răspundă. Nu vei aştepta să nu îţi răspundă. Nu vei aştepta nimic."
Dar am aşteptat.
Şi am aşteptat.
Şi apoi am mai aşteptat un pic.
Se apropiau zorile periculos de mult ca să fiu nevoit să îmi ţin promisiunea, aşa că, prea obosit ca să mai fiu orgolios, am cedat şi am mai sunat-o o dată. Nu-mi mai doream decât să ştiu ceva sigur, şi apoi să dorm şi să mă trezesc peste o mie de ani.
Nu mi-a răspuns la telefon, dar tocmai când închideam ochii, mi-a scris.
"Bine. O singură dată."
Am adormit cu trei lucruri în minte.
Eram bucuros că o s-o fut.
Eram furios că făcuse să pară totul în final de parcă îmi făcea o favoare.
Eram curios să ştiu ce naiba se întâmplase cu ea. Undeva, ceva se întâmplase. Ceva ce eu nu ştiam şi nu puteam să ştiu.
Ah, era aproape să uit.
Patru lucruri.
Eram mirat că Vanda este undeva, probabil la zece mii de leghe adâncime în sufletul său, o femeie romantică.
Îmi spusese că mă iubeşte.
De unde până unde?
Ce, asta era dragoste?
……..

36.
Nu fuţi, nu exişti
Paraziţii

„Cum mă vrei?”
m-a întrebat Vanda vineri dimineaţă.
„Negru sau roşu?”
I-am răspuns că negru.
„Cu sau fără?”
I-am răspuns fără.
„Dulce sau amar?”
La dracu’, decât dulce mai bine amar.
Însă doar ea ştia ce spune acolo, habar-n-aveam la ce se referă. Probabil că la chiloţi, sutien şi parfum, dar era o presupunere la fel de hazardată ca oricare alta.
Numai că nu puteam să îmi dezvălui ignoranţa, aş fi stricat tot farmecul.
Azi urma s-o fut.
Era şi timpul.
Era şi cazul.
Se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic noaptea trecută. Asta era bine. Şi fiindcă nu mai era momentul să fac vreo greşeală, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să îl fac înainte să se urce în taxi, era s-o sun. Pentru că, deşi prin telefon poţi obţine rezultate deosebite, mai ales deoarece femeile nu se simt observate în ceea ce fac, în principiu, dacă nu ai abilităţi serioase de a folosi *şabloane©,* ar fi indicat să te fereşti de conversaţiile la telefon cu aceeaşi diligenţă precum dracul de biserică. Vă spun din experienţă că cea mai nevinovată conversaţie poate duce la schimbarea totală a atitudinii şi intenţiilor unei femei.
Dar din nefericire muream să aflu ce naiba o apucase.
Dacă n-ar fi fost vineri, mai că aş fi zis că era ziua mea norocoasă, pentru că Vanda mi-a explicat, în cea mai senină dispoziţie, care fusese tragedia:
- Am fost la o prietenă aseară. Mi s-a făcut rău când am descoperit că vorbeşti cu mine ce vorbeşti şi cu ea. Că te joci cu noi în felul ăsta.
Ceeeee să-ţi povestesc.
Zeci.
Erau zeci.
Femeile cu care eu vorbeam pe internet erau zeci.

Şi vorbeam cu ele având Player Guide© în faţă, pe genunchi, făcând diverse studii şi experimente.
Ce lume mică. O prietenă. Mai văzusem filmul asta odata.
Ia stai...
Vanda nu este Veronique... dar poate că prietena ei este.
Şi atunci Vanda cine dracu e? *Sinful honey*?
Ar putea fi.
Şi atunci...?
Cine se joacă cu cine?
- Ştii ce?
i-am zis, plimbându-mă agitat şi în derivă pe holuri cu telefonul în mână, orbecăind în beznă şi în presupuneri, pe un ton despre care pot spune că mă îndrepta cu repeziciune înspre rezultatul nedorit despre care ziceam mai sus,
- Nu mă interesează jocul tău şi al prietenei tale. Dacă te-ai gândit că îi spun aceleaşi lucruri pe care ţi le spun şi tie, ar fi trebuit să te gândeşti şi la faptul că nu are numărul meu de telefon, că nu cu ea vorbesc nopţile, că nu ei îi trimit SMS-uri, că nu la ea mă gândesc, şi că nu pe ea o vreau. Te vreau pe tine.
Firește că le vroiam și pe toate celelalte. Şi nu era nici singura cu care vorbeam la telefon. Era în schimb singura cu care mă masturbam, se pune?
Nu mă aşteptasem la crize de gelozie din partea unei parteuze. Dar în final, eu greşeam că mă aşteptasem la ceva.
Dat fiind bărbatul potrivit, poate că toate femeile sunt geloase.
Toate.
Nu ştiu cât de impresionată a fost Vanda de dramatismul meu, dar ca răspuns, mi-a cerut adresa.
Aş fi fost încântat să i-o dau, numai că n-o ştiam nici eu. Lucru care îl intriga până şi pe Jedi într-o oarecare măsură. I se părea incredibil.
Ce vreţi, are acelaşi rost a ţine minte adresele la care nu ştii cât o să stai precum a ţine minte numerele de telefon ale femeilor care nu te mai sună.
- Sună-mă din taxi, o să îţi explic cum să ajungi la mine de acolo.
I-am dat un punct de reper unde să coboare din taxi.
O statuie.
- Nu se poate să mă lase direct la tine în pat?
Am râs.
Dar după ce am închis telefonul, am îngheţat deodată.
Nu îmi ceruse nimeni să mă justific, dar asta e tot ce făcusem.

Şi ceva îmi spunea că asta fac tot timpul.
Aveam dependenţa în sânge.
Ah, cartea cea albastră avea dreptate.
……..

37.
De fapt, ce înseamnă femeile pentru tine?
O necunoscută.

Tocmai intram în casă când telefonul mi-a vibrat în buzunar.
"Vreau să mă tratezi total lipsit de respect şi să mă fuţi cum am intrat pe uşă."
Vanda
Dacă nici asta nu era o provocare, atunci nu ştiu care mai era.
Nu era ca şi cum aş fi intenţionat să îi prepar cina şi să îi citesc poezii, dar cuvintele ei mă făcură deodată să tremur.
Admir femeile care îşi asumă responsabilitatea de a se fute.
Care afirmă, emană şi declară public faptul că au pregătit, prevăzut şi conştientizat acest lucru. Prin cum se îmbracă, cum se aranjeaza, cum vorbesc, privesc, se poartă. Că asta urmează să facă. Să se fută.
Atitudinea asta explicită este incredibil de excitantă.
Cel mai apropiat exemplu care îmi vine în minte sunt femeile care vin la nuntă- sunt atât de aranjate, ca nişte bomboane de ciocolată scumpă ambalate în staniol şi hârtie imprimată preţios, încât, ca şi în cazul bomboanelor, te întrebi ce costă mai mult, conţinutul sau ambalajul- numai că alea nu au deloc aceeaşi puritate motivaţională, care face de altfel mai toţi banii.
Vă daţi seama că ziua a trecut extrem de repede.
De-abia am apucat să plec de la birou, să ajung acasă, să cumpăr câte ceva pe fugă, să iau câteva înghiţituri dintr-o ciocolată, să fac ceva curăţenie prin camera mea, şi să mă spăl. Era încă soare, şi razele lui deja roşii intrau în bucătăria mizerabilă. Jedi nu ajunsese încă acasă, dar dacă ar fi ajuns, ar fi zis probabil:
„Incredibil!"
şi ar fi opinat încă o dată asupra necesităţii noastre de a achiziţiona un animal de casă înzestrat cu blană, care să mai mănânce firimiturile de pe jos. Prin tăvălire.

Bucătăria, făcând abstracţie de firimiturile pe care tocmai le-am amintit, era eminamente lipsită de orice formă de materie comestibilă. Mi-era o foame cruntă, eram uşor epuizat, eram murdar de traspiraţie şi agitaţie, interioară şi exterioară în egală măsură. Stomacul îmi lătra ca un lup înrăit, picioarele mi se târau cu dificultate după mine, ţinând cu greu pasul cu posesorul lor iar când am făcut duşul ăla, dupa ce în prealabil frecasem covorul, pot spune că mâinile, amorţite de oboseală, nu mă mai ajutau prea tare. Şi în general, ultimul lucru din lume pe care aveam chef să îl fac, deşi trecuseră o aproape o mie de ani de la ultimul eveniment de genul ăsta[11], era să fac sex.
Sex cu o femeie pe care n-o văzusem niciodată.
Chiar înainte să se usuce apa pe mine, mi-a sunat telefonul.
E amuzant cum un lucru pe care îl aştepţi cu anii se întâmplă într-un mod neaşteptat, vertiginos şi scăpat de sub control ca o reacţie nucleară în lanţ, într-o seară oarecare de vineri. Fără luciditatea prezentului şi dacă n-ar fi amintirile pe care le putem rumega în linişte, mai că nu ne-am trăi viaţa deloc.
Vanda era deja în taxi şi bineînţeles că vroia să cobor după ea.
Romantismul unei necunoscute care să îmi sune la uşă se ducea pe apa sâmbetei. Dar sub ameninţarea că întoarce taxiul şi se duce acasă, am evaluat cu promptitudine situaţia şi am stabilit că:
[să întâlneşti o necunoscută la statuia din faţa blocului după care să urci cu ea la tine acasă şi să o fuţi]
şi
[să îţi sune o necunoscută la uşă, să îţi intre în casă şi să o fuţi]
conţin aceeaşi cantitate de romantism pe centrimetru cub.
Nu vă uitaţi aşa, toţi facem compromisuri.
De fapt, dacă mă gândesc bine, nici măcar n-aş putea spune că aş fi vreun individ romantic.
N-aveam bani de altceva, aşa că umplusem o tavă cu fructe mari şi scumpe, cumpărasem apă plată, lumânări şi şampanie.Vin spumos, ca să fiu cu adevărat precis. Împrăştiasem lumânările prin camera mea şi le aprinsesem. Spălasem două pahare cât de cât arătoase, cu picior, de prin cămara plină cu vechituri a apartamentului închiriat, le umplusem cu şampanie- vin spumos, cum ziceam- şi le pusesem în faţa acvariului cu

[11] Sexul de unul singur sigur că nu se pune.

Piranha al lui Jedi. Umplusem playlistul cu muzică şi pornisem cei 600 de waţi. Reali. Nu ca ăia din comerţ[12].

Eram deja în întârziere. Mi-am aruncat nişte haine negre pe mine, ştiţi cum se zice, negrul te salveaza întotdeauna, şi am ieşit pe uşă. N-am mai aşteptat liftul, am coborât scările în fugă, am ieşit din bloc, am alergat pe alee, şi am traversat strada, pe roşu, alergând sprinten, grăbindu-mă înspre statuie, căutând cu privirea. Părul nu mi se uscase încă.

În faţa statuii, stătea o femeie. Era drăguţă. Aş fi futut-o oricum ar fi arătat, dar, cu toată sinceritatea, era mult mai drăguţă decât mă aşteptam. Tremura uşor. Înfrigurată. Avea un păr lung şi negru, vopsit, ochi negri, cizme negre, nişte pantaloni negri şi cred că scumpi, care îi stăteau bine pe cur, un pulover gri şi o scurtă rock de piele neagră.

Poate că în urmă cu un februarie i-aş fi găsit o seamă de cusururi. Poate că nu m-aş fi putut abţine să consider o relaţie cu ea. Poate că aş fi decis că nu mă interesează deloc, pentru că n-ar fi fost genul de femeie pe care să o prezinţi mamei tale.

Dar acum, am privit-o doar ca pe o femeie de pe stradă.

O pizdă.

Privea în jur nerăbdătoare; dar nu şi-a dat seama că sunt eu până când nu m-am oprit în faţa ei.

Nu cred că se aştepta să arăt atât de bine. A întins deodată o mână şi mi-a mângăiat suprinsă conturul feţei.

Am sărutat-o şi mi-a răspuns cu pasiune. I-am mângăiat dinţii cu limba. Dinţi de fiară. Ascuţiţi. Albi. Şi reci. Am vrut s-o muşc de dinţi, dar cuiva, altădată, i-i spărsesem.

Era a doua oară când sărutam o necunoscută la prima vedere. Firește că nu era ca prima dată, senzaţia se învechise. M-a strâns în braţe, şi am realizat cu stupoare că era mai emoţionată decât eram eu.

Ne-am luat de mână şi fără prea multe cuvinte, ne-am îndreptat spre blocul unde stăteam.

……..

[12] Jedi deţine un mic atelier care produce sisteme de sonorizare *indoor* şi *outdoor*. Dacă este cineva interesat, să mă contacteze.

38.

I'm very brave generally, he went on in a low voice: only today I happen to have a headache.
Lewis Carroll

Cum am intrat în bloc am lipit-o pe ea de un perete iar pe mine m-am lipit de ea.
Era străină.
Ne-am sărutat mergând împleticit înspre lift, iar după ce am intrat în el, i-am apucat sânii pe sub pulover, simţindu-i pielea caldă şi necunoscută. Ea mi-a apucat cu toată palma sexul deja aproape întărit, pe deasupra pantalonilor.
Am deschis uşa febril şi am intrat în casă.
Probabil că, venind din afară, era ceva atmosferă. Muzica era puternică şi senzuală, se înserase, iar acvariul lumina tremurător şampania din pahare. Vinul spumos- asta am vrut să spun. I-am pus un pahar în mână şi am ciocnit. Am luat amândoi câte o gură, la repezeală.
Vanda a zâmbit, s-a oprit în faţa acvariului şi s-a aplecat, privind la *Pygocentrus nattereri*. Am privit prelung înspre curul ei câteva clipe, apoi am îngenuncheat în spatele ei şi i-am tras pantalonii cei negri în jos, până la genunchi. I-am tras şi *string*-ul[13], la fel de negru, dar cu două fundiţe mov din satin în lateral, i-am desfăcut fesele cu mâinile şi am lins-o.
Era suprinsă de-a dreptul.
Iar eu nu mai gustasem o pizdă de aproape o mie de ani.
Am savurat de-a dreptul gustul acelei pizde.
Dar în timp ce o lingeam şi în cur, mi-am amintit deodată de provocările ei. Iar un gând a început să se înfiripe în mintea mea, cu totul şi cu totul împotriva voinţei mele.
"Nu eşti în stare să o faci."
Muzica mi s-a părut deodată mult prea tare, în cameră s-a făcut mult prea frig, iar realitatea m-a înconjurat din toate părţile cu braţe reci şi lucide de cefalopod.
„Nu eşti în stare să o fuţi."

[13] De fapt, există o diferenţă între lenjeria intimă tanga şi lenjeria intimă *string*. Dar nu contează aşa de mult, nu vi se pare?

I-am ridicat pantalonii la loc şi am rămas în picioare, în faţa ei, fără niciun rost în viaţă.
S-a uitat la mine mirată iar eu m-am privit în ochii ei, cu atât mai înfricoşat asupra a ceea ce ar putea ea crede despre mine.
Îmi era frică.
Îmi era groază.
„Sunt urât. Oare îi place cum arăt? Dar după ce mă dezbrac? O să îi par atrăgător? Dar dacă o să simtă repulsie? Dacă nu mi se scoală? De fapt, deja nu mi se scoală, ah, totul s-a sfârşit. Sunt impotent. Ce-o să creadă despre mine? Cum o să mă mai suport de-acum încolo?"
Mintea îmi lucra cu repeziciune, şi la fel de inutil ca o uzină de împachetat fum.
- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Vanda.
- Nu ştiu... lipseşte ceva, i-am zis, neconvingător.
- Nu ţi se scoală? a întrebat ea, calm.
Am avut tăria de caracter să clatin din cap în semn că nu.
S-a lăsat un moment de tăcere, pe care am simţit că trebuie să îl umplu cu ceva:
- Hai să îţi arăt camera mea...
Vanda s-a îndreptat impasibil în direcţia arătată de mine.
- Nu de asta am venit, zise.
Mi-a venit să sar pe geam. Vă jur că am auzit-o cum oftează. Arăta tare plictisită. Dar a intrat în cameră şi şi-a exprimat, politicos, părerea.
- Drăguţ.
Dacă aş fi fost bine crescut, ar fi trebuit să mă simt şi să o fut de îndată, din politeţe.
Nu era cine ştie ce aranjament, dar era curat. Spălasem pe jos, ştersesem micul covor roşu cu o perie, ştersesem praful şi aşternusem o cuvertură de catifea grena peste patul lat.
Bietul de mine. Mai că îmi dădeau lacrimile de automilă.
Vanda aruncă o privire de la balcon. Apoi, ce credeţi? a început să sufle în lumânări, stingându-le una câte una.
- Ardeau degeaba, spuse ea calm, şi fără, cum s-ar putea crede, vreo undă de regret în glas.
Vanda asta avea un stil care mă scotea din minţi, deşi începusem să cred că tocmai asta şi urmăreşte. Dar chiar şi aşa nu mi-aş fi dorit să mă mângâie pe creştet şi să-mi spună lucruri pe care aş fi vrut să le aud,

doar ca să i se scoale pula baieţelului. Nu îmi mai doream o mamă. Aveam deja una.
Nu îmi doream decât o femeie.
Care era chiar în faţa mea.
S-a aşezat pe pat şi mi-a făcut semn să vin lângă ea, bătând uşor cu palma locul din stânga ei. M-am conformat, cu mişcări de somnambul, gândindu-mă că acest gest pe care ea tocmai îl făcuse era recomandat de Player Guide© ca fiind extrem de eficace în momentele de acest gen.
Am sărutat-o, s-a lăsat pe spate şi m-a tras peste ea. Eram anesteziat complet şi nu simţeam nimic erotic în asta. Nu simţeam nimic în general.
Şi atunci, pe neaşteptate, m-a privit inexpresiv şi mi-a şoptit aproape imperceptibil, silabisit, răsuflând lasciv şi lungind cuvintele.
-...Fu-te-mă...
A fost prea mult pentru mine.
A fost ca o descărcare electrică în creierul meu şi eram provocat până în vârful urechilor.
Am sărit din pat.
Ardeam.
Mă excitase îngrozitor; eram furios pe ea şi pe mine; dar îmi era frică să mă dezbrac, pentru că eram aproape sigur că o să îmi treacă la fel de tumultuos cum mă apucase.
Ştiţi, e uşor să renunţi la ceva din orgoliu. Să renunţi la orice ar putea să îţi demonstreze că nu eşti aşa cum îţi place să te crezi. E uşor să renunţi la cineva când lucrurile nu stau cum îţi convin ţie.
M-am surprins privind pe fereastră.
Poate că pur şi simplu nu sunt făcut pentru asta.
Poate că nu este pentru mine.
Cred că o să las dracului toate prostiile astea în seama altora.
O să îmi găsesc un hobby.
O să bântui bibliotecile.
O să descopăr planete noi în Alfa Centauri.
O să inventez teleportarea, înaintea lui J0lly Jok3r.
O să mă resemnez până la urmă, cu siguranţă.
Ce rost are să te antrenezi în a seduce o femeie, ce rost are să fii maestru în a le aduce în pat dacă atunci când reuşeşti nu găseşti nicio plăcere în asta?
Vanda era în patul meu, gata să fie futută.
Era acolo.

O adusesem acolo.
De asta venise.
Asta dorisem.
Amorul meu propriu părea a fi pe deplin satisfăcut.
„De asta faci ce faci?" m-am întrebat.
„Vrei să vezi dacă poţi?" m-am întrebat.
„Din orgoliu?" m-am întrebat.
Dar în ciuda întrebărilor insistente, nu mi-am răspuns nimic.
Nu ştiam cu exactitate de ce, dar aparent nu puteam să o fut pe Vanda doar din simplă ambiţie. Şi cu atât mai puţin din politeţe, deşi, repet, ar fi fost cazul să mă simt, dacă tot venise până aici.
Dar, din moment ce evident nu puteam, am decis că e cazul să fiu rezonabil.
Aşa că personalitatea mea mare şi imbecilă ca o maimuţă a început să glăsuiască:
- Să ştii că înţeleg dacă vrei să pleci. Şi insist să îţi dau eu banii de taxi.
Iar personalitatea ei mare şi imbecilă ca o maimuţă şi-a luat poşeta de pe pat, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.
Am urmat-o blestemându-mi zilele şi gândindu-mă la ce naiba o să fac începând de mâine.
……..

39.
Tu nu eşti aşa.
Mama

Primisem o educaţie excelentă. Ca să parafrazez pe cineva, urma să îmi ia ani întregi să scap de ea.
Dacă ăsta ar fi un roman de ficţiune, atunci povestea ar fi continuat acum cu frământările interioare ale personajului principal după plecarea Vandei.
Numai că realitatea nu prea seamană cu romanele de ficţiune.
Vanda s-a oprit în uşă.
- Asta vrei?
Ştiţi voi, cum fac femeile.
Întrebarea clasică.
Am privit-o absent.
Nu doream asta.

- La ce te gândeşti?
Nu prea mai aveam de ce să nu fiu sincer cu ea.
- Mă gândesc la ce voi face după ce vei pleca.
- N-am plecat încă.
S-a aşezat din nou pe pat.
- Care e problema, de fapt?
Care era problema, de fapt?
Am privit la femeia inexpresivă şi stilată din faţa mea.
Da, opacitatea ei era cam intimidantă.
Dar totuşi, venise s-o fut iar eu mă întrebam terifiat ce ar zice despre mine dacă aş fute-o.
Cât de prostesc este acest lucru?
În sfârşit, puţin sânge rece.
La urma urmei, ce părere mai proastă de-atât îşi poate face despre mine?
M-am uitat la ea şi i-am zis primul lucru care mi-a venit în minte.
- Ştii, nu mi te pot imagina cum mi-ai lua pula în gură şi mi-ai suge-o.
Vanda s-a aplecat înspre mine, bodogănind că ea asta vrusese să facă, dar n-o lăsasem eu, iar eu am scutit-o de orice gest în plus şi de detaliile nesemnificative; fără să mai ezit, mi-am desfăcut cureaua şi nasturii. Am regretat că a trebuit să fac eu asta- adevărul este că îmi place la nebunie să îmi pun curea doar ca ele să o desfacă înainte s-o sugă- dar asta era situaţia. I-am simţit buzele cum îmi cuprind pula, în aceeaşi notă de calm pe care o afişase toată seara. Şi apoi imediat am constatat surprins, dar nu neapărat în mod plăcut, efectele gumei de mestecat bogate în mentă asupra calităţii sexului oral.
Şi imediat după aceea realitatea a început să se rostogolească inevitabil şi lipsită de orice control, ca un bolovan imens pe o pantă muntoasă de 60 de grade. Un *montagne rousse*, ca un soi de inconştienţă dulce şi fierbinte. Nu mai eram eu. Ceva, cineva, pusese stăpânire pe mine şi nu puteam decât să mă privesc din exterior făcând ce făceam.
Şi acel cineva, îşi scoase jeanşii negri, o apucă pe Vanda de părul cel lung, negru şi vopsit şi îi umplu gura cu sexul său. Apoi o trânti pe pat şi îi desfăcu hainele. Îi băgă mâna între picioare şi îi mângăie pizda cu mâna, după care îi dădu degetele pentru a le linge. Nu era ca şi cum ar fi dezbrăcat-o de tot; puloverul era ridicat peste cap dar mâinile îi rămăseseră în mânecile lui; cizmele şi o şosetă fuseseră scoase, pantalonii se mai ţineau într-un crac de picioarele ei, iar chiloţii tanga, negri, din dantelă, cu nişte fundiţe din satin în lateral, atârnau pe glezna

cealaltă. O întinse pe lateral şi îi împinse piciorul de deasupra până acesta se îndoi şi îi expuse sexul.
Întotdeauna îmi fusese frică de vreo boală şi în special de HIV şi ăsta fusese motivul principal pentru care mă ferisem întotdeauna de contacte sexuale întâmplătoare cu persoane despre care nu ştiam nimic. Mă ferisem atât de tare încât puteam număra femeile pe care le futusem pe degetele de la o singură mână. Şi încă mi-ar mai fi rămas degete.
Nu uitasem asta şi am avut o ultimă încercare de a îl opri din ce făcea pe acel necunoscut care devenisem dintr-o dată. Măcar să se mai gândească puţin.
N-aş putea spune că nu m-a ascultat.
Numai că asta l-a facut doar să zâmbească nepăsător.
Şi-a asumat ceea ce avea de făcut.
Şi apoi a pătruns-o pe Vanda.
……..

40.
Fututa hic sum
Inscripţie dintr-un lupanar, Pompei

Am simţit-o caldă şi udă şi foarte foarte deschisă.
Ideea riscului şi a morţii m-a excitat îngrozitor.
Mă simţeam atât de liber.
Toţi murim, adevărata întrebare este cum trăim înainte ca asta să se întâmple.
Bărbaţii îşi asumă riscuri.
Mă protejasem plin de grijă ani de zile la rând iar acum riscam totul pe o carte.
Una dintre dame.
Care s-a întors cu spatele la mine, s-a întins pe pat, şi-a ridicat fundul, şi-a desfăcut sexul cu degetele şi mi-a zis:
- Să te văd.
O futeam pe Vanda ca şi cum mâine n-ar fi existat, şi tot universul se oprise şi mă privea.
De fapt, nu se oprise, era în *bullet time*.
De fapt, nu era în *bullet time*, dar aşa se mişcă el privit prin ochii unei fiinţe umane.

Percepţia mea se schimbase. Era deodată altfel. Era ca şi cum aş fi fost brusc altcineva, cineva cu alte sentimente, cu alte gânduri, temeri, plăceri, dorinţe, nevoi.
Dacă viaţa mea ar fi fost o poveste, atunci clipa în care pula mea a intrat în pizda Vandei ar fi prima propoziţie a unui nou capitol.
Puteam deja să o sun pe prietena mea Găluşcă, care promisese că se lasă de fumat când voi mai face eu sex. Vă daţi seama că se baza pe faptul că n-o să mai fac niciodată.
Vanda îmi spusese că va sta cam două ore, dar se făcuse târziu în noapte deja. O futusem mult, ore în şir, descoperind mereu dorinţe noi în mine şi în ea.
Nu mi-am dat drumul, deşi Vanda m-a îmbiat minute în şir cu gura deschisă şi limba scoasă, răsuflând cald în faţa sexului meu.
Fusesem liber, dar nu îndeajuns de liber ca să îmi dau drumul.
Pot totuși spune că, într-un final, consumasem totul.
Tot ce eram.
Totul.
Tot ce eram eu.
Nu mai eram eu.
M-am prăbuşit pe un scaun, privind-o cum se îmbracă, culegându-şi încet lucrurile de prin cameră, unul câte unul. Lumina se aprinsese şi acum totul arăta ca un parc de distracții scorojit şi inert, în lumina zilei.
- Mă conduci?
- Mi-ar plăcea să mă ucizi înainte să pleci, i-am zis.
Fusesem incapabil de a face un lucru într-un moment anume numai pentru a fi într-un fel capabil de acelaşi lucru la o oră după. Mi-era frică de ce se va întâmpla în continuare. De ce se va întâmpla mâine. Pentru că nu ştiam ce se va întâmpla mâine.
Nu ştiam cine voi fi mâine.
Vanda a ieşit pe uşă la fel de calm cum venise.
Înainte să intre în lift, i-am zis, gândindu-mă nostalgic că am îmbătrânit şi cum futeam eu de la 4 ore în sus în studenție:
- Trebuia să mă întâlneşti acum 4 ani,
M-a privit cu o uşoară undă de curiozitate în impasibilul care o învăluia.
- De ce?
- Eram cel mai bun.
Mă aşteptam să zâmbească ironic, dar n-a făcut-o.
- Şi acum eşti...

Şi Vanda a plecat, liniştită.
Poate că la primul semn de impotenţă, niciun bărbat se mai vede zeu.
Dar în ce mă privea pe mine...
Dacă mintea, se mintea pe ea însăşi.
……..

41.
In order to become a master you have to become a fool.
Nu mai ştiu unde am auzit asta, dar mi-a plăcut.

Dă futusem pe Vanda.
Mi-am privit camera. Rar fusese picior de femeie pe acolo.
Era violată cu sălbaticie.
Mirosul pielii ei amestecat cu parfum era peste tot.
Urmele corpului ei erau încă în patul meu, calde.
Firele ei lungi şi negre erau pe covorul meu.
Pe pielea mea erau lichidele ei, uscate.
Aproape că aveam senzaţia că eu fusesem cel futut.
Jedi nu venise încă acasă. Era într-un club, şi îmi dăduse un SMS de S.O.S.
„Incredibil.
Jedi, sunt la masă cu 8 femei.
Forţa nu e cu mine!!!
Vino şi ajută-mă."
Semnat,
Jedi.
Nu priviţi aşa pătrat la foaia de hârtie, amândoi făceam parte din Ordinul Jedi.
Deşi v-am spus că eram cu totul şi cu totul golit, dacă mă gândesc bine mă bântuiau totuşi două lucruri.
Unu: devenise clar că femeile nu veneau la mine ca să vadă curăţenia din camera mea, veneau să se fută.
Doi: în noaptea aceea mă simţisem bătrân, neinspirat, impotent. Parcă îmi pierdusem orice sclipire, orice scânteie. Şi totuşi... îmi spusese că sunt cel mai bun. Cât de tare putea să mintă?
Am ieşit pe uşă, aproape simţind mirosul Vandei în lift şi pe scări, pe unde tocmai trecuse.
Era noapte.

Refugiul ultim. Respiraţie. Primul spaţiu liber la care mă puteam gândi. Şi într-un fel, m-am gândit că noaptea şi cu Vanda aveau cam acelaşi efect asupra mea, doar că intensităţile erau mult diferite.
De ce aş fi avut nevoie să fie noapte ca să mă simt mai liber, nu aveam idee, dar problema cu noaptea, este că eşti dependent de taxiuri. Deşi romantice, sau poate tocmai de aceea, ca toate lucrurile romantice, prinzi greu unul, durează puţin, şi costă mai mult decât te aşteptai.
Am intrat în întunericul şi în muzica clubului, urmând chemarea colegului meu de apartament. Simţind perturbările în Forţă, l-am găsit destul de repede şi implicit am localizat şi masa cu cele 8 femei. L-am salutat, am închis ochii, mi-am aprins o ţigară albastru-aurie şi m-am întins pe spate. Era o canapea din imitaţie de piele. Fusese o zi lungă şi oboseala începea să mă tragă de mânecă. Şi cumva, toată hărmălaia şi agitaţia şi luminile stabilimentului păreau cel mai odihnitor lucru din lume.
Mirosul Vandei pe pielea mea începea să dezvolte o influenţă curioasă asupră-mi. Un zâmbet, o stare de linişte şi o forţă interioară pe care nu o mai simţisem niciodată.
Am stins ţigara, şi am evaluat situaţia de pe teren. În realitate, nu fumez, dar ţigările pot fi o unealtă socială foarte potrivită. Erau vreo 2 B (cu indulgenţă), vreo 3-4 O, şi restul N. Nicio SB. Nicio SN. Material sub mediocru, intelectual vorbind. Sau nu neapărat intelectual, cât din punct de vedere al personalităţii. Lemn.
- Ce faci, Jedi? l-am întrebat.
- Incredibil, a râs el, ducându-şi mâna la gură, în timp ce eu mă ridicam în picioare. M-am îndreptat către cea mai frumoasă dintre ele, un exemplar B, şi m-am aşezat lângă. Nu cred că depăşisem cele 3 secunde. Era o acritură.
Poziţia corpului ei: ostilă. Privea în altă parte, uşor încruntată. Se simţea inconfortabil pentru că mă aşezasem lângă ea. Probabil că avea undeva şi un prieten, iubit, soţ, sau ceva în genul ăsta. Cui îi păsa oricum. Mie în niciun caz.
-Bună, i-am zis.
Şi am început să vorbesc.
Nu i-am pus nicio întrebare la care să îmi poată răspunde cu *da* sau *nu*. Am atins-o pe braţ în mod uşor şi repetat. I-am pus foarte puţine întrebări directe, majoritatea le-am deghizat sub forma a diverse remarci. Am folosit cuvintele pe care le folosea ea, uşor modificate.

Dupa câteva momente, alte două din grup s-au aşezat lângă noi. Acesta n-ar fi fost neapărat un obstacol[14] în calea mea. Cel puţin în teorie, ar fi putut fi calea pentru a ajunge extrem de popular într-un timp foarte scurt. Dar era deja mult pentru mine; lipsa de exerciţiu îmi solicita atenţia în mod real şi ca atare am decis că antrenamentul este suficient pentru seara în curs. M-am ridicat, nu înainte de a-i zâmbi şi a o atinge încă o dată, de data aceasta pe picior. Faptul că plecam va fi atenuat fără îndoială îndrăzneala sporită a gestului.
Dar când m-am ridicat, am remarcat că îşi întorsese corpul spre mine. Umerii i se relaxaseră, dar încă nu îşi împinsese sânii în faţă. În schimb, începuse să zâmbească uşor. Când m-am ridicat ştiam unde învaţă. Ce face în timpul liber. Ce muzică ascultă. Ce cărţi citeşte. Ce pizza mănâncă. Ce animale îi plac. Ştiam foarte, foarte mult în plus faţă de cât mi-aş fi dorit vreodată să ştiu despre viaţa ei atât de plictisitoare.
M-am întors la Jedi şi i-am urlat în ureche, ceea ce era o şoaptă suavă în tot acel zgomot, tot ce aflasem despre persoana fizică de sex acru şi feminin de pe canapeaua de vis a vis. Şi cred că toată lumea ştie deja ce anume a spus Jedi.
Eram perfect conştient în schimb că nu mersesem mai departe pentru că nu eram în stare şi nu pentru că n-aş fi vrut.
Sigur că aş fi vrut.
Sigur că aş fi vrut s-o fut şi pe ea, chiar aşa proastă şi insipidă cum era.
Numai că îţi trebuie al dracului de mult curaj să nu te mai minţi singur.
……..

42.
Average guys/ ordinary stuff working from 9 to 5, please sleep early and make mama happy..
O tipă la agăţat, pe internet

După ce o trupă de *strippers* s-a dezbrăcat pe scenă, o stripteuză s-a urcat pe ringul de dans şi a început să îşi facă numărul, în timp ce toată lumea se dădea la o parte. O starletă porno. O bunăciune de femeie pe care probabil că ai fute-o cu lacrimi în ochi, pentru că ai plânge în timp ce ai fute-o.
După ceva vreme, a cerut un bărbat din public.

[14] *Cock block*. Player Guide©.

Am privit în jur; le era frică.
Le era frică de ridicol; le era frică de ce vor crede ceilalţi.
Şi mie la fel.
Dar ego-ul meu fusese condamnat la moarte.
Inima îmi bătea cu putere, dar înăuntrul meu ardeam să fiu eu acela, acolo, cu toate privirile înspre mine şi înfruntând fie admiraţia fie dispreţul mulţimii. Amândouă îmi păreau la fel de provocatoare.
Fetele de la masă m-au împins de la spate; poate că îşi doreau să mă vadă gol sau poate că au observat că îmi doream asta. N-am opus rezistenţă, m-am lăsat postat în primul rând, ceea ce era relativ uşor, din moment ce lumea tindea să se retragă, şi cred că mi-am ascuns frica râzând.
Şi atunci, deodată, s-a întâmplat.
Femeia de pe scenă măsură scena cu picioare lungi, se prinse cu o mână de bară, îşi puse o pulpă pe umărul meu şi îmi încolăci gâtul cu piciorul.
Am privit-o în ochi.
Râdea.
Iar râsul ei trăda o puternică încredere în sine, chiar dacă nu totală.
- Dacă tu poţi, atunci pot şi eu. i-am zis, în gând.
Şi am urcat pe scenă.
La urma urmei, de ce nu?
Mama nu era acolo să mă vadă.
M-a aşezat pe un scaun şi m-a încălecat, frecându-se de mine. Mi-a scos tricoul, iar eu mi-am ridicat braţele ca să îi uşurez munca şi imediat am simţit luminile clubului cum îmi mângâie pielea, în timp ce dj-ul încerca să facă glume pe seama mea.
Fie vorba între noi, probabil că făcea parte din programul lui obişnuit, dar nu prea avea despre ce să facă glume.
Stripteuza a îngenuncheat în faţa mea, m-a privit în ochi şi mi-a desfăcut cureaua.
Apoi, mi-a tras pantalonii în jos, dar eu am oprit-o.
- Te rooog
mi-a şoptit, implorându-mă cu privirea. Cred că obţinuse multe lucruri în viaţă cu acea privire, dar eu i-am rezistat. Nu fără dificultate.
Ştiţi la ce mă gândeam în momentul ăla?
În primul rând mă gândeam că perechea de tanga negri pe care îi purtam reprezenta un motiv foarte bun pentru care nu o puteam lăsa să îmi dea

jos pantalonii. Eram dispus să înfrunt dispreţul mulţimii, dar nu chiar atât de tare.
Sigur că dacă m-ar fi întrebat cineva aş fi răspuns că nu vreau să îi eclipsez pe acei *strippers* care evoluaseră de curând, şi care erau plătiţi pentru asta şi că în plus, lumea ar fi putut să creadă că fac şi eu parte din spectacol. Eram dispus să renunţ la admiraţia mulţimii, dar nu chiar atât de tare.
Iar în al doilea rând, privindu-i chipul, şi zâmbetul, şi ochii, mă gândeam că m-aş putea îndrăgosti de ea. Chiar atunci, chiar acolo. Că m-aş putea îndrăgosti de oricine, oriunde, oricând.
Oricine ar spune că e absurd să te îndrăgosteşti de o stripteuză goală şi plictisită aflată la lucru.
Dar de ce n-ar fi absurd să te îndrăgosteşti de oricine altcineva?
Nu funcţionează la fel?
Ţinându-mi pantalonii cu o mână şi rezistând eroic tertipurilor ei repetate, m-am întins pe jos, iar ea şi-a pus fundul pe faţa mea. Era bună de pulă şi avea pielea ca mătasea, uşor transpirată.
S-a ridicat de pe mine, a ales o fată din public, aproape că a dezbrăcat-o şi pe ea, şi au început amândouă să danseze, să se zgârie şi să se tragă de păr între ele şi pe mine la rândul meu, cu degete lungi şi unghii vopsite, timp în care eu meditam la nemurirea sufletului, care fără îndoială ajunge în paradis, unde dansează stripteuzele în jurul lui pentru eternitate.
Cât despre fata din public, am atins-o numai să văd ce spune.
Probabil că dacă i-aş fi pus mâna pe cur sau pe ţâţe în orice altă parte decât acolo, aş fi avut nişte explicaţii de dat. Dar aşa, i-am apucat carnea necunoscută cu sete, ştiind că nu voi avea niciodată de dat socoteală unei femei atât de străine încât nu numai că nu schimbase niciodată vreun cuvânt cu mine şi nu doar că nu îi auzisem vocea niciodată dar nici nu reuşeam să văd prea bine cum arată.
Evident, n-a zis nimic.
Acest lucru mi s-a părut deodată foarte foarte interesant.
Şi ideea că vei obţine orice de la oameni dacă găseşti condiţiile potrivite şi-a făcut loc în mintea mea.
Dacă îi eliberezi.
Oamenii vor să se simtă bine.
Iar dacă treci de labirintul egoului lor şi le oferi asta, probabil că te vor venera ca pe un zeu pentru asta.

Medita la asta, voi, mi-am zis, ca Yoda.
Dar cum toate lucrurile care au un început au şi un sfârşit, vorba Oracolului, melodia s-a terminat; stripteuza a plecat, eu mi-am recuperat tricoul, m-am încheiat la nasturi pentru a evita ţinutul pantalonilor cu mâna în timpul retragerii şi m-am întors de unde plecasem.
Un tip mi-a zâmbit, m-a felicitat părând destul de sincer şi a aruncat o privire complice spre fundul meu.
Se pare că mulţimea remarcase totuşi ce aveam pe dedesubt. Şi nu, n-am să dau nicio explicaţie de ce purtam eu o pereche de tanga negri în noaptea aia de vineri.
Nu mai aveam mare lucru de făcut acolo, aşa că Jedi, 2 femei din cele 8 şi cu mine, am umplut un taxi. Una dintre ele s-a aşezat, inevitabil, cu noi în spate.
- Bună, i-am zis.
Jedi mi-a dat un cot.
Cică era prietena nu ştiu cui.
De parcă mi-ar fi păsat.
Whatever, cum s-ar zice pe *chat*.
Pe lucrurile de care ai nevoie trebuie să ţi le iei de la alţii.
Iar o femeie frumoasă este arareori singură.
Acasă, am cinat într-un final o pungă de pâine prăjită cu gust de pizza, luată de la chioşcul din colţ. Şi o Coca Cola la jumătate de litru. Cu care m-am băgat în pat.
Un meniu cu adevărat deprimant, dar nu sunt prea multe locuri de unde poţi procura de-ale gurii la orele târzii ale nopţii.
L-am sunat pe J0lly Jok3r. Era treaz.
Eram pur şi simplu înnebunit să vorbesc zeci de minute la telefon, în întunericul nopţilor, cu el.
De regulă, din pat, sau măsurând casa în paşi şi mişcări de *tai chi*, iar el de pe străzile pustii ale oraşului său. De obicei el întorcându-se acasă de la vreuna din femeile lui, de obicei eu ţinându-i companie în timpul mersului. Din punctul meu de vedere, ăsta e unul dintre motivele pentru care telefonia mobilă îşi merită toţi banii.
Să vă zic un secret: facturile mele ameţitoare de acolo mi se trag. Nu de la vorbit cu femeile- ele sunt cele care sună întotdeauna. Iar dacă nu e aşa, nu merită efortul de a vorbi cu ele.
- Te-ai redescoperit, mi-a zis el, după ce i-am relatat ce se întâmplase în decursul acelei nopţi.

Eu n-aş fi formulat lucrurile chiar aşa, dar probabil că citise cuvintele astea în vreo carte. Sau le auzise în vreun film. Cultura pop este, cred, principalul exponent contemporan al civilizaţiei *copy-paste*.
Nu m-am putut abţine să mă gândesc dacă o să o mai văd vreodată pe Vanda. Dacă o să mai sune vreodată.
Şi deodată, ca şi cum până atunci uitasem cu desăvârşire, mi-am dat seama cât sunt de obosit.
Dar nu chiar atât de obosit ca, înainte să sting lumina, să nu mai arunc o privire spre telefon.
Aveam un SMS.
„Încă mai miros a tine."
Şi... înainte să închei noaptea, deşi obosit mort, mă macină totuşi o mică întrebare.
Sper că nu a crezut cineva că eu am crezut vreo clipă de-adevăratelea că vineri e ziua mea ghinionistă?
……..

43.
We need, in love, to practice only this: letting each other go.
For holding on comes easily; we do not need to learn it.
Rilke

Dimineaţă, foarte dimineaţă, am ieşit cu Naïve. Oraşul era pe jumătate adormit, pe jumătate grăbit, scăldat într-o lumină albă, vântul de primăvară mâna din spate frunzele uscate, iar noi intrasem într-un restaurant italian în care nu se auzea decât o muzică melancolică şi niciun zgomot de afară.
Futusem o femeie necunoscută într-o seară oarecare de vineri şi începea să devină clar pentru mine că întinsesem mâna şi îmi luasem ceva ce îmi dorisem.
Era o senzaţie nouă pentru mine.
Era ca şi cum mă eliberasem de ceva anume.
Era ca şi cum asta mă făcuse mai puternic.
- Nu te-am mai văzut niciodată zâmbind aşa, a remarcat Naïve.
După cum v-aţi dat probabil cu toţii seama, Naïve era mereu la curent cu evenimentele. Vorbindu-i ei era ca şi cum mi-aş fi făcut mie ordine în lucruri, iar ea mă asculta de fiecare dată, dar nu de fiecare dată avea şi ceva de spus. De multe ori tăcea.
În dimineaţa asta tăcea.

Ziua începuse cu o confirmare pe care mi-o doream să o primesc. În definitiv, nu vedeam niciun motiv pentru care Vanda nu ar fi dispărut fără urmă în spaţiul cosmic.
Dar nu a fost aşa.
Mi-a scris.
Îi era dor de mine.
Am întrebat-o:
"Dacă ar trebui să alegi, ce ai alege:
să te iubesc?
sau
să te fut?"
Mi-a răspuns la câteva lungi ore după.
„Dacă aş fi constrânsă, aş alege să mă iubeşti. Dar nici vorbă de aşa ceva, o să ne futem până o să leşinăm."
Mi-era dor de pizda Vandei.
Dar Vanda era departe, şi era a altcuiva.
La a doua masă din stânga noastră, dincolo de coridorul de trecere, stătea un cuplu.
Se priveau în ochi lung; el îi ţinea mâinile în palme, dădea din picior cu viteză, şi îi povestea ceva fără îndoială plictisitor, dar faţă de care zâmbeau amândoi. El mi s-a parut urât iar ea banală, el era în costum, ea avea un fular mare de tot, dar cumva, singurul lucru pe care îl vedeam când priveam la ei era că el era îndrăgostit de ea şi ea era îndrăgostită de el.
Sila şi invidia m-au umplut încet, picătură cu picătură. Pentru toţi şi pentru toate, pentru ceea ce simt bărbaţii şi femeile, pentru faptul că se mulţumesc cu atât de puţin, pentru faptul că direcţia în care iei taxiul nu contează.
M-am simţit mort pe dinăuntru.
I-am privit şi i-am privit iar. Îi priveam nedezlipit. Îi priveam uluit. Îi priveam cu ură, atâta ură. Îi priveam aşa cum priveşti un lucru refuzat, interzis, nesortit decât pentru oricine altcineva. Şi în timp ce îi priveam durerea din mine a început să îşi croiască drumul afară lin, de jos, din adâncuri, ca o lavă eliberatoare, în dâre lungi, neîntrerupte şi încete de lacrimi calde, tare calde.
Poate că înainte de ultimul februarie n-aş fi plâns în faţa tuturor cu atâta uşurinţă. Dar odată ce îţi laşi emoţiile libere, o dată ce nu te mai agăţi de ideea de a fi puternic, e atât de bine să plângi. Să plângi, să plângi, să plângi. Îţi doreşti asta. Aproape că regreţi că se întâmplă atât de rar, din ce în ce mai rar.

Lacrimile mi se uscaseră pe faţă, dar parcă dârele lor lungi îmi rămăseseră brăzdate şi nu mă puteam abţine să mă întreb, privindu-mă în fereastra restaurantului, dacă era doar o halucinaţie. Pentru că dacă mi-ar fi rămas aşa, aş fi fost nevoit să le umplu zilnic cu lacrimi artificiale, de la farmacie.
Şi deodată mi-am dat seama că atunci când nu te agăţi cu ghearele de ceva, tu eşti de fapt cel care este liber.
Trebuie să accepţi că eşti singur ca să nu mai fii.
Trebuie să renunţi ca să ai.
Trebuie să mori ca să fii viu.
M-am întins peste masă, am închis ochii, şi am sărutat-o lung pe Naïve.
……..

44.
Learn to let go.
That is the key to happiness.
Buddha

Vanda nu era a mea, nu fusese şi nici n-avea să fie vreodată.
Toţi suntem aici ca să trăim.
Suntem aici să ne trăim vieţile.
Dacă aş fi fost Vanda pentru o zi, aş fi făcut toate lucrurile pe care le făcea, şi probabil de zece ori mai multe. Şi pot spune că dacă aş fi fost Vanda pentru o zi, m-aş fi futut probabil în draci. Cu multă lume.
Vanda era doar a ei.
Ea şi cu mine eram două fiinţe umane.
Ceea ce simţeam eu, putea simţi şi ea.
Ceea ce îmi doream eu, putea dori şi ea.
Dacă dorinţele mele mi se păreau mie în regulă, de ce ar fi fost ale ei altfel?
Când eram în liceu îi cerusem iubitei mele de atunci să nu mai poarte fuste scurte, ca să nu îi mai vadă bărbaţii picioarele.
Mi-am privit un picior şi mi-am imaginat cum va fi, într-o bună zi, aruncat într-o groapă în pământ, moment în care eu voi fi cu siguranţă incapabil să mă opun câtuşi de puţin. Întrebarea era pentru mine ce voi face cu el înainte ca asta să se întâmple. Înainte ca el să putrezească, în mod inevitabil.
M-am gândit la bărbatul cu care probabil că Vanda era acum şi mi-am amintit de un tip care mă sunase cu două zile în urmă ca să mă întrebe

de unde am numărul de telefon al iubitei lui, cu care schimbam SMS-uri din ce în ce mai interesante.
Evident, mi-l dăduse ea.
Mi-a recomandat să nu mai folosesc acel număr, am încercat să îi explic că trăim într-o ţară liberă, iar el, la rândul lui, mi-a transmis că într-o ţară liberă, mi se pot întâmpla multe lucruri nedorite. Iar ea mi-a spus a doua zi că şi-a luat bătaia de rigoare, dar că îl iubeşte.
În primul rând, întotdeauna m-au mirat oamenii care ameninţă fără să ştie pe cine. Şi mă bucur de fiecare dată când unul dintr-ăsta se întâlneşte cu mine.
În al doilea rând, genul acesta, des întâlnit, de bărbaţi, care trăiesc cu impresia că femeile sunt nişte vaze pe care le pui în vitrină, a căror atingere, furt sau telefonare sunt pedepsite prin lege, este o specie josnică şi mizerabilă, târându-se zi de zi în mocirla propriilor complexe şi temeri, trăindu-şi propriul coşmar în patul vreunei nefericite şi extinzându-l şi asupra acesteia, ca o boală cutremurătoare.
Personal, resimt doar milă pentru ei.
Îi înţeleg că sunt îngroziţi de ideea de a rămâne singuri.
Îi înţeleg că se agaţă de confortul şi siguranţa pe care le oferă femeile care îi suportă, şi pe care le confundă cu nişte mame.
Îi înţeleg că în lipsa unei femei pe care s-o chinuie, îşi varsă frustrările asupra vreunui animal, la fel de inocent şi de nefericit ca şi obiectul pe care îl subrogă. Îi înţeleg că sunt îngroziţi de ideea că alt bărbat ar putea fi mai bun decât ei. Îi înţeleg că sunt îngroziţi de ideea că o femeie nu îi mai doreşte. Îi înţeleg că asta le zgârie părerea extraordinară pe care o au despre ei înşişi. Îi înţeleg că sunt chinuiţi de boala ce vine din toată această groază.
Gelozia.
Îi înţeleg pentru că, probabil, odată, am fost şi eu unul.
Dar, ştiţi, eu am terminat liceul între timp.
În al treilea rând, divaghez, de ce nu mă opriţi?
Tot ce primeşti pare într-adevăr a fi o favoare şi nu un drept.
Nu o puteam avea pe Vanda nici dacă ar fi fost legată de mine cu un lanţ de vapor. Nu poţi avea pe nimeni.
Nu te poţi avea nici pe tine.
Nu poţi *avea* în realitate nimic.
Şi fiecare face ce vrea cu picioarele sale.
……..

45.

...sooner or later you're going to realize, just as I did, that there's a difference between knowing the path and walking the path.
Morpheus.

În situaţia dată, răspunsul era evident şi unul singur:
Alte femei.
De altfel, Vanda îmi deschisese nişte perspective nebănuite asupra nopţilor mele viitoare.
Cum să devii seducătorul perfect în 5 şedinţe.
Declar deschis sezonul de vânătoare.
Sunt o persoană stranie. Nu am televizor şi mănânc prăjitura înainte de ciorbă.
Sunt un distins exemplar al speciei fosile dispărute *Amiræ**lus fatalis.***
Chemaţi braconierii, sunt înarmat, periculos, în libertate şi am cele mai întunecate intenţii.
Bântui prin subteran, hoinăresc pe la suprafaţă şi sunt adaptat la viaţa diurnă şi nocturnă deopotrivă.
Pot fi oriunde.
Poate trec chiar în momentul ăsta pe lângă tine. Iar tu ignori în totalitate pericolul de care tocmai ai scăpat.
Vrei să te îndrăgosteşti de mine?

Seara nr. 1
Cluburile erau cu totul şi cu totul pustii.
Aşa e la începutul săptămânii.
Într-o staţie de metrou, pe un scaun, o fată vorbea la telefon. Şi plângea.
Toată lumea avea ochii asupra ei, desigur.
M-am apropiat de ea cu gândul să o întreb de ce plânge, când va termina convorbirea.
A terminat convorbirea. Şi s-a oprit din plâns.
Dar eu n-am făcut nimic.
Decât să îmi blestem zilele pentru obstacolul invizibil pe care nu reuşeam să îl înving.
Un aurolac s-a apropiat de ea şi i-a întins o revistă, pe care ea a refuzat-o.
El a împins-o, nemulţumit, iar ea a sărit în picioare, explodând, şi l-a lovit cu piciorul pe aurolac.

Stăteam ca un motan urmărind un ghem de aţă, cu pupilele dilatate şi cu ghearele scoase, aşteptând următoarea mişcare a ghemului.
Mi-era chiar milă pentru aurolac, simţeam toată compasiunea pentru el şi sincer, din toată povestea, eu aş fi solidarizat cu aurolacul şi nu cu miorlăita, dar ce era de făcut? Doar nu era să îl fut pe aurolac în locul ei.
Ca atare, eram pregătit să îl lovesc în cazul în care ar mai fi atins-o, ocazie excelentă pentru a pleca cu ea să bem o cafea, şi eventual să mai bem una a doua zi, la mine în bucătărie.
Numai că bietul aurolac s-a îndepartat de ea mormăind, neştiind prin ce pericol trecuse.
În schimb, de undeva din cosmos, lângă ea a apărut un bărbat ceva mai înalt decât mine, care s-a aplecat şi-a început să îi vorbească pe un ton jos.
După câteva minute, au plecat împreună.
N-am să ştiu niciodată dacă el era motivul pentru care plângea sau dacă el era cel cu care vorbise la telefon.
Sau dacă, varianta cea mai neagră, era cineva cu adevărat bun la chestia asta.
Un altul.
Infinit mai bun decât mine.
Pretexte.
Pentru că nimic din toate astea, nu ar fi trebuit să mă împiedice din ceea ce vroiam să fac.
Nicio întâmplare.

Seara nr. 2

J0lly Jok3r îmi zisese că femeile o să fie pretutindeni. În reviste. În cafenele. În jurul meu. Nu ştiu ce vrusese el să spună cu asta, dar avusese dreptate.
Femeile chiar erau pretutindeni.
Pe un scaun, în staţia de metrou, o fată trimitea mesaje de pe telefonul mobil.
Primea şi apoi răspundea la ele.
Era îmbujorată şi râdea la fiecare mesaj.
Era frumoasă.
A ridicat privirea şi a văzut că o urmăresc, iar apoi a privit într-o parte[15].

[15] Asta nu e bine. Player Guide©.

Ne-am urcat în metrou, şi ea şi-a continuat activitatea, râzând mereu. Am coborât la aceeaşi staţie şi am privit-o cum se îndepărtează.
"Nu există mâine", mi-am zis deodată. „Acum şi aici e tot ce ai."
Aproape că ieşise din raza mea vizuală.
Am lansat atacul asupra prăzii.
Sau, cum se spune pe *Animal Planet*, *I went for the kill*.
Am urcat scările patru câte patru, am sărit peste barele de acces în metrou, şi am ajuns-o din urmă, la ieşirea din staţie
- Bună, i-am zis.
Am crezut că o să leşine.
Aproape că s-a lipit de un gard, s-a înroşit şi am remarcat cum i se taie răsuflarea.
I-am întins mâna, i-am zis cum mă cheamă. Mi-a răspuns cu o mână transpirată şi şi-a spus şi ea numele, pe care l-am uitat de altfel imediat. Fac parte dintre cei care trebuie să facă eforturi mari ca să reţină numele cuiva.
Mi s-au părut deodată amuzante reţinerile pe care le avusesem faţă de femei atâta vreme. Şi tot timpul ăsta, eu fusesem animalul de pradă.
- Ştii, i-am zis, te-am văzut de mai multe ori în metrou. Iar acum urmează să mă mut din zona asta, adică aş putea să nu te mai văd niciodată, şi n-am vrut s-o fac fără să aflu cum te cheamă.
Încălcasem *Regula©*. Nu îţi foloseşte la nimic să te masturbezi cu numele ei pe buze. Dar în final, nu e aşa important ce spui, ci cum spui.
Era mută şi roşie ca o cutie de Coca-Cola.
- Am văzut cum primeai şi scriai la rândul tau mesaje pe telefon. Pari tare îndrăgostită.
A clătinat tăcută din cap, parcă şi mai emoţionată decât era deja.
I-a plăcut.
- Mulţumesc, mi-a părut bine, mi-am încheiat eu monologul.
Ajunsesem în faţa blocului unde stăteam şi nu ştiam să merg mai departe.
Metaforic vorbind.

Seara nr. 3

Nu mă întrebaţi cum am făcut rost de bani, că n-o să vă zic. Dar uite că am făcut.

E doar un *city-car*.

Nu e una nouă şi nici vreo maşină sport neagră, dar îţi permite să te îmbraci, să te porţi şi să fii cu totul altfel decât fără. Îţi permite să iei femeile, îmbrăcate frumos şi parfumate, de acasă, în plină noapte. Mare lucru. Dar mai ales, practic vorbind, în oraşul ăsta mare, e vitală.

Având în vedere dotarea cu noile mijloace tehnice, am ieşit la vânătoare, noaptea.

Am parcat în faţa unui club oarecare, am intrat.

Singur.

Pantaloni clasici metalizaţi, pantofi eleganţi, curea, un ceas scump vechi, al unei cunoştinţe. Un tricou negru mulat ca să violez tot restul.

M-am aşezat în picioare în faţa barului şi mi-am cumpărat un *cocktail* fără alcool. Am sorbit din el şi am privit în jur.

În stânga mea, se afla, la o oarecare distanţă, o tipă poate cu 10 ani mai mare ca mine.

Probabil că rochia ei de una singură valora cam cât toate hainele de pe mine, mai puţin ceasul, care oricum nu era al meu.

Am estimat-o ca fiind un O, dar luând în considerare hainele, banii, culoarea ochilor şi mai ales vârsta, bătea înspre B. Mai mult, am fost convins că dacă eu aş fi avut cu 20 de ani mai mult, aş fi considerat-o cu siguranţă B.

Am întors capul, pentru o mie de motive. N-avea absolut niciun rost. Era o femeie în toată firea. Bogată. Înconjurată de bărbaţi, nu de copii. Dintr-o lume la două galaxii distanţă de mine. Probabil i-aş fi părut ridicol.

Tocmai mă pregăteam să caut pe altcineva, de preferinţă pe cineva genul vulnerabil. Sau să mă duc liniştit acasă şi să mă culc, în cea mai serenă depresie. Dar gândul asta m-a înfuriat teribil.

Şi mi-am amintit de cartea cea albastră, şi de decizia luată.

„Ridicol. Tu nu poţi fi ridicol. Ai putea să îi pari ei ridicol, dar tu nu eşti în niciun fel. Trebuie să renunţi la dependenţa de felul cum te văd ceilalţi. La justificări. Ai luat o decizie. Ai venit aici ca să joci după reguli. Atunci, respectă regulile. Respectă-ţi decizia.”

Pare simplu, pus pe hârtie.

N-a fost.

Lucrurile astea, prin care ceilalţi ne controlează permanent, sunt greu de înfruntat.
Am privit-o şi ea mi-a susţinut privirea. Era evident că o interesam.
Mi-am luat paharul, m-am întors către ea, am făcut un pas şi m-am rezemat de bar, pe partea mea dreaptă.
- Bună, i-am zis.
Mi-a zâmbit.
Am privit în jur, căutând ceva de spus.
- Întotdeauna m-am întrebat, de ce tipul tău de *cocktail* are două paie şi al meu doar unul singur?
Vestea bună este că era cu adevărat inteligentă. Ne-am lansat într-o discuţie despre *long drinks*, mondenitate şi vârsta ei, pe care, în ciuda stratagemelor mele de altfel pe cât de transparente pe atât de amuzante, nu am reuşit să o aflu.
Vestea proastă este că era cu adevărat inteligentă. Nu am întrebat-o cum o cheamă, nu i-am oferit nimic de băut, am folosit *kino©*, *cuvinte hipnotice* © şi ceva *oglindiri©*[16], dar n-o să ştiu niciodată care a fost cu adevărat efectul eforturilor mele în seara aceea. Femeile inteligente sunt atrase de bărbaţii inteligenţi, ceea ce înseamnă că întâmplarea făcea treaba în locul meu.
Patru fete s-au urcat pe bar şi au început să se dezbrace. Ea a zâmbit şi m-a anunţat că se retrage.
Am întors capul de la ea către fata care stătea chiar în faţa mea pe bar şi care tocmai îşi dădea jos sutienul.
O decizie dureroasă, dar deloc greu de luat.
- Dă-mi voie să te conduc, i-am zis.
Un tip aflat pe autostrada către beţie, de undeva din dreapta mea, se înghesui, privind insistent între picioarele dansatoarei, să ocupe locul privilegiat pe care tocmai îl eliberam.
- Ce să fac frate, dacă nu mă mai satur de pizdă, mi-a zis, zâmbindu-mi parcă vinovat.
Personal nu îi găseam nicio vină.

[16] Ceva aproximativ precum trucurile mentale Jedi. Imitarea limbajului şi a comportamentului având diferite efecte. Cum ar fi că o să te fută în draci. Player Guide©.

Urcând scările în spatele ei, treaptă după treaptă, îi priveam spatele gol, pielea străină şi formele necunoscute mişcându-se şi ghicindu-se pe sub materialul negru.
Nu părea să aibă altceva pe ea cu excepţia rochiei.
Oare cum ar fi, m-am întrebat, ca peste o oră să fiu cu acest trup extraterestru într-un pat undeva, pe o planetă străină, mirosindu-l, atingându-l, sărutându-l, futându-l?
Ciudat. Cu totul şi cu totul ciudat.
Aşa ar fi.
Dar atât de provocator.
Noul mă atrăgea la fel de tare cum mă respingea. Tot astfel cum rutina cea caldă şi familiară atrage la fel de tare precum respinge. Simţeam aceleaşi forţe necunoscute pe care le simţisem în metrou, dar manifestate cumva în alt fel. Nu îmi doream asta, dar îmi doream asta.
Ajunşi în faţa garderobei, m-am oprit şi am privit-o, ca un animal care a ajuns la capătul teritoriului său.
Văzând că ezit, a luat un fluturaş de pe jos, şi-a scris pe el numele şi numărul de telefon, mi-a zâmbit iar, după care a ieşit din club.
M-am întors să mai arunc o privire, după care am plecat şi eu.
N-ar fi trebuit să plec încă.
Nu singur.

Seara nr. 4

Am acceptat invitaţia unei necunoscute de pe internet.
De data asta, cu 15 ani mai mare ca mine.
Păi ce pula mea, dacă pentru Veronique eram prea tânăr...
Genul autoritar. Femeie singură, puternică, expansivă, individualistă, capricioasă, impulsivă şi exigentă. Aşa se descrisese.
M-a luat cu maşina din faţa blocului.
- Hai mai repede, mireaso, mi-a zis.
M-a dus într-un club.
Mi-a plătit intrarea. Am protestat.
- Câştig de patru ori mai mult decât tine, a râs ea, şi m-a condus la o masă unde erau şase prietene de-ale ei.
M-au privit siderate
- Unde l-ai găsit?
- Mai are importanţă? le-a rânjit ea.

Am dansat cu toate, toată noaptea. Şi când zic că am dansat, nu mă refer la vals.
Mi-am lipit corpul de al lor, atingându-le pe fiecare, mângăindu-le conturul, lăsându-le pe fiecare să se bucure de apropierea mea, de mirosul meu, de carnea mea, de zâmbetul meu. Râdeau uşor ruşinate, privind în jur stânjenite, dar le vedeam cum transpiră.
Înspre dimineaţă, stăteam tolănit în mijlocul lor ascultându-le încântat şi uimit în ce hal şi cât de lipsit de orice milă pot să le bârfească pe toate celelalte femei. Educativ, într-adevăr.
Nu mai ştiu dacă mi-a plătit consumaţia, dar noua mea prietenă m-a adus înapoi în faţa blocului.
Înainte să ies din maşină, mi-am pus o întrebare.
- Nu cumva..?
Am sărutat-o, numai să văd ce se întâmplă.
Asta aştepta.
Sunt săruturi şi săruturi. Iar între săruturi şi săruturi e o mare diferenţă. Pentru mine, sărutul acela a fost dintre cele care nu te fac să simţi nimic. Dar în schimb, n-a făcut decât să îmi confirme iar naivitatea.
N-am invitat-o la mine, iar când am intrat în casă, aveam deja un SMS pe telefon.
- Sunt o idioată, aşa fac mereu. Trebuia să te iau cu mine şi să facem dragoste.
Cumva, în spatele femeilor singure, puternice, expansive, individualiste, capricioase, impulsive şi exigente, cred că se ascunde o mare sensibilitate şi slăbiciune emoţională.
Cumva, femeile care se consideră spirituale şi intelectuale sunt printre cele mai chinuite fiinţe la care mă pot gândi.
Faptul că se consideră superioare le ucide.
Le orbeşte.
Cred asta, pentru că, nu demult, cândva, nu fusesem foarte diferit de ele. Şi niciodată până în seara aia nu mă gândisem că sexul înseamnă putere.

Seara nr. 5

Să nu creadă cineva că toate femeile care îţi zâmbesc sau îţi dau numărul de telefon se culcă cu tine a doua zi.
Regula© e să faci din tine o ofertă avantajoasă, al cărei refuz ar fi o prostie. Dar fireşte, până nu reuşeşti asta, lucrurile nu o să se schimbe de la sine.

După patru seri şi o serie de conversaţii telefonice mai mult sau mai puţin frustrante cu diverse, tot n-aveam nimic pentru *weekend*. Dar Orice Altceva, cum ar zice redactorul unei reviste de jocuri pe calculator, este mai bine decât să nu faci nimic.
După ce nu îi răspunsesem la telefon luni în şir, am sunat-o pe A Doua Tipă de la Ceainărie.
- Ce faci mâine seară?
A vrut să facă pe supărata, dar i-am tăiat-o scurt. Şantajul emoţional intra în categoria aşteptărilor la care renunţasem deja.
- Eşti liberă mâine seară sau nu?
Fireşte că era liberă.
- Dacă ai şti cât am aşteptat să mă suni, mi-a zis, privindu-mă dulce, şi sărutându-mă ca şi cum fiecare sărut al meu ar fi putut fi ultimul.
- Sunt un nenorocit
mi-am zis eu în replică, privindu-mă amar, în oglinda retrovizoare.
Şi chiar aşa mă simţeam. Fiecare sărut al meu chiar ar fi putut să fie ultimul.
Poate că mă gândisem să îi mai dau o şansă. Poate că totuşi aş fi futut-o într-un final, chiar dacă Naïve ar fi spus că ea nu şi-o dorea în felul ăsta.
N-am mai dus-o în ceainărie, ci în altă parte.
Seara nu începuse foarte rău, dar când mi-era lumea mai dragă, mi-a sunat telefonul.
Mi-am cerut scuze, şi am ieşit afară pentru a putea vorbi în linişte cu Vanda, care m-a întrebat unde sunt.
I-am zis că sunt cu cineva.
- Cu o femeie?
Cu o femeie.
- S-o fuţi, mi-a zis Vanda, pentru că pe mine o să mă fuţi rar.
I-am replicat că eu speram să o văd din ce în ce mai des.
- Asta n-o să se întâmple. Crezi că eşti singurul cu care m-am futut? Nu o să îmi stric relaţia pentru aşa ceva.
M-am întors la A Doua Tipă de la Ceainărie.
I-am zis că mă simt rău şi că vreau să merg acasă, cu miile de scuze de rigoare, şi nu minţeam câtuşi de puţin.
- Urci la mine? m-a întrebat tristă, înainte să coboare din maşină.
N-am urcat. Îmi părea rău pentru tot în ce o privea pe ea şi mai ales în ce mă privea pe mine.
I-am dat în schimb încă un sărut.
De data asta, chiar ultimul.

Şi acum ştiam de ce nu se întâmplase nimic toată săptămâna.
Credeam că pot face asta, dacă vreau asta.
Dar nu era deloc aşa.
Să vrei să faci şi să faci sunt două lucruri tare diferite.
Dar în ce vă priveşte, dacă v-aţi dat seama până acum ce este acela un *universal opener*© atunci poate că nu e totul pierdut pentru voi.
……..

46.

Egoism nu înseamnă să faci ce îţi place, ci să ceri altuia să facă ce îţi place ţie.
Anthony de Mello

Vanda nu era Ea.

Vanda nu era femeia visurilor mele.
Dar n-am să vă mint: mă îndrăgosteam de Vanda.
Am oprit maşina pe marginea drumului, am urcat sus şi am sunat-o.
- Ce ai zice de o rochie de asistentă medicală?
- E frig. Şi nu cred că o să dureze până la vară, aşa că probabil n-o să mă fuţi niciodată în rochie de asistentă medicală.
- Bine. Atunci, în schimb, o s-o fut pe prietena ta.
Eram curios până la lacrimi să văd ce o să îmi răspundă.
- Eşti liber să te fuţi cu cine vrei. Oricum asta aşteaptă, mi-a zis, impasibilă. Apoi mi-a spus că mă iubeşte.
A continuat spunându-mi cum ar vrea ea să mă sărute în timp ce ar ţine de păr o femeie care mi-ar suge pula, după care m-a îndemnat să caut şi să îi aduc cu noi în pat o femeie, dar alta decât prietena ei, pentru că aceasta din urmă nu o excită, iar eu mi-am frecat-o ascultând ce îmi spunea până mi-am dat drumul în jeturi lungi şi dureroase, în primul meu orgasm telefonic.
Imediat după, am şters sperma de pe jos, am stins lumina şi l-am sunat pe J0lly Jok3r. I-am povestit ce se întâmplă şi i-am spus că nu pot tolera ce se întâmplă.
Nu pot să suport aşa ceva.
Nu pot să trăiesc cu una ca asta.
Ştiţi, cum să vă spun, nici prin cap nu îmi trecuse până atunci să mi-o doresc pe Vanda lângă mine pentru totdeauna, dar lucrurile pe care mi le spunea mă scoteau din minţi pur şi simplu.
Libertatea pe care o simţeam lângă ea era insuportabilă.
- Trebuie să existe o cale, i-am zis.

Trebuie să fie o cale prin care să obţii tot ce vrei de la ea.
Prin care să o faci să se târască în faţa ta.
Prin care să o ai la picioare.
Prin care să o ucizi.
- Întrebarea este de ce vrei tu să faci asta? s-a mirat el.
De ce vroiam să fac asta?
Pentru dragoste?
Pentru orgoliu?
Pentru jocul în sine?
Pentru habitatul lemurienilor din pădurea tropicală?
Pentru ea?
Sau doar pentru mine?
- O să caut, a conchis J0lly Jok3r discuţia.
Am închis telefonul.
Poate că vroiam să o fac pentru că o legasem deja pe Vanda de plăcerile mele. De dorinţele mele. De aspiraţiile mele.
Poate că făceam diverse asocieri între lucrurile pe care doream să le am şi lucrurile pe care doream să le fiu sau pe care îmi doream să le trăiesc.
Poate că legam cele mai diverse lucruri de cele mai diverse reprezentări asupra unei realităţi pe care o doream pentru mine.
Poate că de asta căutam femeia visurilor mele.
Poate că de asta îmi era greu să agăţ fetele pe stradă.
Poate că de asta îmi fusese atât de greu să plâng în faţa altora.
Poate că de asta îmi fusese atât de greu să mă dezbrac pe scenă.
Poate că de asta îmi contractam abdomenul atunci când stripteuza îmi ridicase tricoul.
Poate că de asta nu fusesem în stare să merg mai departe cu fata cea insipidă.
Poate că de asta nu mi se sculase pula în faţa Vandei.
Poate că de asta mă simţeam nefericit că era departe.
Poate că de asta mă durea că îmi spunea că nu o să dureze până la vară.
Poate că de asta mă înfuria că nu vrea să îşi lase prietenul pentru mine.
Poate că de asta vroiam s-o fac a mea.
Poate că de asta vroiam s-o fac să sufere.
Poate că de asta mă îndrăgosteam de Vanda.
……..

47.

Mi-ar plăcea să îl duc acasă şi fără un cuvânt să îmi rupă hainele, să mă sărute. Nu este posibil ca acest lucru să se întâmple doar în filme! Dacă ar exista ceva care să îl facă să iasă din politeţea asta enervantă!
http://www.ele.ro/articol_683.html

Întrebarea care se mai punea totuşi în aceste circumstanţe era: cine dracu' o fi fost prietena Vandei?
Pentru că dacă îmi propusesem s-o fut, ar fi fost indicat să ştiu totuşi cine e.
Era cineva cu care vorbeam pe *website*, dar cine?
Evident, Vanda nu vrusese să îmi zică. Dar mi-a zis în schimb că îi face vizite seara, şi analizează împreună ce răspunsuri să îmi dea ele la ce îi scriam eu. Şi mi-a mai zis:
- Găseşte-o. Dacă vrei s-o fuţi...
Mi-am stors intelectul ca pe o lămâie.
Am luat o foaie de hârtie şi am făcut rezumatul eforturilor mele.
Una De Pe Net- o doamnă de peste 40 de ani, posibil 50, care suferea din dragoste la rândul ei şi care mi-a ascultat lamentaţiile despre Veronique vreme îndelungată. Mi-a spus iniţial să fac tot posibilul să n-o pierd pe Veronique, ceea ce era o inepţie evidentă, dupa care mi-a zis să o uit, că nu mă merită, ceea ce era altă inepţie evidentă. Ne împrietenisem cât de cât, dar nu mă puteam desfăşura în faţa ei. Nu puteam, de exemplu, folosi substantive precum pulă, pizdă sau verbul a fute. Ce cuvinte magice, apeşi trei taste şi toată lumea se crizează. Inclusiv unii dintre voi. Să nu credeţi că nu ştiu asta şi să nu credeţi că nu mă amuză. Dar revin la doamna de peste 40 de ani, posibil 50. Neinteresantă din punct de vedere sexual. Şi din toate celelalte puncte de vedere.
Alta De Pe Net- i-am trezit curiozitatea prin ce i-am povestit şi m-a sunat să ne întâlnim la un suc. Cazul clasic[17]. Neinteresantă din punct de vedere sexual.
Încă Una De Pe Net erau de fapt două, întrucât foloseau împreună acelaşi cont. Nu reuşisem să aflu unde lucrează. Merită amintite pentru motivul că iniţial am vorbit cu una din ele, care mi-a dat numărul de telefon insistând să o sun, iar cealaltă i-a furat numărul meu şi a încercat să se bage pe fir, fără ştirea celeilalte, care a început să se crizeze atunci când a aflat. Marea lor deficienţă: dau beepuri ca să fie sunate înapoi.

[17] Jedi se mai întâlneşte din când în când cu ea şi în ziua de astăzi. N-a futut-o.

Politica personală este să fiu sunat şi nu invers. Interesante într-o oarecare măsură din punct de vedere sexual, cu atât mai mult cu cât aflasem de la una despre cealaltă că are ţâţe mari.

Cu Totul Alta De Pe Net era o tipă pe care experimentasem procedura femeii constrânse de societate şi care nu se poate exprima liber, decât în faţa cuiva special. Nu prea a mers. Avea reţineri în privinţa existenţei mele reale, insistând asupra faptului că ceva nu se leagă în ceea ce mă priveşte. Interesantă din punct de vedere sexual.

Id-uri suspectate a fi ale Veroniquei sau ale prietenelor ei (ah, ce enervant). Urâte din toată inima mea din punct de vedere sexual.

Depusesem eforturi, dar nu eram mai luminat decât fusesem înainte.

Aşadar, cineva, acolo, undeva, în mod cu totul şi cu totul neaşteptat pentru mine, aştepta în cea mai deplină tăcere nici mai mult nici mai puţin decât ca eu să o fut pur şi simplu.

Le-am luat la rând, una dupa alta.

Mi s-a părut o ocazie foarte bună pentru a sacrifica imaginile lor despre mine, precum şi de a renunţa la dorinţa de a apărea în ochii lor într-un anume fel şi le-am spus tuturor singurul şi acelaşi lucru, direct, brutal şi genial:

- Vreau să te fut.

Rezultatul m-a lasat în mod absolut cu gura căscată.

Niciuna, nici măcar una nu a reacţionat negativ.

Dimpotrivă.

În principal, erau curioase să afle ce m-a apucat.

Iar în subsidiar, niciuna nu excludea posibilitatea asta.

Pe lângă faptul că toată povestea devenea din ce în ce mai interesantă pentru mine, cred că începusem să înţeleg în sfârşit un lucru.

Majoritatea femeilor vor să găsească pe cineva care să le fută. La cele care caută pe internet, acest lucru este în principiu implicit şi mult mai explicit de asemenea. Trebuie doar să le ajuţi să te perceapă aşa cum vor ele să fii, să corespunzi iluziilor fiecăreia dintre ele.

Asta vor de la tine. Vor să le aduci acolo. Şi te vor ajuta să o faci.

Numai că, din nefericire, tot nu mă lămurisem cine pula mea era prietena Vandei.

Cine pula mea mai era şi prietena Vandei?

……..

48.
Gamble everything for love,
If you are a true human being
Rumi

În general, când vrei să afli ceva de la o femeie, ar cam trebui s-o fuţi.
Vanda a intrat iar pe uşă. Aproape că uitasem cum arată.
Sesiunea de futut numărul doi tocmai începuse.
O nouă epifanie în viaţa mea cotidiană, cum ar zice un scriitor ieftin contemporan. Unul prost, de altfel.
Jedi nu era acasă nici de data asta. Nu o făceam intenţionat, nu sunt genul care îşi trimite prietenii la bere în situaţii de genul ăsta, puteam să o fut pe Vanda liniştit şi cu el jucându-se pe calculator în camera cealaltă.
De altfel,
- Când vine, cheamă-l şi pe el.
mi-a zis ea zâmbind, cu gura deja plină de pulă.
Era la fel de străină ca prima oară, cu diferenţa că de data aceasta şi-a găsit singură drumul înspre camera mea.
Pe masă aruncasem un Playboy de un an, pe care îl cumpărasem ieftin de la ţiganii de pe marginea drumului, aranjasem mobila cât mai spartan, iar pe un perete rezemasem o oglindă mare, din colecţia uimitoare de lucruri deţinute, dar nefolosite, de Jedi.
Vanda a răsfoit revista şi a zis oarecum afectată:
- Încerci să mă intimidezi?
Oricât de bine ar arăta, ba mai degrabă cu cât arată mai bine, cu atât sunt mai sensibile când vine vorba despre cum arată ele *vis a vis* de alte femei. Parcă ar fi o formă de alergie la alte femei.
S-a întins deîndată pe pat, iar eu am închis uşa.
- Dezbracă-mă.
M-am conformat.
Am zâmbit la vederea chiloţilor tanga, negri, din dantelă, cu nişte fundiţe din satin în lateral şi am început să îi mângâi sexul, cum văzusem eu în documentarul ăla care circulă pe dc++.
- Tu chiar le ştii pe toate? a zâmbit ea.
Am futut-o.

Stătea întinsă în patru labe, pe covor. I-am apucat coada de păr cea neagră şi lungă şi i-am tras capul pe spate. Şi atunci i-am văzut privirea, care s-a întâlnit, din întâmplare, cu a mea, în oglindă.
Era cel mai rece şi mai negru lucru la care mă puteam gândi.
Am ieşit din ea. M-am întins peste patul răvăşit, tăcând. Fără niciun fel de mirare, Vanda, goală, s-a ridicat de pe covorul meu cel mic şi roşu şi s-a întins în pat, lângă mine.
- Poate că nu mă mai iubeşti, zise.
Putea spune că eram îndrăgostit. Putea spune asta.
Dar lăsând la o parte frica, orgoliul, fără vreo chimie extraordinară, fără aproape nimic în comun între intelectul meu şi al ei, am privit-o gândindu-mă că n-o iubesc. Şi nici nu o iubisem vreodată. Tocmai de aceea, nu aş fi putut spune că era ceva în neregulă.
Şi cumva, a fi îndrăgostit şi a iubi mi-au apărut ca nişte lucruri tare diferite.
Dar cumva, am luat-o ca pe o nouă provocare.
Cum ar fi totuşi?
Cum ar fi să iubesc trupul ăsta de lângă mine?
Sa îl venerez, să mă închin la fiecare moleculă din el?
Cum ar fi să iubesc această femeie?
Şi atunci s-a întâmplat prima oară.
Nu ştiu cum am făcut asta, dar am făcut-o.
M-am aruncat în gol.
Am îngenuncheat lângă ea şi i-am atins pielea înfiorată cu degetele. Am privit-o fără s-o judec în niciun fel, aproape fără să mai ştiu cum o cheamă, am privit-o din inimă. Am dat drumul la toate frânghiile mele şi m-am aruncat atât de tare, încât singurul lucru pe care îl mai percepeam despre ea era prezenţa ei. Pula mi s-a întărit fără să îmi dau seama şi am intrat în ea, tremurând de dragoste, sărutând-o, gustând-o, acceptând totul despre ea şi despre mine. Şi despre universul întreg. Acceptând viaţa, acceptând moartea. O futeam pe Vanda şi nu-mi păsa de nimic, nu mai conta nimic. Doar că eram liber. Şi că o iubeam.
O iubeam pentru că eu îmi doream să fac lucrul ăsta şi fără niciun alt motiv din lumea asta întreagă.
Dar n-a durat mult.
Mi s-a părut cu adevărat o stare greu de suportat.
……..

49.

Dar voi vă mai futeţi mult noaptea, când lumea doarme?
Vecinul din apartamentul de dedesubt, către Jedi, în ascensor

Cuimitor cât de generoase devin femeile după câteva ore de plăcere. E ca şi cum s-ar vindeca preţ de aproximativ 40 de minute de egoism. Pur şi simplu, îţi vor fericirea.

-Poţi să o fuţi pe Andain, dacă vrei, dar eu zic că nu este pentru tine. Pe mine nu mă excită deloc cum arată. Şi vreau să îmi spui tot ce faci cu ea.

Peste câteva clipe de tăcere, ieşind în mod curios din impasibilitatea ei cea mată, Vanda îmi puse curioasă o întrebare.

-Eu caut mereu acelaşi ceva şi mereu altceva. Dar tu? De ce eşti tu singur?

N-am ştiut ce să îi răspund. M-am gândit la Veronique, şi probabil că am îngăimat ceva de genul că n-am găsit încă femeia potrivită.

-Chiar şi aşa... mă gândesc că ar trebui să fie coadă la tine la uşă. E vreo femeie care să nu se îndrăgostească de tine?!

Aveam cel puţin câteva exemple în minte, dar am tăcut.

Noaptea târziu, când pula refuza să mi se mai scoale, indiferent cât ar fi supt-o, Vanda şi-a ridicat chiloţii tanga, negri, din dantelă, cu nişte fundiţe din satin în lateral, de pe covor, din faţa oglinzii.

-O să crezi că am o singură pereche, râse ea.

M-a sărutat tandru şi a ieşit pe uşă, trecând pe sub nasul lui Jedi, care venise între timp.

Acum ştiam cine este prietena ei.

Andain.

Era o fată cu care purtasem nişte conversaţii absolut inocente, despre care credeam că-i la liceu şi căreia îi promisesem că îi aduc o compilaţie muzicală cu cântăreaţa ei preferată. Făcea parte pentru mine din categoria copiilor care ne sunt simpatici. Şi căreia, din motivele amintite mai sus, nu îi scrisesem că vreau s-o fut. Dacă mă gândesc bine, era singura căreia nu îi scrisesem acest lucru.

Mi-am tras jeanşii, mi-am aruncat o haină peste mine, şi am ieşit. Era ora două deja şi să zicem că mă grăbeam.

Pentru că undeva, într-un club, mă aştepta autoarea rubricii de sexualitate dintr-o revistă pentru femei, pe care o agăţasem pe internet.

Ocupaţia ei mă fascina, într-un fel.

Mereu mi-au plăcut articolele din reviste, despre cum se cuceresc femeile. Ţin minte şi acum unul care, după ce te sfătuia călduros să cumperi tone de flori, explica faptul că nu trebuie să te compari niciodată cu bărbaţii care au succes la femei şi au câte 10 deodată. Ei sunt altfel, ceea ce tu nu vei fi niciodată. Ei s-au născut aşa. Şi de altfel vor muri singuri şi nefericiţi, după cum previziona jurnalista apocaliptic. Poate că aşa şi e.
Cine ştie.
Dar până atunci, înainte să ies pe uşă, i-am zis lui Jedi:
- Să faci o listă. Şi să îmi spui săptămânal care ţi se pare cea mai bună de pulă.
……..

50.
Love without knowledge and power is demoniac. […] Love is not enough.
A. R. Orage

Autoarea în cauză se îmbătase deja când am ajuns eu.
Era praf şi am dus-o acasă. Prietenul ei, care de-abia se întorsese cu o seară în urmă după ce fusese plecat o perioadă, tocmai plecase iar.
- Urci? m-a întrebat ea râzând.
Am găsit invitaţia formulată într-un mod cu totul neinspirat, având în vedere că locuia la parter.
I-am replicat totuşi:
- Ai ciorbă?
În dimineaţa aceea, singurul lucru pe care îl mai simţeam era că mi-e foame.
N-avea ciorbă, dar mi-a făcut un sandwich cu parizer. În timp ce tăia pâinea, şi-a ridicat bluza şi mi-a arătat sânii, râzând în continuare. Avea chef de vorbă.
- Aseară am fost la o petrecere şi am făcut-o în toaletă că nu mai rezistam... zise ea, senzaţiile au fost foarte intense, cred că pauza şi-a spus cuvântul.
- Cum ţi-ai dat drumul? am întrebat-o eu.
- Cu mâna la gură şi fundul în chiuvetă- de mult mi-o promisese... aveam ciorapi cu bandă adezivă, aşa că a fost foarte uşor. El şi-a dat drumul în gura mea... mi-a luat tot rujul pe penis.
Şi continuă.

-Ştii ce mi-a plăcut la tine? eşti foarte cald, deschis, relaxat, familiar... majoritatea sunt crispaţi sau timoraţi la prima întâlnire şi o dau în bară... cred că e prima dată când m-aş fi culcat cu altcineva, dar rămâne între noi.
Am râs, gândindu-mă că lucrul pe care îl numea ea căldură era pentru mine pură matematică, i-am mulţumit pentru *sandwich* şi m-am grăbit spre maşină. Stătea la mama dracului, iar eu tânjeam să asezonez cina, ca să îi zic aşa, cu o porţie grasă de somn.
Pe drum, la un semafor, între orele patru şi cinci dimineaţa, patru fete dintr-o maşină alăturată mi-au zâmbit şi mi-au făcut cu mâna.
Nu mă gândisem niciodată cum ai putea să agăţi o femeie din maşină, dar atunci mi-ar fi plăcut să ştiu cum. Singura idee care îmi venea era să îmi scriu numărul de telefon, cu ruj, pe geamul maşinii, ca să simplific lucrurile. Poate că sună absurd, dar mă simţeam de parcă aveam o aură sexuală în jurul meu, de care mă molipsisem peste noapte ca de o epidemie extraterestră ciudată.
Şi dacă Vanda avea dreptate?
Dacă aş putea să fac orice femeie să se îndrăgostească de mine?
Nu doar să se fută cu mine.
Să mă iubească.
Şi dacă pentru asta nu aş avea nevoie de nicio zeiţă, de niciun diavol?
Ideea era cu adevărat seducătoare. Dar cu toate astea, o dată cu gustul care îmi rămăsese de când îngenunchiasem ca s-o iubesc pe Vanda, mă încerca un sentiment de o stranietate nouă pentru mine.
Să fiu iubit.
Parcă nu asta îmi doream.
Parcă nu de asta aveam nevoie.
Ciudat.
Atâta vreme îmi dorisem să controlez asta.
Atâta vreme îmi dorisem să mă iubească.
Eva. Veronique. Vanda. Toate.
Şi niciodată lucrul ăsta nu îmi adusese nimic.
……..

51.

You must learn to distinguish among at least three kinds of love (though there are seven in all): instinctive love, emotional love, and conscious love.
A. R. Orage

Dragoste.

Iată că am scris acest cuvânt şi o dată cu asta, povestea mea nu mai poate continua cu uşurinţă. M-am poticnit.

Ceva nu e în regulă. Ceva nu se leagă.

Crezusem că ştiu ce e dragostea.

Crezusem că merită să rişti oricât ca într-o zi să găseşti ce cauţi.

Mereu spusesem că voi da de fiecare dată tot ce am şi voi renunţa la tot ce sunt pentru asta. Şi că de fiecare dată, când va veni lovitura, voi fi pregătit să mă ridic şi să o iau de la capăt.

Numai că planul meu avusese mereu o mică problemă.

Nu se referea la dragoste.

Dragostea mea fusese mereu ceva divin, o recompensă pe care doar o aleasă cu adevărat meritorie ar fi trebuit să o primească. Şi care urma a fi retrasă la cel mai mic semn de greşeală.

Cât de tare trebuie să urăşti pe cineva pentru a-i arunca pe spinare o asemenea povară?

Povara fericirii tale?

A aşteptărilor tale?

Cât de tare trebuie să urăşti pe cineva ca să îl îngrămădeşti în idealul tău prefabricat din lucrurile pe care le-ai auzit, văzut, citit, visat, dorit?

Ca să suferi că nu încape în şabloanele tale şi să îl şi consideri vinovat de asta? Ca să îl învinuieşti sus şi tare de incapacitatea ta de a iubi?

Dar acum, ceva se schimbase.

Ceva nu mai era la fel.

Nu mai simţeam la fel ca înainte.

Din moment ce hotărâsem să renunţ la aşteptările mele faţă de ceilalţi, nu mai vedeam niciun motiv pentru care aş fi avut vreuna faţă de o femeie pe care aş fi iubit-o. Mai ales faţă de o femeie pe care aş fi iubit-o.

Din moment ce hotărâsem să nu mă mai agăţ de imaginea mea, nu mai vedeam niciun motiv pentru care mi-ar fi folosit la ceva să mă iubească cineva. Cu atât mai puţin femeia pe care aş fi iubit-o.

Facând un calcul sumar, descoperisem că nu trebuie să primeşti ca să dai, că nu trebuie să aştepţi ca să începi şi că nu trebuie să întrebi ca să

simţi. Dimpotrivă, mai mult decât atât, atunci când primeşti, aştepţi, întrebi, nu mai poţi dărui, începe, simţi. E ca şi cum ai avea de ales între una şi cealaltă.
Era interesul meu să iubesc.
Era plăcerea mea.
Era nevoia mea.
Singurul lucru pe care l-aş fi putut dori de la o femeie pe care să o iubesc era să existe. Iar ca să îi pot percepe existenţa, prezenţa ei devenea un lucru dezirabil.
Vanda era un partener de antrenament ideal. Numai bună de iubit. Era rece, imprevizibilă, nestatornică. Şi ce e cel mai important, nu căuta să mă menajeze câtuşi de puţin. Putea să fie duşmanul meu la fel de bine ca iubita mea.
Era rea.
Nu că ar fi fost singura de acest fel pe care o ştiam, dar fusese prima de acest fel pe care o futusem.
Nu ştiu nici până în ziua de azi dacă ea se purta astfel pentru că aşa era felul ei, sau dacă nu făcea toate lucrurile astea ca să contracareze felul meu de a fi.
Nu ştiu nici până în ziua de azi, sau în noaptea de azi, dacă mă uit la ceas, dacă sub atitudinea ei de *political corectness* până la urmă greţoasă, pe care o afişa cu aplomb, nu se ascundea de fapt o frustrare rapace şi poate o uşoară dorinţă de a mă pune la locul meu.
Pe care o aveţi cu toţii, de altfel.
Însă dacă îmi plăcea ceva la ea era în primul rând că ştia ce vrea de la viaţă.
Eram îndrăgostit de Vanda, dar nimic nu era ca înainte. Era atât de diferit, încât mă întrebam uneori dacă aşa fusese mereu. Era ca şi cum în mine s-ar fi adâncit treptat şi sigur o ruptură. Femeia de care eram îndrăgostit nu era femeia de care eram îndrăgostit. Eram îndrăgostit. Dar nu eram îndrăgostit.
Eram confuz.
Iar ceea ce simţisem atunci când o futusem a doua oară era de natură să mă arunce în beznă şi mai tare.
Ce fusese acel lucru?
Dacă nu fusese dragoste, atunci ce era?
Şi dacă fusese dragoste, atunci ce era tot restul?
Cumva, ştiam că trebuie să simt acel lucru din nou ca să găsesc o cale în întuneric. Şi dacă putusem s-o fac o dată, atunci trebuia s-o fac iar,

necondiţionat şi fără să îmi pese de nimic. Nu îmi rămânea decât să mă abandonez.
Vanda era acolo, chiar dacă era la distanţă.
Distanţa nu ar fi trebuit să fie o problemă. Cel puţin, aşa susţinea Iskander.
Nu ştiam dacă e aşa.
Dar ştiam ce vroia Vanda.
Vroia totul.
I-am dat totul.
……..

52.
Femeile desigur, care iubesc cu urechile. Încă cum îi ascultă, căscând gura simţindu-se extrem de mulţumite şi fericite de ce aud.
O femeie despre alte femei

A.	***Vanda***
Îmi bate inima la fiecare *mail* pe care mi-l trimiţi.	Mă bucur... oricum după un timp n-o să-ţi mai bată nici când ne futem. *Smile, be happy, enjoy the moment, I am so fuckin` in love with you!*
I am not enjoying the moment, I am living the moment, I am the moment itself *I live the present more vivid than everyone I know* *I burn in love with you deeper than I ever have been and* *I am not afraid of my tears for love is the absence of fear* *I am not searching security for it suffocates love* *I am not looking for love either for the looking blinds you in front of the feeling*	Dacă erai aici după ce-am citit *mail*-u`, te-aş fi futut de nu te-ai fi văzut. Pot s-o iau ca pe o declaraţie de dragoste? Că, dacă e aşa, e cea mai frumoasă din câte am văzut. Repet: am văzut, n-am primit, asta e singura pe care am primit-o. Nu mă mai satur s-o citesc.

A.	***Vanda***
I have no choice but loving you right here, right now *With everything I am, have been and will be* *I am all love for you* *So don't tell me things, they're lies anyway* *Just be so fucking and in love with me* *Just be.*	
Dacă este o declaraţie de dragoste, eşti singura care are curajul să o primească. Dar de obicei declaraţia mea de dragoste are xx[18] cm.	Am curaj să primesc orice de la tine, chiar şi una de xx cm în cur. Deşi trebuie să-ţi mărturisesc că mi-e un pic teamă (motivul e evident). E ceva nou pentru mine (mărimea)[19].
Atunci o iau ca pe o promisiune.	Mă uimeşti în fiecare zi cu ceva. Ştii ce... m-ai întrebat de curând ce vreau. Cred că asta vreau, să aud lucruri frumoase în fiecare zi, să ştiu că se gândeşte cineva la mine ca la o femeie. N-o să-ţi zic cum se gândeşte de obicei lumea la mine. Ştii, nu primesc prea des invitaţii la viaţă.
Întrebarea este cât de des le accepţi. Mă arde şi mă înfrigurează şi m-aş arunca pe fereastră, dacă ai fi acolo unde cad Înnebunesc după tine în fiecare zi Nu ştiam că un om poate iubi aşa, dar ştiu că nu voi mai fi niciodată	Mistuitor. Nu ştiu la câte *mail*-uri din astea mai rezist. Mi-ai transmis tremuratul. *I'm in loveeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!*

[18] Secret.

[19] Ce e în neregulă cu bărbaţii ăştia, de simt toţi nevoia să se laude cu mărimea pulii? Cred că o să cenzurez dialogul ăsta până la urmă. Sau nu.

A.	***Vanda***
cel dinainte Nu ştiu unde mă duce, dar ştiu că mă duce undeva Acum, astăzi, sunt viu, Vanda. Fii vie cu mineeeeeeeeeeee !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!	

Tremuram.
Fiecare cuvânt putea fi ultimul.
Nu exista decât aici şi acum.
Dar oricât am încercat, nu am retrăit senzaţia din acea seară.
Nu am mai simţit acea senzaţie nebunească.
……..

53.
Pattern. An arrangement of neuro linguistic programming (NLP) phrases and speeches used to direct the target girl and get her into a state which allows her to be lead.
Ross Jeffries

Următoarea mea întâlnire era o basarabeancă.
Stăteam pe un trotuar aşteptând-o. Prin faţa mea trecea încet o maşină scumpă, iar cele două fete din ea şi-au întors capul şi m-au privit îndelung până s-au îndepărtat suficient de mult ca să le apuce durerile de gât.
Ce îmi era neclar era dacă aşa fusese întotdeauna şi nu observasem eu sau dacă explicaţia era alta.
Mă plictiseam, aşa că am sunat-o pe Vanda. Să nu uităm că femeile trebuie excitate mereu şi mereu şi mereu. Şi mai ales să nu uităm că trebuie să îşi asocieze mereu ideea de plăcere cu tine.
Era la câţiva paşi de mine, împreună cu Andain, într-un pub aflat la doi paşi de locul unde îmi lăsasem maşina. Fiind obişnuit de multă vreme cu astfel de coincidenţe, nu m-am mirat, dar a trebuit să constat că lucrurile inexplicabile din viaţa mea tindeau să atingă un număr măricel. Poate că

e mai mult decât putem vedea în ce ne priveşte, şi poate că nu vedem noi legăturile dintre lucruri aşa cum trebuie.
- Imaginează-ţi cum îţi desfac picioarele şi îmi simţi răsuflarea caldă deasupra chiloţilor tăi am început eu să mă amuz. Ce culoare sunt?
Andain nu ştia de mine şi de Vanda, iar Vanda, din motive obscure mie, nu vroia ca lucrul ăsta să se schimbe. Sau cel puţin, asta îmi zicea ea mie; poate că ştiau amândouă totul şi se amuzau teribil.
- Roşii, mi-a zis ea.
M-am mirat, mă aşteptam să fie negri, din dantelă, şi să aibă nişte fundiţe din satin în lateral.
Am continuat totuşi, cu voce joasă şi puternică, caldă şi vibrantă, venită parcă din sex. Poate că pentru atributele ereditare ale vocii mele nu am niciun merit, dar pentru modul de folosinţă, îmi place să cred că da.
- Ştii, când o să mi se apropie orgasmul, o să ţi-o bag în cur, doar vârful, şi o să te umplu cu spermă. Şi apoi vei rămâne aşa, plină de spermă, fie că o să te fut în continuare sau vei pleca acasă.
Mă amuza că Vanda trebuia probabil să se prefacă faţă de prietena ei că poartă cu mine o conversaţie absolut inocentă.
- Doamne, încetează! M-au trecut căldurile. Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Nu mă mai pot concentra. Simt cum îmi curge pe picioare. Noroc că Andain s-a dus până la baie. Şi fiindcă veni vorba, te anunţ că Andain s-a împăcat cu marea ei dragoste. Bine, nu ştiu dacă e îndrăgostită de el sau de portofelul lui.
Când nu mai ştii ce să faci, atacă, spunea cândva, un mare filosof. Pentru prieteni, J0lly Jok3r.
- Te anunţ că am lins câteva pizde la viaţa mea, iar a ta are un gust cu adevărat dulce şi parfumat. Însă abia aştept să îl compar cu gustul pizdei lui Andain.
- Tare aş vrea să ştiu şi eu ce gust am. Mi-ai făcut poftă, am chef s-o ling pe una. Dar cum sunt super pretenţioasă la femei, nu cred că am şanse curând. Odată m-am futut cu doi- un tip şi-o tipă- şi aia chiar mi-a plăcut tipa, dar el devenise din ce în ce mai frustrat, şi începuse să mă sune să ne vedem numai noi doi. M-a enervat şi nu m-am mai văzut cu niciunul.
- Mă exciţi. Mă întreb câţi bărbaţi din lumea asta au curajul să vrea să afle la ce se gândeşte în realitate femeia iubită.
- Iar eu mă întreb câte femei spun ceea ce gândesc cu adevărat.

- Te iubesc dincolo de cuvinte. Se pare că avem ceva în comun: şi eu sunt super pretenţios la femei. Însă cred că voi renunţa la modul ăsta de a vedea lucrurile, încep să învăţ de la tine o plăcere pe care am ignorat-o până acum. Plăcerea de a fute.
Fără prietena ei lângă ea, nu mai era atât de amuzant să o excit pe Vanda.
Am închis, îmi venise întâlnirea.
Când a apărut, am privit-o în tăcere şi am început să mă plimb în jurul ei ca o pisică.
Stătea pe loc, dreaptă, fără să spună nimic, suportând curioasă privirea mea.
Când am deschis gura, era deja sedusă.
Am dus-o la ceainărie, dar nu făcusem rezervare şi nu am găsit niciun loc. Am intrat într-un restaurant şi nici n-am apucat să ne aşezăm bine, când m-a sunat Vanda. Ajunsese acasă.
- Mi-e dor de tine.
Nu ştiu cum naiba făcea, dar suna la fel de rece precum „Nu vreau să mă mai cauţi".
I-am zis că sunt cu cineva.
- Cu o femeie?
Cu o femeie.
- Distracţie plăcută, mi-a zis Vanda, pe un ton acru.
Şi a închis.
Nu părea să se bucure pentru mine. Ceea ce, n-o să vă ascund, m-a umplut de satisfacţie. Bine dispus, am ascultat cam o oră poveştile nemuritoare ale fetei, care n-avea prieten decât de doi ani, după care i-am urat succes în viaţă sau, cum ar zice Naïve, „asta e chestia aia *made in* Player Guide prin care-i tai macaroana exact când se simte mai bine"... şi am decis că e cazul să mă duc să mă culc.
N-am intrat bine pe uşa mea de acasă, că aveam deja două SMS-uri.
1:
„Mai uşor cu învăţăturile astea, nu aprofunda prea mult. Când vin la tine te vreau excitat, nu obosit dupa futaiul anterior. Nu vreau s-o fuţi. Ciudat, dar încă nu mi-a trecut gelozia."
şi 2:
„Mi-ai plăcut. Dar nu am înţeles comportamentul tău ciudat. Nimeni nu m-a expediat niciodată acasă. Nimeni, niciodată, nu mi-a urat "Succes". De obicei mi se vorbeşte despre o eventuală a doua plimbare. Ţie însă nu ţi-am plăcut. De ce?..."

N-am răspuns la niciunul.
Mă simţeam din ce în ce mai bine. Am adormit repede. Dar m-a trezit Naïve.
Aşa făcea uneori, când era curioasă asupra a ce mi se întâmplase pe parcursul zilei. Îi plăcea să citească ştirile de mâine din ediţia de seară, ca să zic aşa.
Trezit din somn sunt cu totul special. Păcat că prea puţine au avut ocazia, grăbite toate evident să alerge la iubiţii lor şi la vieţile lor confortabile.
I-am povestit. Am întrebat-o ce părere are.
- Se încadrează în grafic. Toate femeile sunt la fel. Adică sunt capabile la un moment anume să fie la fel. Depinde de stimulii la care reacţionează, pe ce teren lucrează. Atâta vreme cât sentimentele ei erau sub control îşi permitea să fie cocoş. De-acu' să vedem. E geloasă. O tipă care nu obişnuieste asta. E nevoie să zic mai mult?
I-am explicat că le vreau pe toate aşa. Pe toate.
- Playerimea Voastră, o să-ţi iasă pe urechi. Deci acum te dau jos de pe soclu să te şterg de ruj. Aşa e cu ăştia mici la început când le dai putere.
- Dragă Naïve, eu mi-am luat-o singur. Nu mi-a dat-o nimeni, am zâmbit eu.
Şi când zâmbeşti la telefon, se aude.
N-am apucat să închid bine, că m-a sunat şi J0lly Jok3r.
- Îi dai un trandafir. Dar nu orice trandafir.
Găsise.
……..

54.

Am trecut pe lângă toate celelalte clădiri şi până am intrat în str. X, mi-am ţinut degetele încrucişate să nu, să nu, să nu, aveam dinţii încleştaţi de emoţie.
Extras furat noaptea, la lumina monitorului, din jurnalul Veroniquei

Nu vroiam să ştiu ce noapte avusese Vanda. Dar am avut deodată impresia că o credeam mai puternică decât era. La urma urmei, numai pentru că era capabilă să înşele şi să mintă, ceea ce femeile nu fac de obicei pentru că nu sunt capabile, nu pentru că nu şi-ar dori, nu înseamnă că nu era capabilă să sufere. Iar când suferă, o femeie face ce fac toate celelalte.
Întrebarea era alta.

Poţi să suporţi pe cineva la fel de liber ca tine?
Pe cineva care îşi ia ce vrea?
Care vine când vrea?
Care dispare când vrea?
Poţi să suporţi pe cineva încă şi mai liber, cineva care nu îşi îngrădeşte libertatea nici măcar prin nevoia de a declara-o altora?
Eşti liber când libertatea altuia te doare?
Era rândul Vandei să răspundă la întrebarea asta.
Ca atare, n-am suflat niciun cuvânt de SMS-ul din ajun. Am lăsat-o pe ea să o facă.
Când a făcut-o, tocmai contemplam pozele de la petrecerea cu stripteuza:

Ţinusem neapărat să am şi eu una, dar singura în care apăream era cea în care ea mă încălecase pe scaun. Numai că tot ce se vedea din mine

erau pantofii. Deţin un talent aparte să apar în fotografii sub forma unor mici pete de culoare, în colţuri.
- Îmi pare rău pentru ieri. Am avut un moment de slăbiciune, s-a scuzat ea.
Am râs.
- Dragă Vanda, între timp cred că am descoperit de ce ai nevoie ca să nu te plictiseşti. De mine.
Jubilam, dar brusc, mi s-a întunecat universul.
- De un nou tine, vrei să spui. Am aranjat ceva pentru vineri sau sâmbătă seara. Sau respectăm regula fără orgii în primele trei întâlniri?
Era să îmi pice telefonul din mână. N-ar fi fost prima oară oricum.
- La ce te-ai gândit?
- E un tip cu care m-am futut o perioadă şi care vrea să mă fută iar. I-am zis că singura lui şansă să se întâmple asta este împreună cu tine şi a fost de acord. Nevastă-sa pleacă din oraş în *weekend* şi mergem la el acasă.
Cândva, demult, când alesesem să îi cer totul sau nimic unei amante măritate, trecusem cu greu peste faptul că femeile îşi înşeală bărbaţii din cauza mea. Nu reuşisem s-o fut pe respectiva, deci mă alesesem cu nimic, iar acum trebuia să trec şi peste ideea că bărbaţii îşi înşeală femeile din cauza mea. Totul are un început însă, şi nu asta mă făcea de fapt să tremur.
I-am zis că o să mă gândesc.
Nu i-a plăcut.
Nu-i nimic, nici mie nu-mi plăcea. Nu puteam să fac nicio mutare fără să mă trezesc cu un contraatac de patru ori mai devastator decât mişculaţiile mele.
Ceva îmi spunea totuşi că Vanda nu avea câtuşi de puţin nevoie de un atac ca să contraatace.
Aveam nervi. Şi de nervi, i-am zis basarabencei că sunt ocupat şi *weekend*-ul următor.
Nici ei nu i-a plăcut.
- A doua expediere... Ciudat că mai insist, nu???... Nu-mi e specific... Totuşi, *mon cher*, rar se întâmplă să găsesc persoane care să-mi trezească interesul. Şi atunci când această minune se întâmplă pot fi extraordinar de insistentă... şi imprudentă (dacă-mi aduc bine aminte maică-mea mă învăţa să nu "caut" niciodată un tip după prima întâlnire, ci să-l las pe el să mă "caute". A doua încercare. Şi ultima- am prea puţină încredere în mine. Aceeaşi întrebare copilărească. Vreau un

răspuns. Eu sunt sinceră, fii şi tu!!! Nu te mai juca cu mine, nu ştiu să interpretez jocurile!
O înţelegeam perfect. Dacă era cineva care să o înţeleagă, eu eram acela.
I-aş fi spus că e prea tânără. Şi fără experienţă. Ce ar fi trebuit să îi spun ca să fiu sincer? Că eşti naşpa pentru mine din diverse motive şi că nu mă interesează să te fut?
Mai bine ar fi intrat, îmbrăcată, în februarie, sub un duş rece.
Ceea ce cred că ar trebuit să fac şi eu, pentru că probabil mi-ar fi prins bine şi mie.
Pentru că mă încinsesem. Cred că ne încinsesem cu toţii.
Sub duş n-am intrat, dar am ieşit pe balcon să iau o gură de aer. Şi chiar în acel moment, Veronique a trecut pe sub el.
Dar n-am văzut-o.
În schimb, în drum spre casă, prin geamurile unui *fast-food*, am văzut-o pe Eva.
Mi s-au tăiat picioarele şi respiraţia şi nu numai că nu m-am dus la ea, dar m-am întors în direcţia opusă, sperând să nu mă vadă.
Şi am fugit.
……..

55.

One should be grateful to those who arouse one's negative emotions for providing one with material.
Madame Ouspensky

Primul lucru pe care l-am făcut dimineaţă a fost să îi scriu lui Naïve.
„Oricât m-aş da eu mare şi tare jocul ăsta mă depăşeşte câteodată.
Aseară am plâns din senin. Sau mă rog, nu chiar din senin. M-a sunat o necunoscută care aflase de mine de la o prietenă a ei pe care o sunasem. M-a sunat pe ascuns, de pe telefonul prietenei ei. Cum se trădează femeile între ele, ceva de speriat. Am şters cu ea pe jos: cu cât eram mai arogant şi mai dur, cu atât mă dorea mai tare. Era prima oară când vorbea cu mine dar o vedeam cum se agaţă de cuvintele mele, cum îi tremură vocea de emoţie, cum se îneacă. Părea o fată inteligentă şi bună la suflet, dar în acelaşi timp o femeie la fel de rea precum toate celelalte şi care ar călca în picioare orice bărbat care i-ar permite acest lucru. Durerea pe care o simt în ei mă sfâşie, n-am mai rezistat, şi acum am

ochii în lacrimi, îi văd pe toţi cum tânjesc după acelaşi lucru dar sunt prea orbi să vadă că nu îl vor obţine. Nu în felul ăsta. Suferinţa lor este atât de gratuită, dar totuşi o găsesc atât de dramatică încât mă face uneori să tremur. Suntem crescuţi într-un coşmar general în care fiecare suferă şi îi face pe alţii să sufere la rândul lui. Suntem drogaţi cu asta.
Eu nu sunt mai bun de atât: după ce ţi-am dat SMS m-a sunat Vanda. Mi-a zis că mă iubeşte şi că este geloasă şi nu vrea să o fut pe prietena ei. Mi-a mai zis că nu aş rezista lângă ea zi de zi pentru că este o scorpie şi nimeni nu e în stare să o accepte, aproape că dorea să o contrazic, şi am şi contrazis-o. La două ore după, mi-a dat SMS că a aranjat pentru vineri sau sâmbătă întâlnirea cu tipul ăla.
Vanda este atât de... sinceră... şi doare rău. Vezi tu, mi-aş fi dorit măcar să mă mintă că nu s-a săturat de mine după doar două întâlniri, sau după prima, sau după niciuna, şi că este îndeajuns de îndrăgostită de mine încât, chiar şi atât de îndrăgostită de sex, să vrea să fie singură cu mine măcar o perioadă. M-a întrebat dacă sunt de acord cu planul ei: ce puteam să îi spun? Unde să mă ascund, de cine şi de ce? De ce să amân inevitabilul şi de ce să mă mint singur? De când am plecat pe calea asta simt că nu am timp, că nu am timp să răsuflu, şi poate de data asta aş fi putut câştiga, dar deodată mă întreb dacă am ce câştiga. Nu am nevoie de mai mult timp să protejez minciunile pe care mi le servesc singur.
Îi sunt recunoscător pentru că este cum este: ori o să cedez ori o să mă vindece de mine însumi. De orgoliu, de faptul că mă iubesc şi că am aşteptări de la ceilalţi şi că sunt dependent la greu de ceea ce cred ei despre mine, şi că nu pot să iubesc pe cineva fără să simt că vreau să îl am, ceea ce e orice numai dragoste nu.
Ţii minte că îţi spuneam altădată că mă simt rupt în mai multe părţi de diferite conflicte? Şi acum este la fel, numai că acum simt foarte adânc ce anume mă sfâşie: pe de o parte este frica, pe de alta e dragostea şi pe măsură ce timpul trece ruptura se adânceşte.
Mă privesc cum iau lucrurile în serios şi văd un baieţel speriat cum plânge, cum tânjeşte după siguranţă şi aprobări şi încurajări şi îi e frică şi îi vine să renunţe la tot şi îi e frică să nu se facă de râs şi îi e frică să nu greşească şi îi e frică de eşecuri.
Iar când băieţelul oboseşte, pentru că durerea oboseşte, altcineva apare. Apare cineva care m-a tras în toată povestea asta, care ştie că poate şi ştie că vrea şi care ştie mai ales că nu poate pierde nimic pentru că nu are nimic şi oricum aşa cum a pierdut totul va lua totul înapoi din nou.

Cineva care, atunci când eu dormeam, a futut-o pe xxxxxxx în gură, în noaptea când familia ei murise, încât mi-a fost ruşine după de felul cum a făcut-o. Cineva care este cel mai bun amant din lume, care se bate, zgârie, care nu ştie decât să zâmbească şi care respiră adânc şi erotic, şi stiu cum respiră pentru că i-am auzit respiraţia când Eva mă făcuse ţăndări, i-am auzit respiraţia şi am simţit-o cum mă umple când obosisem să mai sufăr. Nu are conştiinţă, nu are sentimente, nu ezită niciodată, nu ştie ce e frica: nu ştie decât să simtă plăcere, să fie viu, să fie liber şi să se joace.

Nu, nu mă simt iubit şi nici nu cred că sunt, şi asta nu face decât să îmi arate cu degetul că nu am nevoie de asta de fapt. Cică de lucrurile care ne fac cel mai rău, ne agăţăm cel mai tare, priveşte-mă, după tot ce am simţit şi cunoscut, cum mă târăi venerându-mi minciunile şi egoismul, am plâns şi aseară şi plâng şi acum, dar probabil colegii au impresia că îmi lăcrimează ochii de la monitor. Priveşte-mă cum mă închin la mine însumi ca la un zeu păgân, priveşte-mă cât îmi e de frică. Priveşte-mă cât de puţin ştiu să iubesc, priveşte-mă cum tremur în faţa vieţii. Priveşte-mă cum mă lupt cu sălbăticie pentru minciunile pe care mi le-au spus alţii o viaţă întreagă, priveşte-mă cum o parte din mine vrea să le păstreze acolo înconjurate de un adevăr bolnav, cum mă îndeamnă să sper în continuare, să cred în continuare în ele, să nu las lumea rea să îmi distrugă poveştile. Mi-e frică, mă simt impotent şi mort şi mă iubesc şi mi-e greu să renunţ la mine şi la ce însemn eu. Nu cumva să creadă ceilalţi ceva rău despre mine, nu cumva să fiu părăsit sau desconsiderat, sau respins sau neiubit, şi e paradoxal că tocmai frica asta duce exact la toate aceste lucruri. Mi-e frică să fiu altfel, aşa am fost învăţat, Naïve.

Mi-e frică să mă bucur de viaţă, acum când viaţa îmi dă ce mi-am dorit de la ea. Ca orice frică, duce la conflict interior: mă urăsc şi mi-e silă de mine.

Azi noapte m-am masturbat de 7-8 ori, m-am trezit din oră în oră, am visat urât, presiunea a fost insuportabilă. Mă umple de excitaţie şi de groază momentul în care o să fim toţi trei acolo făcând sex şi nu ştiu care va fi mai puternică. Dar nu există drum înapoi, lucrurile se vor întâmpla pentru că trebuie să se întâmple, indiferent unde va duce asta şi ce mă aşteaptă după.

Mi-e frică să o iubesc."

……..

56.
Frica e bună. Frica te face atent.
Iskander

Mi-era frică şi recunosc asta.
Şi nu vroiam să o mai văd pe Vanda.
Niciodată.
Muream de ciudă că eram pe cale să cedez presiunii şi să îmi pierd jucăria.
Dar nu mai puteam!
Sincer, nu mai puteam...
Deşi nu înţelesesem niciodată cum vine asta, poate că ar fi trebuit, cum au făcut şi alţii, să iubesc întâi un copac, pentru antrenament, înainte să încerc cu o femeie.
Şi nu glumesc când spun asta.
- Gata, o părăsesc.
- Eşti nebun, mi-a zis Naïve.
Dar luasem hotărârea.
şi imediat după ce-am luat-o, mi-a sunat telefonul.
Era Vanda.
Nu i-am răspuns.
Pe parcursul întregii zile, Vanda mi-a dat două *mail*-uri, m-a sunat cam din oră în oră, iar după-amiază, un SMS.
„Unde eşti?..."
Eram la Iskander. Stăteam în faţa lui şi mă simţeam incredibil de bine. Mă simţeam bine pentru că hotărârea de a renunţa la Vanda mă facea să mă simt liber. Atât de liber, ca şi cum Vanda conţinea quintesenţa problemelor mele şi tocmai descoperisem acest lucru şi mai descoperisem că puteam să îmi arunc problemele în grup, în bloc, la coşul de hârtii, deşi ştim deja aproape sigur că nu l-aş fi nimerit.
De obicei, Iskander îmi spunea:
„Las-o în pace pe târfa asta."
Numai că de data asta a spus cu totul altceva:
- De ce vrei să o laşi în pace?
- Mi-e frică, i-am zis.
- Ştii care e drama omului contemporan? îmi spuse el. Să te fereşti de experienţe. Du-te acolo, vezi ce se întâmplă, indiferent ce. Toată frica ta vine din faptul că te identifici cu ceva care îţi este ameninţat.

- Şi dacă o să...?
Nu m-a lăsat să termin.
- Dacă o să, dacă nu o să. N-ai de unde să ştii. Nu contează ce o să se întâmple cu tine, du-te şi vezi ce se întâmplă. Fii sincer cu tine, du-te şi vezi ce se întâmplă. Priveşte-te şi cunoaşte-te. Află cine eşti. Nu mai fugi. Du-te.
Am ajuns acasă şi m-am băgat sub pătură, privind cum se întuneca încet peste bulevardele largi.
Mă simţeam cu adevărat uşurat.
Forţele din viaţa mea continuau să se manifeste în mod curios. O dată ce dispăruse o afirmaţie, dispăruse şi negarea ei, într-un mod cu totul bizar, renunţând la Vanda, frica dispăruse, iar acum mă simţeam în stare să mă ocup din nou de ea. Mă întrebam în schimb dacă e o capcană, dacă negarea va reapărea o dată cu afirmaţia. Vanda a mai sunat o dată, tocmai când mă întrebam dacă sunt în stare să înfrunt frica, atunci când o să revină.
Era timpul să aflu.
I-am răspuns cu o voce somnoroasă şi pierdută. Încerca să pară calmă aşa cum era de obicei, dar fierbea de nervi şi asta era evident de la 11 kilometri. E un oraş mare, ce pot să zic.
- N-am fost la birou astăzi. Mi-a fost rău şi am dormit până acum.
Mi-a închis telefonul în nas.
„Şi uite aşa o luăm de la capăt" am mormăit eu, urând bine ai venit presiunii deja familiare. Am sunat-o înapoi, făcând pe nedumeritul. I-am explicat că abia atunci îi citisem mesajele, pentru că de-abia atunci mă trezisem din somn. Ce să zic, 20 de ore de somn par cam mult chiar şi pentru un bolnav de malarie.
- Mi s-a făcut rău când am văzut că nu îmi răspunzi, n-am ştiut ce e cu tine. Şi acum sunt albă la faţă, mi se confesă ea deodată.
Am râs.
- De-abia aştept să vină *weekend*-ul.
- Pariez că n-o să ţi se scoale.
- Poate o să i se scoale celuilalt.
- Ah, asta era, exclamă ea. Ce am vrut să spun când am spus că am nevoie de un nou tu, este că ai putea să te redescoperi. Oricum însă, chestia cu tipul ăla a picat, văd că te porţi ciudat şi chiar nu am chef de situaţii penibile.

Presiunea s-a ridicat din nou de pe creierul meu, şi poate că o să vă surprindă, dar am urât-o imediat şi intens pentru asta. Ei bine, în momentul ăla, mi-am dat seama că singurul lucru valoros pe care Vanda putea să mi-l ofere era genul acesta de experienţe. Şi drace, nu puteam învinui pe nimeni de data asta pentru faptul că nu îmi jucasem cărţile bine.

Îmi era ciudă. Al naibii de ciudă.

Dar, în schimb, aveam acum timp berechet să îmi pregătesc următoarea mutare.

În primul rând, am selectat muzica pe care urma să o asculte Vanda în timp ce urma să fie futută şi am ars-o pe un cd[20]. Pe care urma să îl asculte la ea acasă, singură, păstrând astfel imaginea mea viu asociată cu plăcerile ei, în miezul zilelor ei banale.

În al doilea rând, am învăţat pe de rost şablonul trandafirului©. O metodă prin care creezi în mintea femeii un trandafir, o faci să se deschidă ca să îl primească, o faci să îl simtă, să îi simtă atingerea, să îi simtă existenţa, apoi să îl asocieze cu cele mai adânci dorinţe ale ei şi ca atare cu cele mai cutremurătoare satisfacţii, cu cele mai vii plăceri, după care o faci să îl închidă adânc în locul ei special şi interior pe care şi-l apără atât. Un lanţ de sârmă ghimpată al plăcerii şi al fricii de a pierde plăcerea, prin care o legi de un obiect care a devenit simbolul propriu al satisfacţiei.

Un trandafir.

Pe care îl asociezi cu tine.

Până şi în Player guide©, cu totul surprinzător, scria „A se folosi cu atenţie”. Se pare că există posibilitatea reală să devină dependentă de tine pe viaţă.

Personal, m-am gândit că doza n-ar fi fost prea mare pentru Vanda, ba mai mult, m-am gândit că aş fi putut amplifica efectul trandafirului, dându-i-l în timp ce urma să o fut. În timp ce urma să se deschidă în toate felurile. Mereu am fost o fire inovatoare, şi sper că îmi urmăriţi raţionamentul, până acum.

Iar în al treilea rând, am desenat.

Toată povestea mi-a amintit de felul în care jucam şah, când eram mic, cu tata.

[20] Anchoring gift©.

Obişnuia să îmi spună că sunt foarte bun pe final. Şi asta pentru că eram destul de neatent la începutul partidei, planificând cine ştie ce schemă diabolică, până în momentul când intram în dificultate maximă, şi apoi aşteptam până la sfârşitul jocului o mişcare din partea lui care să îmi permită un moment de respiro ca să îmi pot dezvolta, ca un domino, strategia.
Uneori acel moment de respiro nu mai venea niciodată.
Dar atunci când venea, câştigam întodeauna.
……..

57.
În tine sunt acum foarte puţine lucruri obiective. Aproape tot ceea ce creezi este subiectiv.
Iskander

Desenez foarte rar: este al treilea sau al patrulea desen al meu.
Şi nu cel mai reuşit.
Am avut o iubită pictoriță şi am mai furat câte ceva de la ea. Dacă mă întrebaţi pe mine, eu eram mai talentat. Aşa că nu mă întrebaţi pe mine.
Femeile mă inspiră. De exemplu, Naïve are primul meu desen, în original, montat în sticlă şi lemn de Jedi, undeva pe birou. N-am desenat decât pentru o femeie sau alta, deşi aş fi făcut-o la un moment dat şi pentru J0lly Jok3r. Dar n-am făcut-o. Femeile mă inspiră.
Player Guide© încurajează desenatul ca unealtă de seducție, chiar dacă rezultatul este în mod evident penibil. Cică femeilor le plac artiştii. Orice s-ar spune, până la urmă e o surpriză plăcută. Reacția pe care eu am primit-o mereu este: „nimeni nu a mai făcut niciodată aşa ceva pentru mine”.
Vanda merita oricum măcar atâta lucru; spre deosebire de celelalte femei cărora le-am desenat, pe ea măcar o futusem. Asta era de natură să mă lipsească de orice motivație, dar totuși Vanda îmi era dragă, cu tot cu carnea ei translucidă şi parfumată. Poate pentru că, lângă ea, simțeam că devin mai aproape de a fi bărbat. Să zicem că i-am desenat oarecum din recunoştință.
Mi-am petrecut aşadar toată seara desenând, undeva pe covor, sub privirile amuzate şi uşor dezaprobatoare ale lui Jedi, activitate care a avut următorul rezultat:
……..

58.
Love of feeling evokes the opposite
G.I.Gurdjieff

Mi-am contemplat opera.
Dragon in love.
Pentru genul acela de persoane care se întreabă oare ce înseamnă, este un dragon care se transformă într-un trandafir. Cred că este ceea ce se cheamă o metaforă.
Botul nu prea mi-a ieşit aşa cum dorisem, de fapt, desenul era în general prost, dar per ansamblu, având în vedere scopul lui, eram destul de mulţumit.
Te-ai privit vreodată în oglindă când suferi? Ai curajul ăsta? Să vezi ce monstru devii? …de frica durerii pe care de fapt o simţi deja… şi durerea ta nu face decât să mocnească… şi seamănă a scârbă... şi seamănă a ură… şi cu cât te iubeşti mai mult cu atât te urăşti mai mult şi cu atât iubeşti mai puţin ce este în jurul tău.
Eşuasem.
Eram confuz, otrăvit şi plin de ură.
Nu eram acel Jedi care ar fi trebuit să fiu, cum ar fi zis Skywalker.
Totul era pustiu, totul.
Egoul meu era mai mare ca oricând.
Sperasem că dacă îl voi construi inginereşte, cărămidă cu cărămidă, până la urmă o să ajungă atât de mare încât o să zgârie norii, iar asta va durea într-atat, încât se va prăbuşi ca un fruct mare şi copt, şi eu voi fi liber.
Dar n-a fost aşa.
Am simţit sila pentru femei cum mă cuprinde iar. Aveam aceeaşi problemă de la care plecasem, dar în altă parte şi poate la alt nivel. Numai că îmi înlocuisem vechile aşteptări cu unele noi, vechile imagini cu unele noi. Iar ceea ce descoperisem, în loc să risipească întunericul, îl adâncise şi mai tare. Ceva nu era bine, parcă aş fi luat-o pe un drum rău. Şi fără întoarcere. Eram plin de sete de răspunsuri, dar în acelaşi timp, nu ştiam ce întrebări să mai pun. Şi cui.
Iskander nu făcea ceea ce predică.
J0lly Jok3r era un copil neputincios.
Naïve era la fel de subiectivă ca oricine altcineva.
Simţeam că îi urăsc pe toţi.

Simţeam că nu am linişte ziua şi noaptea mă trânteam în pat sperând să nu mă mai trezesc a doua zi.
Simţeam că mă urăsc pe mine în primul rând.
Și contemplând ceea ce desenasem, mi-am dat seama că nu știam ce era mai puternică în mine, ura sau dragostea.
Dar știam că m-aș fi tăiat încet, în timp ce aș fi futut-o pe Vanda, şi mi-aș fi amestecat sângele cu al ei.
……..

59.
Amirælus bene futues
Posibilă inscripţie într-un lupanar din Pompei

A venit mai devreme decât mă aşteptam. Desenul era gata. Ghidul era deschis, pe masă şi tocmai îmi pregătisem o baie fierbinte. Când a sunat la uşă, mi-am aruncat hainele de pe mine, am intrat cu totul în apă, am respirat adânc de câteva ori, după care m-am grăbit spre uşă şi i-am deschis, gol şi ud, în plină zi. Apa încă mă frigea şiroindu-mi din păr.
În filme, ar fi sărit pe mine şi am fi făcut sex cu sălbăticie. În schimb, ea a surâs amuzată şi a intrat, trecând pe lângă mine.
- Nu mă atinge, o să mă uzi, făcu ea, ferindu-se.
Ăsta e genul de atitudine pentru care eu părăsesc femeile.
Mi se făcea frig, şi cred că asta devenise vizibil, pentru că Vanda a luat un prosop şi a început să mă şteargă, zicându-mi:
- Astăzi vreau doar să te ţin în braţe. N-am chef să ne futem.
Ne-am întins în pat, îmbrăcaţi, şi am pus cd-ul cu muzică pe care îl pregătisem. În timp ce filosofam în gând asupra fenomenului ciudat conform căruia dacă primeşti o femeie îmbrăcat trebuie să te dezbraci după aceea, iar dimpotrivă, dacă o primeşti dezbrăcat, trebuie să te îmbraci imediat după aceea, am început să vorbim câte în lună şi în stele.
Nu eram deloc pe un teren nesigur, eram convins că va descoperi că eram un partener de conversaţie cel puţin la fel de bun ca unul de sex. N-aş putea spune în schimb că aveam mare lucru de discutat, aşa că am fost curios, în mod absolut dezinteresat, să ştiu câţi bărbaţi o futuseră înaintea mea. Nu mi se părea relevant, dar mă interesa oricum mai mult decât să ştiu câte mătuşi avea.
- Dar cine îi mai numără... spuse ea, oarecum nostalgică.

Dupa care, mi-a povestit de unul dintre ei, care îi cânta la pian înainte să o fută. Şi asta o făcu să îşi amintească altceva.
- Vrei să vezi ce mesaje îmi trimite tipul la care trebuia să mergem azi?
I-am cerut telefonul. A avut un moment de reţinere, dar mi l-a întins. Spre deosebire de Veronique, care îşi trăsese poşeta cât colo.
Era un mesaj simplu, concis, dar plin de substanţă.
„Dragă Vanda
Vreau să te fut.
X."
N-aş putea spune că nu mi-a plăcut, dimpotrivă. Mi s-a părut o operă de artă.
Pe lângă mesajul în cauză, şi pe lângă mesajele mele, în telefon mai erau şi câteva mesaje de la prietenul ei, iar alte câteva de la Andain. Căreia, în urma descoperirilor pe care le făcusem despre ea, îi scrisesem că, pe lângă compilaţia cu muzică promisă, o să îi dau şi-o muie. Îi venise timpul să afle cu cine stătea de vorbă.
- Aseară a fost iar la mine, să-şi verifice *mail*-ul, etc., şi a fost cam şocată de ce i-ai scris. Ştii, prima oară când m-ai futut, mă aşteptam să îmi faci un preludiu lung de o oră. Nu păreai aşa. Dar ce dracu' vorbesc atâta de Andain?! Mai bine pune-mi un film, ceru ea. Unul porno.
Când o femeie povesteşte cum s-a futut şi cu cine, devine mai atrăgătoare decât este. Când o femeie vorbeşte despre altă femeie, devine mai atrăgătoare decât este. Când o femeie priveşte filme porno, devine mai atrăgătoare decât este.
Mă excitase. Şi am decis să nu mai fac un secret din faptul că mă excită femeile care se fut cu alţii. Am întors-o pe o parte, i-am desfăcut bucile şi i-am dat-o îndelung, în timp ce priveam amândoi la orgia de pe ecran, până i le-am umplut cu spermă într-un târziu.
Eram cu desăvârşire gol şi stăteam întins lângă ea. Mă privea tăcută.
- Nu pot să cred că arăţi atât de bine, îmi spuse deodată. Şi continuă:
- La vară ar trebui să mă mărit. Nu ne-ar lăsa niciodată să fim împreună. E un bărbat foarte periculos.
E amuzant ce părere bună au în general femeile despre bărbaţii lor.
- Ai fugi cu mine în lume?
Am privit-o şi m-am gândit că bineînţeles că nu.
- Nimeni nu m-a futut vreodată atât de bine, a izbucnit ea, ieşind în mod curios din impasibilitatea ei.

Oare lucrurile cu care te naşti sunt mai puternice decât lucrurile pe care le înveţi? Oare talentul este mai puternic decât experienţa?
Personal, întâlnisem destule care mă întrebaseră câte femei am avut doar ca să vadă dacă şi cât sunt de bun în pat.
Dar oricum ar fi fost, mi se părea inacceptabil că o femeie care nici nu mai număra bărbaţii pe care îi avusese până la el să îi spună aşa ceva unui bărbat care încă număra femeile pe care le avusese până la ea pe degetele de la o singură mână şi încă îi mai rămâneau degete.
Eram eu bun sau erau ceilalţi în ultimul hal?
Şi într-un caz şi în celălalt însă, amorul meu propriu tocmai fusese însă satisfăcut, şi o dată cu asta, dispăruse şi ura. Iar o dată cu ura, parcă dispăruse tot restul.
Nu i-am dat niciun trandafir, în afara celui desenat, aşa că nu vred că voi afla vreodată dacă şablonul ar fi funcţionat.
Ceea ce, din punct de vedere ştiinţific, este, fireşte, regretabil.
Dar strict din punct de vedere ştiinţific.
Ne-am urcat în maşină şi am mers în tăcere până în celălalt capat al oraşului, unde locuia împreună cu prietenul ei, cu care urma să se mărite la vară.
Când am oprit, şi-a înclinat capul înspre mine, şi l-a rezemat de tetieră, m-a privit cu ochii ei negri şi opaci şi mi-a mai spus o dată, încet, fără să se grăbească, aproape şoptit, aproape resemnată:
- Te iubesc.
Cuvintele ei m-au atins direct în locul acela special, pe care mi-l protejam atât. În care se afla trandafirul meu. În locul acela în care am sperat mereu că va exista cineva, că va veni cineva şi îl va umple, în locul acela adânc în care dorinţa de dragoste ardea mocnit, dar la fel de puternică precum întotdeauna. În locul acela care mă făcuse să mă întreb, să caut, să îmi ţin fiinţa deschisă, să nu resping nicio ocazie, să mă întreb dacă poate, să mă întreb dacă oare, să îmi petrec, aşa cum ziceam, două nopţi cu o necunoscută hidoasă, numai pentru că n-am vrut să ocolesc nici măcar posibilitatea infimă să fie Ea aceea.
O idee m-a străfulgerat deodată- poate că Ea este chiar Vanda, şi-am izbucnit:
- Pentru curajul tău de a mă iubi pentru ceea ce sunt voi face legendele să devină realitate!
Mi-a tăiat-o scurt:
- Nu! Prefer legendele.

A zâmbit. A coborât şi apoi s-a îndepărtat în noapte.
Femeile visurilor noastre şi legendele au ceva în comun.
Apar deodată în viaţa noastră şi apoi dispar lăsând în urmă o urmă dulce amară ca un parfum excitant.
Toţi visează la ele.
Se întreabă ce-ar fi fost dacă.
Nimeni nu le vrea de fapt cu adevărat pentru sine.
Şi dacă mă gândesc bine, descrierea mi se potriveşte şi mie.
Poate că am aptitudini de legendă, cine ştie.
Noaptea târziu, când am ajuns înapoi acasă, am remarcat, într-o dispoziţie uşor tristă, două lucruri.
Compact discul cu muzică pe care îl lăsase pe masă.
Şi SMS-ul pe care îl lăsase pe telefonul meu.
„Vreau abonament pe viaţă."
……..

60.

One would explain this sensation in the sexual sense, another in the sense of pity, a third as a desire for submission, a fourth, a common interest in outer things, and so on and so forth, but not one of the ten could describe, even remotely, the sensation of genuine Love. […] It is either because this somebody always encourages and undeservedly flatters him, or because this one's nose is very like the nose of that female or male with whom, thanks to the cosmic law of "polarity" or "type," a relationship has been established that has not yet been broken, or finally he "loves" someone only because someone's uncle is in business in a big way and may one day give him a boost, and so on and so forth. But never do men-beings here love with genuine, impartial, and non- egoistic love.
G.I.Gurdjieff

Pe viaţă.

- Spune-i să se liniştească, mi-a zis Iskander, fără nici măcar să zâmbească. Nu există lucruri pe viaţă la nivelul la care eşti tu şi la care este ea.
Iskander zâmbea foarte rar, de altfel. Nu era amuzant deloc.
Dar la partea cu pe viaţă, nu puteam decât să îl aprob din toată inima. Cu atât mai mult că, între timp, lucrurile deveniseră din ce în ce mai fierbinţi între mine şi prietena Vandei.
Făcusem schimb de numere de telefon.

Începusem să ne dăm mesaje noaptea.
Să ne sunăm.
Sa ne hlizim.
Mesajele ei erau lungi, neobişnuit de lungi, corecte literar.
Nu erau obscene, erau erotice.
Nu erau pornografice, erau sexy.
Atât de lungi şi de corecte literar, încât mi-e imposibil să le redau.
Hai să fac o încercare:
Am întrebat-o cum m-ar fute.
- Spune-mi cum am face dragoste, te rog...
Personal, nu făceam neapărat diferenţa, dar lumea, chipurile, o face. Îmi amintesc că o tipă mi-a zis o dată că deosebirea între a face dragoste şi a fute este dimensiunea pulii.
- Dragul meu, mi-a răspuns ea, hai mai bine să lăsăm pasiunea să ne poarte..etc., etc.
Andain era ca varianta cenzurată a emisiunilor Playboy. Vă rog să mă credeţi că am încercat, dar vedeţi, pur şi simplu sunt incapabil să îi redau cuvintele. Lucrurile cenzurate nu sunt specialitatea mea.
În schimb, vă pot spune că m-a întrebat dacă sunt liber sâmbătă. I-am zis că s-ar putea să am altceva de făcut. Sâmbătă stabilisem o nouă sesiune de futut cu Vanda.
Cineva ar putea crede că ar fi trebuit să aleg.
Nici vorbă.
Mă gândeam doar cum să fac să mă întâlnesc cu amândouă şi să le scot şi recunoscătoare în final că mi-am făcut timp.
Cu o săptămână în urmă îmi sărea inima din loc când Vanda îmi trimitea un SMS. Acum îmi sărea inima din loc când îmi trimitea prietena ei, iar SMS-urile Vandei mă prost dispuneau, pentru că nu de la ea le aşteptam.
Ştiţi, am auzit de un experiment (făcut de cercetătorii străini, fireşte[21]) în care, un bărbat şi o femeie, într-o cameră, au stat o vreme împreună cu condiţia să îşi spună absolut totul. Absolut tot ce gândeau, tot ce simţeau. Nouă zeci şi nu ştiu cât la sută dintre subiecţii din cuplurile analizate s-au îndrăgostit între ei.
E o libertate covârşitoare să fii acceptat aşa cum eşti.

[21]Cică asta ar fi o manipulare foarte întâlnită în presă. Experimentele efectuate de echipele de cercetători străini de la universităţi străine, pe care nu le poate verifica nimeni.

Orgolios. Ranchiunos. Posesiv. Plin de invidie. Egoist.
Dar unde e dragostea?
Am trezit atracţia şi am trezit fiori în multă lume. Femei şi bărbaţi. E vreo diferenţă între a fi dorit pentru ceea ce eşti sau pentru altceva?
Nu eşti iubit, de fapt. Eşti doar dorit, ca un obiect. Posedat. Şi obiectele se învechesc şi se strică.
Ne oglindim în ceilalţi, ne oglindim în lucruri. De fapt, ne iubim pe noi înşine. Din sentimentele moarte astăzi se nasc altele noi înainte să se facă mâine. Nimic adânc, nimic aşa zis nobil. Nimic aşa cum se spune că ar trebui să fie. Superficialitate. Ipocrizie. Frică.
Hotărâsem să mă antrenez pentru a seduce, apoi hotărâsem să mă antrenez să iubesc. Erau două lucruri care erau străine între ele, şi care se dovediseră a fi străine şi faţă de ce credeam eu că ştiu despre seducţie şi despre dragoste. Îmi propusesem s-o iubesc pe Vanda, pentru că ştiam că asta o să mă doară. Speram că asta o să ardă ceva la mine. Speram că asta o să mă vindece. De mine însumi. Dar Vanda, care nici nu mai număra bărbaţii şi îşi dădea doctoratul în sex, m-a făcut să simt fiori de-abia când mi-a povestit cum a futut-o unul, şi am umplut-o de spermă de nu s-a văzut pentru asta.
Nu ştiam încă dacă îmi făcuse mai mult rău sau mai mult bine, era prea aproape.
Nu știam dacă o iubisem pe Vanda, dar era clar că tot timpul ăsta iubisem.
Tot timpul ăsta mă iubisem pe mine.
Era ca şi cum aş fi fost îndrăgostit de o cutie, în care puneam mereu pe altcineva.
Era doar o asociere în mintea mea aşa cum chiar eu le determinam pe femei să facă.
Să iubeşti şi să fii iubit sunt două căi diferite.
Nu poţi să renunţi la ego doar pe jumătate.
Iskander avea dreptate.
Asta nu era dragoste.
……..

61.

Darling when did we fall? When was it over?
Darling when? When did we fall? When was it over?
I suppose it is the price of falling in love.
I fear that it's the price of falling in love
Delerium- Innocente

Din toate astea, trăgând linie şi adunând, rămăsesem cu un lucru simplu în cap.
Toată lumea ştie ce este dragostea.
De asta probabil nimeni nu o găseşte.
Nu fusese cea mai inspirată idee să caut dragostea printre lucrurile pe care le simţeam. Lucrurile pe care le simţeam păreau doar nişte reacţii ale unor părţi ale mele la diferiţi stimuli. Iar alegerea mea de a renunţa la egoism nu părea să fie dragoste, dar părea totuşi să ducă înspre asta.
Aşa că n-o să mire pe nimeni că atunci când m-a sunat Vanda, eram în totalitate confuz asupra ei, asupra mea, şi asupra universului în general.
Dar ea, trebuie să recunosc, mi-a făcut lucrurile mult mai clare:
- Am o veste proastă pentru tine. Nu ne putem vedea week-endul ăsta. Plec din localitate.
Exprimarea, tonul, şi faptul că ştiam de la ce să mă aştept din partea Vandei mi-au stricat seara. Şi când ai o seară proastă, tendinţa e să devină şi mai proastă. Nişte hoţi mi-au spart maşina şi mi-au furat din ea, pe lângă Player Guide©, alte hârtii de maximă importanţă, echivalentul unui efort în timp şi bani de săptămâni întregi, care trebuia reluat, şi nu caut vreo justificare pentru prostia mea, dar nici pentru a hoţilor alora imbecili care au alergat probabil câteva sute de metri cu kilogramele de ghid şi cu alte hârtii fără nicio valoare pentru ei în braţe.
Probabil că nu trecuseră decât câteva minute de la operaţiune, aşa că am alergat la un echipaj de poliţie în faţa căruia o femeie explica precipitată că tocmai îi fusese smulsă geanta din mână.
- Unde aţi parcat maşina?
Le-am arătat. Era la opt metri şi jumătate de ei.
- Trebuie să îi căutaţi pe colegii noştri. Strada pe care aţi parcat nu este în raza noastră de competenţă.
Pot spune că am înţeles în acel moment necesitatea existenţei Cavalerului Întunecat şi a tuturor justiţiarilor care în general poartă măşti.

Au luat amprentele de pe portiere. Amprentele femeilor care trecuseră prin viaţa mea. Dacă mă întrebaţi pe mine, erau toate vinovate.
- Sunt foarte multe: ale cui sunt? mă întrebaseră poliţiştii.
Le-am explicat.
- Ah, circuli în regim de autobuz,au spus ei.
Dar n-au arestat niciuna dintre ele.
Am parcat maşina plină de degete negre sub copacii micului parc de lângă blocul meu. Plouase şi erau încărcaţi de apă rece, care se scutura peste tine când treceai pe sub ei. Dar nu mi-a fost frig. Sângele meu era la fel de rece ca apa de ploaie.
Când am intrat în lift, mi-am dat seama că simţeam ceva ce nu mai simţisem de mult. Nu aşa de limpede, cel puţin.
Să-i spun?
Da.
Trebuie să am curajul ăsta.
Pentru mine.
Am scos telefonul. Şi i-am scris:
„Mi-e frig."
Vanda mi-a răspuns la mesaj chiar înainte să ajung la etajul de destinaţie.
„Şi mie. Acum ne e frig şi când ne iubim? Sau nu ne mai?"
Nu era chiar ce îmi doream să primesc de la ea în momentul ăla. Îmi doream căldură, dar în loc de asta mi s-a făcut şi mai frig. Am sunat-o, dar îşi închisese telefonul, iar în ce îl priveşte pe al meu, am vrut să-l arunc pe geam, cu tot cu nuanţa lui cea reuşită, dar m-am răzgândit.
Răzgândirile astea sunt tare interesante.
E ca şi cum ai deveni altcineva dintr-o dată.
Ca şi cum tot ceea ce eşti tu e un gând.
Atât. Un gând.
Urmat de altul.
Şi apoi de altul.
Şi apoi...
I-am scris iar.
„Un bărbat şi o femeie se pot abandona într-o legătură atât de adâncă încât singurătatea în doi şi frigul dispar. Îmi pare rău că stai la distanţă. Vino mai aproape!"
Îi scrisesem ce pot face un bărbat şi o femeie, dar îi scrisesem de fapt ce speram eu că pot face un bărbat şi o femeie.

Pentru că eu unul, nu îmi aminteam să fi reuşit vreodată aşa ceva.
Probabil că n-a sunat deloc convingător. Vanda şi-a ţinut telefonul închis până dimineaţă.
Poate că nu ştiam ce e dragostea dar acum ştiam ce nu este.
Trebuia să caut în altă parte.
Şi dacă e nevoie de o mie de eve sau de vande sau de veronici atunci aşa să fie.
Mă întrebasem mereu cum va arăta ultimul SMS din partea ei, încă de la primul.
Ultimul?
Chiar ultimul?
Atât de repede?
Dar la urma urmei, de ce nu?
E un moment la fel de bun ca oricare altul.
……..

62.

Nature provides for him some enjoyment, for without enjoyment no man can live. But wherever there is pleasure, there will also be pain. By rushing after the one, a man must suffer the other.
Madam Ouspensky

Nu-aş fi crezut vreodată că se pot reface atâtea acte în doar două zile. Nu credeam că ştiu atâţia oameni care ar putea să mă ajute, că sunt capabil de asemenea eforturi de toate felurile, că pot sta lipit de un geam lungi ore în şir, fără nicio certitudine şi doar cu o speranţă, că pot procura bani din cele mai miraculoase locuri, şi toate astea numai pentru că intrasem într-o stare în care simţeam că nu mai pot respira în linişte dacă nu duc la capăt lucrurile şi văd problema rezolvată.
M-am întrebat doar ce ar fi făcut Heracle, Ahile şi în general lumea bună, în locul meu şi n-am găsit un răspuns satisfăcător.
Iar în tot acest timp, de parcă nu îmi era destul de greu şi aşa, o sunasem şi pe Vanda. Nu îmi răspundea.
Dar, la dracu', atunci când vin, să vină toate deodată. Măcar aşa nu mai ştii care e cea mai rea dintre ele, poţi să faci comparaţie şi să le priveşti detaşat. Mai detaşat.
Când mi-a răspuns într-un târziu, era calmă, rece şi undeva după prânz.
- Nu pot să vin mai aproape.
- Parcă mă vroiai pe viaţă..?

- Nu mai vreau nimic., spuse ea, punând punct, scuipând aerul afară din plămâni, de parcă şi-ar fi dat răsuflarea.
Nu m-a surprins că îmi spunea asta, ci liniştea ei. Simţeam fiori reci, dar i-am zis pe un ton voios că nu este nicio problemă, dacă asta vrea. Sau, mă rog, dacă asta nu vrea. Dacă asta nu mai vrea, ca să fiu şi mai precis.
Şi chiar nu era nicio problemă.
Era totul aşa cum trebuia să fie.
Era totul inevitabil.
Într-o situaţie de-asta, probabil că un Bărbat Frustrat Oarecare© ar fi insistat să rămână prietenul ei, atârnând în preajma ei la nesfârşit, trimiţându-i periodic SMS-uri cu Dragă-Vanda-vreau-să-te-fut, plin de speranţă deşartă că într-o zi...
Inutil să mai amintesc la ce duce asta. Nu accepţi prietenie între tine şi femeile pe care vrei să le fuţi. Pentru asta au câinii şi pisicile. Accepţi sex sau nimic altceva. Asta e Regula©, dar...
Asta era regula, dar eu am întrebat-o:
- Rămânem prieteni*?*
...încalci regula atunci când renunţi la intenţia de a o mai fute şi o foloseşti ca pivot© pentru a le fute pe prietenele ei.
- Sigur, mi-a răspuns, calmă. Doar trebuie să îţi fac lipeala cu Andain.
...de funcţionat părea să funcţioneze, dar nu ăsta era motivul pentru care o încălcasem. În ce o privea pe Andain, nu mai era de mult cazul să am nevoie de ajutor, ci...
- Mulţumesc, i-am zis, dar cred că mă descurc singur.
...motivul era că îmi păsa atât de mult, încât tot ce mai conta pentru mine era să creadă că nu-mi pasă.
Motivul era că nu mă vindecasem de boală. Deşi tratamentul fusese dureros ca dracu'.
Ultimul lucru care m-ar fi interesat în lume era prietenia Vandei.
Dar tot îmi păsa ce crede ea. Şi ceilalţi. Şi nu m-am putut abţine să mă întreb ce va urma după. Dar nu e niciodată important ce urmează după. De fapt, după, urmează să te întorci de unde ai plecat. Aceleaşi răni, acelaşi pustiu.
Şi totuşi, puteam spune cu inima împăcată că data viitoare când voi avea norocul să mă îndrăgostesc, mă voi arunca de o mie de ori mai tare. Poate asta însemna că persist în greşeală, dar nu avea importanţă.
Ştiți când nu îți pare rău că se termină o petrecere?
Când ai fost la ea.
……..

63.

As you have reached a new level of awareness, new features are now available to you.

Matrix- The Path of Neo.

Povestea mea urbană continuă.

Prima mea partidă cu o jucătoare tocmai se încheiase.

Partea mea fierbinte era veselă, incredibil de veselă.

Partea mea de gheaţă era tristă, incredibil de tristă.

Rămăsesem singur. Eram încă bolnav, nu mă vindecasem. Nu mai aveam acte, nu mai puteam folosi maşina la întâlnirea cu Andain.

Jocul crescuse în dificultate.

Pesemne că trecusem la un nou nivel.

Poate că în alte timpuri şi în alte locuri, m-aş fi prefăcut că nu vreau să o sun pe Andain, ca să mă consoleze rapid pentru pierderea Vandei.

M-aş fi prefăcut că nu poţi înlocui o femeie cu alta, m-aş fi minţit că nu e corect şi că nu e în regulă să suni o femeie la 2 minute după ce alta te-a părăsit.

Ma rog, de fapt n-aş zice că Vanda chiar mă părăsise. Aş zice mai degrabă că făcusem meci egal.

De ce meci egal?

Pentru că nu mă durea nimic.

Eram în perfectă stare de funcţionare.

Mă jucasem cu cineva ca Vanda şi căzusem în picioare, în toate cele patru lăbuţe şi cu coada într-o parte.

Şi n-aveam, spre dezamăgirea, dar cu siguranţă spre bucuria Naïvei, nicio arsură.

Pentru că dacă ar mai fi avut ce, mi l-ar fi ars şi Vanda încă o dată.

Şi de vreme ce nu eram în alte timpuri şi în alte locuri, fireşte că am sunat-o pe Andain, ca să mă consoleze rapid pentru pierderea Vandei, ferm decis să nu îmi mai pierd timpul meu cel preţios în niciun fel.

Am sunat-o, i-am spus că lucrul important pe care îl aveam de făcut tocmai se rezolvase de la sine, şi i-am dat întâlnire în faţa ceainăriei.

Făcusem din ceainăria aia, în care Eva mă dusese de mână, locul în care văduva neagră îşi atrage prada.

Dacă ea făcuse asta cu mine, nu vedeam niciun motiv pentru care să nu o fac şi eu cu alte femei.

Poate că fusese vrăjită atunci când intrasem în ea prima oară, cine ştie.

Dar acum, era vrăjită cu siguranţă.
De mine.
Aveam o seară destul de mohorâtă. N-aveam niciun chef de nimic. Altcineva în locul meu, n-ar fi ieşit din casă pentru nimic în lume, dar am decis să mă port ca un profesionist.
Nu ştiam cum arată, dar ştiam ce maşină are.
Una destul de scumpă.
Vanda îmi spusese că prietena ei nu e pentru mine. Şi că nu o excită. Ce pot să spun, eram nerăbdător să mă edific asupra gusturilor Vandei în ceea ce priveşte femeile.
I-am văzut maşina, m-am apropiat, i-am deschis portiera şi m-am aşezat în dreapta.
Vorbea la telefon.
Am privit în faţă câteva clipe, fiind atent la ce simt.
Ploua mărunt.
Respiram dezordonat, alergasem câţiva metri ca să nu întârzii prea mult.
Mi-era teamă să întorc capul spre stânga.
Lumina era aprinsă în habitaclu, şi mi s-a părut prea puternică.
Mirosul era străin, totul era străin, ceea ce făceam eu era străin.
N-aveam niciun chef de aşa ceva.
Mi-a trecut prin cap că aşa trebuie să se simtă şi prostituatele.
Mi-am tras sufletul şi am început partitura.
Am întors capul către ea şi am început să zâmbesc.
- Bună, i-am zis.
Atunci am privit-o pentru prima dată.
Nu e bine să te aştepţi la nimic. Totuşi, avantajul atunci când te aştepţi la ceva rău este că vei fi plăcut surprins: prietena Vandei nu era urâtă deloc.
- Bună. Am vorbit cu Vanda până acum. Mă plictiseam aşteptându-te şi am sunat-o.
- Şi ce-aţi vorbit?
- I-am zis că mă întâlnesc cu tine şi unde. Mi-a zis că ştia despre ceainăria asta.
M-am întrebat cine o futuse pe Vanda şi în ce context de ştia despre ceainărie şi m-am mai întrebat dacă Vanda îi spusese cumva lui Andain despre ce fusese între mine şi ea. Oricum, păreau să fie atât de apropiate într-un fel complice încât mi-a trecut prin cap să le fac cumva să se certe între ele.

- Mi-a mai zis că este singură în seara asta acasă şi că ne invită pe la ea după ce terminăm aici.
Am concluzionat că nu îi spusese decât că avem o relaţie de prietenie. Dar pe de altă parte, a trebuit să admit că nu mai întâlnisem pe cineva cu atâta sânge rece ca Vanda. Şi n-am putut să nu mă întreb ce naiba avea în minte.
Cât despre Andain, îi promisesem c-o să îi dau o compilaţie cu muzică, înainte să îi promit că o să îi dau şi-o muie, aşa că am scos din buzunar cd-ul pe care îl făcusem pentru Vanda şi i l-am dat.
Am intrat în separeul pe care îl rezervasem, încadrat de nişte panouri mari luminate discret, şi care conţinea o măsuţă joasă pentru ceai şi prăjiturele şi două perne de stat pe ele.
După ce ne-a venit comanda, ne-am întins pe jos cât eram de lungi iar eu m-am rostogolit, ca un motan mare şi negru, până i-am ajuns în braţe.
În acest punct, aş avea două precizări de făcut.
Unu: sunt absolut revoltat de persoanele care vin la o ceainărie în al cărei meniu sunt zeci de feluri de ceai din toate continentele ca să bea un ceai de fructe care se găseşte la orice alimentară.
Şi doi: Andain purta acelaşi parfum ca al Vandei.
Acelaşi parfum care încă mai era în patul meu.
- Mi-a zis Vanda că îţi place parfumul ăsta, râse Andain, nevinovată.
Nu ştiu dacă asta şi-ar fi dorit Vanda ca urmare, dar Andain a devenit deodată mai apetisantă decât era.
Dar timpul trecea şi eram încă în faza de discuţii.
Nu eram foarte inspirat.
M-am gândit la Ghid.
Să fac un *time distortion*©?
Un *incredible connection*©?
Ah, la naiba cu toate.
Şi-am sărutat-o direct.
……..

64.
Fe-te-lor
Să nu cedaţi din prima seară
Cream

Sărutatul necunoscutelor devenise specialitatea mea.
Totul s-a încălzit în jur şi sexul mi s-a trezit la viaţă. Nu mi-a răspuns la sărut imediat. Dar a zâmbit... încântată, ăsta e cuvântul.
Mă privea ca pe o jucărie nouă şi frumoasă.
- Mă simt atât de bine cu tine... parcă te cunosc de o viaţă, mi-a zis deodată.
I-am recunoscut privirea. Era acea privire pierdută pe care o văzusem deja la câteva, atunci când nici nu te mai ascultă ce spui, când au un zâmbet larg atârnându-le pe buze oarecum prosteşte, când spun acelaşi lucru în câteva mii de feluri, când în mintea lor încep deodată să te asocieze cu plăcerea, urmând inevitabil să te asocieze în viitorul apropiat cu opusul ei.
Andain se îndrăgostea de mine.
Iar dacă Vanda doreşte să ne jucăm în continuare...
Foarte bine, voi merge la ea acasă împreună cu Andain.
Şi o voi privi în ochi când îi voi săruta lung prietena cea mai bună.
Şi chiar când începusem să visez, i-a sunat telefonul.
- Era Vanda, dorea să ştie dacă mai mergem la ea.
- Şi?
- Mi-e somnic, cred că vreau la culcare.
Îi fusese setică, dupa aceea îi fusese lenică, iar în final i se făcuse somnic. Naïve de exemplu, inamic declarat al diminutivelor, ar fi vomitat de câteva ori bune în compania ei. Dar Naïve probabil că n-ar fi vrut s-o fută, iar eu nu eram Naïve, aşa că puteam trece cu vederea pentru moment.
Ce nu puteam trece însă cu vederea era încă o ocazie ratată. Aş fi dat nu ştiu ce să îi văd mutra Vandei într-o astfel de situaţie. Ca să nu vorbim că muream de curiozitate să văd ce idei îi mai vin. Dar în fine, având în vedere că se oferise să mă ducă acasă, cred că merita puţină clemenţă. Nu i-am plătit consumaţia, conform Regulii©, dar nici nu am fost pus în situaţia să o fac. Andain era genul acela de femeie neprovincială, crescută cu o anumită mentalitate. Ca şi Vanda, de altfel.
M-a adus până în faţa blocului şi a oprit motorul.

Venise rândul meu să întreb dacă urcă la mine. Întodeauna să duci lucrurile cât de departe se poate, niciodată nu e un moment mai bun decât acum. Dacă poţi să închei seara în pat, atunci fă-o. Asta e Regula©.
Dar ceea ce m-a suprins a fost răspunsul.
- Este prea devreme.
M-am uitat la ceas. Era într-adevăr, dimineaţa foarte devreme.
- Ai prefera să aşteptăm în maşină să se facă prânz? Nu vreau decât să adormim împreună, atât.
N-aş putea spune că îmi doream mai mult de atât, dar la fel de bine eram perfect conştient de cum urmau să decurgă lucrurile o dată ce ar fi intrat în camera mea.
- Nu vreau să fie doar un foc de paie, mi-a răspuns Andain.
Fata avea un principiu şi se ţinea cu dinţii de el.
Dar în definitiv, nimic nu se compară cu un pat şi-o pernă, atunci când ai nevoie de ele.
Şi-a luat maşina ei cea scumpă şi s-a cărat, iar eu m-am târât până sub pătură, unde am adormit în timp util.
……..

65.
M-am săturat de relaţii de două săptămâni.
Andain

Prima noapte fusese prea devreme, aşa că am futut-o noaptea următoare.
Doar asta aştepta, nu aşa spusese Vanda? Şi eu unul, n-aş fi dezamăgit-o pentru nimic în lume.
Desigur, Andain, ca și în general toate celelalte, avea nevoie să trăiască cu impresia că le așteaptă povestea de dragoste a vieții lor ca să aibă curajul să se fută. Puține sunt cele care percep realitatea așa cum este, dar chiar și ele cad în capcana asta și uite așa ajung să se mărite cu vreun impotent, dar care le creează senzația de siguranță. Mă tem că în nouă cazuri din zece, ca să fuți o femeie, ar trebui s-o minți.
După ce s-a oprit, desigur, în faţa acvariului cu Piranha, Andain s-a întins cât era de lungă în patul meu şi a început să rânjească de parcă fusese o cântăreaţă celebră la lama de ras. Nu era urâtă, după cum ştiţi deja, dar nici pe departe atât de frumoasă ca să genereze o erecţie prin

simpla ei contemplare. Desigur că Vanda ar jubila acum, citind aceste lucruri, dar sinceritatea, care este condiţia esenţială pentru existenţa acestor rânduri, mă obligă să îi dau satisfacţia asta. Cu atât mai mult cu cât, la cum o ştiu eu, n-o să ajungă să citească aceste rânduri niciodată.
Când să i-o bag însă, m-a oprit cu mâna.
- Pune-ţi un prezervativ.
Nu că n-aveam, că aveam, dar nu cred că există un lucru mai plictisitor pe lume decât să îţi pui un prezervativ. Am încercat, şi chiar îmi doream să devin o persoană mai bună, dar mi s-a dus dracului toată erecţia.
Poftim, mi-am zis, se întâmplă din nou.
Vă întrebaţi ce am făcut?
Ah, de data asta a fost simplu, am făcut ce făcusem şi data trecută.
I-am spus că poate să plece dacă vrea, şi pentru că tot venise cu maşina, uite că aş fi scăpat şi de cheltuiala cu taxiul.
- Asta vrei, să plec?
N-a plecat.
Începea să se contureze o metodă. Mi-a trecut prin cap să postez mica mea descoperire pe forumul Player Guide©. În definitiv, ăsta e spiritul Ghidului. E informaţie vie, aşa a ajuns să existe. Experienţă reală. Dar m-am gândit mai bine, şi mi-a părut a fi doar o variantă a situaţiei în care afirmi că eşti impotent, şi femeile ar trebui teoretic să vrea să îţi demonstreze contrariul.
Şi privind-o lângă mine, fumând, goală, în pat, am zis: de ce nu?
Dacă tot era acolo...
Mi-am tras, până la urmă, cu mare silă, un prezervativ şi-am futut-o.
Nu ştiu ce fel de sex e ăla, dar sexul cu prezervativ e departe de a fi artă. Parcă ai mesteca brânză topită fără să scoţi ambalajul.
Şi ca să îmi întărească convingerile, prezervativul oricum s-a rupt până la urmă. S-a făcut praf.
Iar despre Andain, chiar dacă nu mă inspira în mod deosebit, era totuşi o femeie nouă.
- Uite cât e ceasul! a exclamat ea, numărând câte ore o futusem, râzând încântată. Cred că aş putea să mă obişnuiesc cu atâta bine, a mai adăugat ea îmbrăcându-se, după care a fugit la mama ei, cu care locuia. Se pare că n-avea voie să doarmă la mine.
Dar n-a ieşit bine pe uşă, când am primit un SMS.
Mai avea Andain ceva să îmi spună?
Nu.

Era, incredibil, un nou semn de întrebare:
„?”
De la Vanda.
Nu i-am răspuns, firește.
Probabil imaginându-şi că nu înţeleg ce vroia, a venit cu o precizare, la câteva minute după:
„Şi da, înseamnă acelaşi lucru ca şi data trecută.”
Nu ştiu ce gândea ea că însemnase data trecută, dar personal, m-am gândit că data trecută, însemnase că vroia s-o fut.
Mă întreb cât de curioasă era Vanda despre cum o futeam eu pe prietena ei cea mai bună. Cred că era atât de curioasă încât s-ar fi futut cu mine din nou doar ca să afle.
Dar nu i-am răspuns, nici de data asta.
În schimb, n-am să vă ascund că rânjeam până la urechi.
……..

66.
Love of body depends only on type and polarity
G.I.Gurdjieff

Suni dimineaţă, când am ajuns la birou, am luat o poză cu Andain, am inscripţionat pe ea, în diagonală, de la stânga jos la dreapta sus, cu ajutorul unui program de editare şi al culorii roşii, cuvântul *Îndrăgostit* şi i-am trimis-o prin *mail*. Întotdeauna, dar întotdeauna, trebuie să dai un semn a doua zi. Asta e Regula©, dacă mai vrei ceva de la ea.
La câteva ore după, aveam *mail* de la Vanda:
„Cum de poţi să te îndrăgosteşti pe bandă?”
Nu i-am răspuns nici de data asta şi nici nu intenţionam să o mai fac vreodată.
Dar asta nu schimba cu nimic un lucru. Și anume că sexul cu Andain era prost.
Îmi zburau gândurile la ziare, abonamente de metrou, vase nespălate, vecini de bloc şi colegi de serviciu când o luam pe la spate. Eram în mare pericol să mor de plictiseală, făcând sex.
Era cu reguli.
Era banal.
Sau poate că tocmai asta îmi plăcea. Mă simţeam că nu mai am nimic de demonstrat, de parcă aş fi încheiat un pact cu femeile din lumea întreagă

să încetăm ostilităţile pentru moment, pentru a ne putea vedea de treburile noastre.
Eu, de exemplu, mă putea ocupa acum, în sfârşit, cu mare placere de 2-3 jocuri- pe computer, pe care le ţineam în aşteptare de multă vreme, şi cărora le cam venise rândul, ca şi de alte activităţi deosebit de reconfortante, cum ar fi să joc un basket cu Jedi, iar femeile din lumea întreagă puteau în acest fel să îşi desfăşoare la rândul lor în linişte diverse acţiuni cum ar fi shopping de farduri sau mai ştiu eu ce alte aberaţii.
Nu mai aveam nimic de demonstrat, dar nici nu puteam deloc să mă desfăşor. Sexul cu prezervativ îmi părea că seamănă izbitor cu sexul în doi de unul singur. Şi totuşi, mă făcea să simt ceva nou. O putere pe care nu o mai simţisem. Mă simţeam protejat, mă simţeam departe, o simţeam la distanţă, mă simţeam invulnerabil, de neatins. Mă simţeam puternic.
Din experienţa sa, un coleg de serviciu mi-a relatat că toată lumea se fereşte să folosească, citez, în mod tacit, chestia asta penibilă. Din experienţa mea, am constatat pe de altă parte că doar o femeie din zece intenţionează să o facă, ceea ce nu înseamnă că şi reuşeşte.
Toţi tac când vine vorba despre asta, nimeni nu vorbeşte, dar toţi o fac la fel.
Fără.
Asta nu era deloc de natură să mă liniştească.
Dimpotrivă.
Mereu fusesem revoltat de faptul că toată lumea se fute fără să îşi facă atâtea probleme ca mine, de faptul că toţi se distrează, iar eu mă păstrez plin de grijă ca să mor sănătos.
Dar acum, că o făcusem oricum, era timpul să devin mai responsabil. Întâmplarea a făcut să văd un film în care un tip vorbea cu atâta poftă despre cum îşi punea prezervativul încât mi-a făcut şi mie. Am decis să caut o marcă de prezervative care să îmi placă. Să mă antrenez să le folosesc. Şi tot ca antrenament, să nu mă mai masturbez niciodată fără prezervativ.
Sexul cu prezervativ era jalnic, dar poate că nu era doar el de vină.
Sunt unele femei care pur şi simplu nu transmit nimic atunci când le fuţi. Care te lasă pe tine să faci totul. Probabil sunt tot acelea care susţin că e treaba bărbatului să bată covoarele sau alte aberaţii de gen.
Andain era una dintre ele, şi nu cred că mă înşel prea mult când afirm asta.

Era ca o fetiţă care crescuse mare şi care avea impresia că personalitatea înseamnă să spui nu şi să spui da sau să ai principii. Orice fel de principii.
De exemplu, n-ar fi fumat pentru nimic în lume în timp ce eu aş fi lins-o în pizdă. Ceea ce mie, firește, mi se părea excitant la nebunie. Cu greu mă gândesc la ceva mai excitant ca o femeie care fumează când îți suge pula sau când se lasă linsă în pizdă.
Dar probabil că Andain considera că asta înseamnă că este o femeie care știe ce vrea de la viață.
Însă se făcuse de-a binelea primăvară.
Era totul cald şi dulce în aer.
Copacii începeau să înfrunzească în întunericul serilor din ce în ce mai întârziate.
Mă simţeam bine.
Şi în ciuda celor spuse, n-aveam niciun motiv să nu mă îndrăgostesc de Andain.
Ne-am plimbat prin parcuri. Ne-am sărutat prin baruri când ploua afară. Ne făceam planuri pentru viitorul apropiat. Cred că, după multă multă vreme, în sfârşit, puteam spune că aveam o relaţie.
Dacă aş fi avut o relaţie cu ea?
Ba bine că nu.
Începuse să mi se pară o realizare să ai o prietenă. Şi la urma urmei, era singura care părea să vrea de la mine mai mult decât să o fut şi atât.
- Când te mai văd? o întrebam mereu
- Lucrez, trebuie să mă culc devreme. Mâine.
- Mâine nu pot eu.
A râs.
- Mă înşeli deja?
E adevărat, mâine aveam o nouă întâlnire. Să mânuieşti mai multe femei deodată e ca şi cum ai avea mai multe pisici acasă. Dacă le iei pe fiecare în braţe şi le dai atenţie la momentul potrivit, şi mai ales dacă ai grijă să aibă mâncare tot timpul, vor fi satisfăcute. Ca să nu mai vorbim că oricum până la urmă o să îţi fugă din braţe. Aşa că mai bine le dai tu drumul cu puţin înainte să le apuce dorul de ducă, cu alte cuvinte când ai tu chef şi nu când au ele, fiind sigur în felul ăsta că vor dori să vină la tine iar.
Dar nu are rost să detaliez, prea multe femei sunt plictisitoare.
Am sărutat-o şi evident că am negat vehement.

- Atunci poimâine.
Numai că poimâine, m-a sunat să contramandeze întâlnirea.
……..

67.
Appease the Gods of fun
Yahoo! Games advertising

Bărbaţii ăştia şi jucăriile lor...
Aveam o seară liniştită.
Tocmai îmi construisem o linie cu tuner radio, staţie de amplificare şi boxe, în care conectasem şi computerul. Doar locuiam sub acelaşi acoperiş cu Jedi. Radioul mi se pare viu. Şi sunt nişte posturi senzaţionale în ziua de azi. Te ridică la cer. E ciudat ce face muzica asta din noi. Cum vorbeşte cu sentimentele noastre. Dar e bine. Masa era mare şi de un brun închis, permitea spaţiu suficient ca să îmi ţin coatele rezemate pe ea, în timp ce dădeam din mouse. O ţineam în perfectă curăţenie, fără niciun fir de praf. Fără niciun obiect în plus. Spaţiu suficient să mă desfăşor în voie. Monitorul, exact pe centru. În dreapta şi în stânga lui, aşezasem două statuete aurii ale unor dragoni cu cap de leu. Într-un singur colţ îndepărtat, al mesei, aşezasem un suport cu un singur picior, reprezentând faţa neagră a unui demon, având în spate un suport cu o lumânare care îi lumina ochii, făcând să pară că îi are de foc. Iar undeva peste locul vast rămas liber îmi lăsasem noua mea sticlă mea de parfum, de culoarea mării limpezi, pe care mi-o adusese Naïve din Paris.
Îmi construisem un templu.
Pentru joacă.
Acum, dacă stai să te gândeşti bine, viaţa are destule asemănări cu un joc de computer.
Sunt două feluri de personaje: jucători şi personaje nejucătoare[22].
Personajele nejucătoare atârnă pe undeva, prin vreun colţ de hartă, şi dacă nu poţi cumpăra poţiuni şi/sau arme de la ele, atunci probabil că au ceva să îţi spună, după care îşi târâie în continuare vieţile mizerabile şi fără perspectivă, în cerc.
Un jucător, pe de altă parte, de obicei eşti tu.

[22] *Non- playing characters.*

Eşti cel care pleacă dintr-o fundătură a universului, cel mai probabil de unde erai în pericol să o încurci dintr-un motiv sau altul, şi evoluezi în toate felurile posibile. Până la capăt.
Personal, despre asta vorbesc.
Desigur, uneori contează şi scorul.
Iar ce este cel mai interesant, e că în spatele jucătorului, eşti tu. Poţi să îl controlezi sau să te controleze el pe tine. Te poţi identifica cu el, sau poţi avea o percepţie detaşată. O privire de deasupra, din spate. Poate să te înfurie ce i se întâmplă sau poate doar să te amuze. Poate să te facă să te simţi ca un zeu. Poate să te lase indiferent. Dar niciodată nu vei trece la nivelul următor fără să faci ce trebuie făcut şi fără să înveţi cum se face asta.
Asta este regula jocului.
Ca atare, am luat (din nou) o foaie de hârtie şi am făcut Fişa Personajului pentru cel mai important dintre toate personajele cu care jucasem vreodată.
Eu.

„Amirælus

Nivelul 2

Inteligență
Voință
Forță
Carismă
Conștiență
Percepție
Cunoștințe
Seducție
Prezență
Dominație
…”

Privind atributele de mai sus, mi-am dat seama că toți oamenii știu despre ce e vorba în tot jocul ăsta. Și cu toate astea, nimeni nu face nimic ca să și le dezvolte. Sau, cum ar zice Iskander, nimeni nu face nimic, dar toată lumea are impresia că face.

Când Andain m-a sunat să contramandeze întâlnirea, monitorul tocmai mi se umplea de fum. Am oprit pentru o clipă *minigun*-ul, şi n-a trebuit să mă gândesc de două ori ca să ştiu ce aveam de făcut.
Altădată aş fi dat dovadă de înţelegere, dar regulile Ghidului sunt clare. De fiecare dată când o femeie face astfel de lucruri, de fiecare dată când contramandează o întâlnire sau te tratează într-un orice alt fel lipsit de respect, o părăseşti. Şi dacă protestează, o pui să facă ceva pentru tine. Orice. Ce vrei tu.©
Fără milă. Fără înţelegere.
Oamenii se poartă aşa cum vrei doar dacă te percep puternic.
Oamenii reacționează bine la frică.
Pentru că se iubesc pe ei înșiși.
I-am scris rapid ce aveam de scris, şi am repornit *minigun*-ul.
I-am spus adio.
……..

68.
Success is the ability to go from one failure to another with no loss of enthusiasm.
Sir Winston Churchill

După câteva minute, a început să sune. N-am răspuns.
După alte câteva minute, mi-a scris ceva de genul că păream un altfel de bărbat şi că e păcat ca lucrurile să se termine aşa.
Eu aveam pe moment alte preocupări. Aşa c-am sunat-o pe Naïve, care avea internet acasă. Aveam nevoie de ajutor. Mi-a dictat la telefon:
„Nivelul 3. Catacombe
Scop: de ucis toți monștrii
Cantitate secrete: 4
Cantitate lucruri sacre: 3
În tot nivelul: 112 inamici.
Ultimul inamic- inamic obișnuit, dar pentru a-l ucide este suficient de complicat. Este complicat nu în sens fizic, dar în sens psihic."
Interesantă chestie. Sună a profeţie, nu vi se pare?
De altfel, nu m-am putut abține să mă întreb: oare jocurile imită realitatea sau invers?
N-o să intru în detalii. L-am executat. Şi cât mă chinuisem să îl momesc în prăpastie, dar nu mă gândisem să mă uit dacă e ceva pe tavan.

După acest nou succes răsunător, am decis că, doar pentru motivul că Andain îşi făcea de cap, asta nu însemna că trebuie să îmi petrec singur seara. Am rezolvat şi această problemă, sunând-o pe cea cu care mă întâlnisem în ajun. Am întrebat-o dacă vrea s-o fut cu prezervativ.
- Ştiu că vouă vă place fără, mi-a răspuns.
- Şi atunci?
- Atunci fără.
Fără.
M-a excitat în draci.
Speram să îmi răspundă altceva. Dar n-a făcut-o şi ca atare, deşi plin de regrete, ştiam că o să răspund provocării.
Mi-a zis că ajunge în zece minute.
Niciodată nu mi-a plăcut aşteptarea aşa c-am sunat-o totuşi şi pe Andain şi i-am zis că va trebui să se revanşeze pentru ce făcuse.
Îmi stătea pe limbă să o anunţ că îmi voi umple timpul cu altcineva de fiecare dată când va face asta, dar era cam reţinută. Parcă ceva în inocenţa ei se rupsese. Mi-a luat ceva până să rupă tăcerea. Mi-a luat ceva până să o fac să zâmbească.
- Ştii, mi-a zis, Vanda şi prietenul ei pleacă de acasă de Paşte. M-au rugat pe mine să mă duc să am grijă de pisică. Ai vrea să vii cu mine?
- La Vanda acasă?
Am refuzat-o; dar o singură dată, şi doar din politeţe. Nici în visele mele cele mai roz nu mi-aş fi imaginat că o voi fute pe Andain în patul de acasă al Vandei. În patul în care se futea cu viitorul ei soţ. Sau, mă rog, în care nu se mai futea de multă vreme cu viitorul ei soţ. M-am întrebat doar dacă o să îşi aducă şi pisica cu ea. Împreună cu pisica Vandei, ar fi format un public deja numeros.
- Nu pot să fac asta. Vanda este o străină pentru mine, ce să caut în casa ei? Mai ales de Paşte?
- Dar eu nu sunt o străină pentru tine, Vanda este prietena mea cea mai bună, iar tu vrei să faci Paştele cu mine, oriunde aş merge eu, nu-i aşa?
Intenţionam să îi cer lui Andain să îmi sugă pula ca să se revanşeze, dar ar fi făcut asta oricum până la urmă şi apoi îmi oferise ceva cu mult mai interesant.
Fata avea argumente. Perfect atunci. Voi face Paştele la Vanda acasă.
În patul ei.
Fără maşină, cu prezervativ, şi acasă la Vanda.
Jocul crescuse cu siguranţă în dificultate.

Era o seară frumoasă.
Era liniște.
Am închis telefonul, am privit în ochii ca oceanul ai cuceririi mele din ziua precedentă, care venise între timp şi care tocmai începuse să îmi facă o felație, şi i-am zis: "Hai mai bine să bem o cafea".
……..

69.
-Pisicile sunt cu adevărat imprevizibile.
-Găseşti pisicile imprevizibile?!
-Nu atât de imprevizibile precum femeile!
***-Femeile** sunt imprevizibile???*
Schimb de replici, peste masă, cu iubitul lui Naïve.

Paştele începea sâmbătă seara, ca întotdeauna, iar vineri seara, ne-o rezervasem, de comun acord, pentru a o petrece împreună.
N-o mai futusem pe Andain cam de multişor, luând în considerare că nu venea la mine acasă decât la sfârşitul săptămânii. Cât despre sexul în locuri publice, deşi încă îmi amintesc cu plăcere cum am futut-o pe o fostă iubită, pe holul unei facultăţi, în plină zi, în timp ce ţinea mâna pe clanţa uşii de la sala de curs să nu iasă cumva cineva dinăuntru, Andain nu părea din păcate amatoare să ia muie în vreo parcare.
Sau nu fusesem eu capabil să îi descopăr latura asta.
Aşa că în acea vineri, am venit liniştit acasă şi m-am întins în pat cu ideea să mă odihnesc în tihnă până mai înspre seară, când urma să mă extrag de sub pătură, să fac un duş şi să o fut pe Andain, care încă nu terminase de spălat geamurile, gândindu-mă probabil, la alte femei, în timp ce o voi fi făcut. După cum am mai zis, nu mă inspira în mod deosebit.
Adormisem, când mi-a sunat telefonul.
Era Vanda.
Fata asta părea pasionată să mă trezească mereu din somn. Şi nu era nici singura care avea pasiunea asta. Sau poate adormeam eu în momentele cele mai nepotrivite.
Dar de data asta, i-am răspuns.
Şi la urma urmei, de ce nu? Mereu am fost de părere că e mai bine să regreţi că ai făcut ceva decât că nu ai făcut ceva.
Am răspuns deci.

- Te-am sunat să văd ce mai faci, mi-a zis ea, îmbietor.
- Mulţumesc, fac bine, i-am răspuns, sec dar relaxat.
- Şi cum te înţelegi cu Andain? păru ea dezinteresată, ca şi cum m-ar fi întrebat doar din politeţe.
Am mormăit ceva de genul că e cam sălbatică. Mi s-ar fi părut fals şi ipocrit să îi zic altceva.
De altfel, cel sălbatic, eram eu.
Numai că Vanda a primit altfel răspunsul pe care eu îl credeam diplomatic.
-Da, aşa mi-a zis şi ea, că nu e prea încântată. Ştii, continuă ea brusc, de fapt te-am sunat să te invit în oraş în seara asta.
Am zâmbit. Mă simţeam flatat să primesc atâta atenţie.
- Îmi pare rău, dar în seara asta am alte planuri.
- Păcat. Mi-ar fi plăcut să vii şi tu cu mine şi cu Andain în oraş.
Tăceam. Chiar tăceam. Stăteam cu telefonul în mână şi tăceam. Atenţia pe care o primeam nu era de care credeam eu că este.
- Ţi-e frică? mă întrebă ea lung, calmă.
- Cu tine şi cu Andain? Andain iese cu mine în seara asta.
Vanda a râs.
- Eşti sigur?
- Da. Trebuie să mă sune când termină de spălat geamurile.
- Geamurile? Le-a terminat de mult de spălat. Deja am stabilit cu ea că vine să mă ia la ora 19.
- Vom vedea.
I-am închis. Îmi trecuse dracului tot somnul.
Am sunat-o pe Andain.
- Ce faci? am întrebat-o eu, cu cea mai firească lene din lume.
- Bine, iubitule, îmi zise ea, chiar vroiam să te sun. Ştii, n-am terminat încă de spălat geamurile, şi am obosit deja, mi-e cam somnic, aşa că după aceea cred că voi face un duşuleţ şi o să mă culc. Dar dacă o să mă simt mai bine, o să te sun, îmi spuse ea, senină.
Se spune că dacă nu îţi pocneşte inima prima oară când eşti înşelat, n-o să îţi mai pocnească niciodată.
Nu ştiu alţii ce au simţit atunci, dar prima oară când eu am aflat asta, m-am masturbat ore în şir, scuturat de durere şi de excitaţie, plăcerea de a îmi imagina iubita futută de un altul luptându-se cu furia sfâşietoare a orgoliului meu.

Trecuse mult timp de atunci şi îmi plăcea să cred că mă vindecasem de gelozie pentru totdeauna, dar cumva Andain, minţindu-mă, mi-a lăsat o senzaţie palidă, dar izbitor de similară cu cea tocmai descrisă.
Am sunat-o imediat pe Naïve.
- Hai să ieşim, te rog. Vreau să vorbim.
Ploua, se întunecase, şi mă plimbam cu Naïve pe străzile vechi ale oraşului, dând din mâini ca un apucat.
Ce dracu' era în neregulă cu femeile astea?
- Naïve, i-am zis, mie tot îmi este neclar cine se joacă cu cine. Şi nimic n-o să mă împiedice să aflu.
E un lucru pe care l-am avut mereu în comun cu Iskander, poate singurul. Nevoia de a şti adevărul. Oricare ar fi el.
Am scos telefonul din buzunar.
L-am privit lung, în timp ce stropi lungi de ploaie cădeau peste numerele de telefon.
Era puţin înainte de 19, aşa că am sunat-o pe Vanda.
- Ce faci?
N-am întrebat-o din politeţe. N-am întrebat-o politicos. De data asta chiar vroiam să ştiu cu exactitate ce anume făcea, de ce, unde şi, mai ales, cu cine.
Probabil că tonul meu era cu totul străin pentru ea.
Era tonul unui bărbat care se săturase de atâta joacă.
-Mă pregătesc să cobor, mi-a zis. Tocmai m-a sunat Andain că ajunge la mine în câteva minute.
- Mulţumesc frumos, i-am răspuns, şi am închis fără niciun cuvânt în plus.
Apoi am sunat-o pe Andain.
N-a răspuns.
Probabil era la volan şi nu îi era uşor s-o facă.
M-a sunat ea înapoi după 10 minute, exact la timp ca să nu turbez de furie, întrebându-mă dacă trăsese pe dreapta şi închisese motorul şi muzica doar pentru neînsemnatul motiv pe care îl reprezentam.
- Eram în duş, a zis.
Şi apoi, din ce în ce mai rece:
- Iar acum o să mă culc, sunt foarte obosită.
Am râs.
- Distracţie plăcută, i-am urat.
Şi-am închis.

Am privit-o pe Naïve.
Naïve m-a privit şi ea pe mine, tăcută şi vibrantă.
Probabil că ştia că în astfel de momente nu puteam fi abordat cu uşurinţă. Iar pe de altă parte, cred că începea şi ea să înţeleagă ce simte un bărbat când iubeşte femeile.
N-am apucat să bag telefonul în buzunar că Vanda îmi dădu lovitura de graţie. Via SMS:
„Îmi pare rău. Dar să ştii că invitaţia a venit de la ea."
Priveam cu gura căscată cum reuşea femeia asta să îmi comunice că jubilează într-un SMS în care scria că îi pare rău.
Fiecare femeie are ceva special, ca un parfum pe care nu îl vei mai întâlni în altă parte.
Şi renunţarea la acel parfum, la acele clipe dulci şi delicioase, este unul dintre cele mai grele lucruri din lume.
Sărutul lui Andain era unul din lucrurile acelea.
Limba ei, mai exact.
Ştiţi, mă lingea ca o pisică, pe buze, când mă apropiam de ea. Mă lingea cald şi lung şi plin şi mi se scula pula instantaneu.
E greu să dai drumul la frânghii.
E greu să faci alegeri.
Dar pentru un Jucător, în situaţia dată, era o singură alegere posibilă.
Şi chiar dacă Andain, cu felul ei rigid de a fi, n-ar fi avut nicio şansă să fie lângă mine pe termen lung, tot mi s-a strâns inima.
N-o să mai apuc să îi dau muie niciodată.
Pentru ceea ce tocmai făcuse,
Andain era istorie.
E timpul să îmi găsesc o femeie cu o maşină şi mai scumpă.
Şi adevărul e că ar trebui să nu mai las pe oricine să îmi sugă pula.
……..

70.
If a man lives without inner struggle, if everything happens in him without opposition, if he goes wherever he is drawn or wherever the wind blows, he will remain such as he is.
P.D.Ouspensky

Ne plimbam cu Naïve prin ploaie şi mă străduiam să înţeleg.

Să înţeleg de ce m-ar minţi o femeie când ar putea să îmi spună adevărul.
Să înţeleg de ce nu mersese de data asta tehnica din Player Guide©.
Să înţeleg de ce o femeie ar face a doua oară acelaşi lucru deşi ştie deja consecinţele.
Să înţeleg de ce o femeie şi-ar petrece timpul cu prietena ei cea mai bună, în loc să se fută cu un bărbat cu care îi place să se fută.
- E vineri seara, a zis Naïve. Unde crezi că se duc şi ce crezi că fac două fete singure, vineri seara? Limpezeşte apele, A. Situaţiile încâlcite se încâlcesc şi mai tare dacă le laşi în voia lor. Ia tauru' de coarne şi alege ce-i mai bine pentru tine. Te risipeşti între o femeie şi alta, nu dai la niciuna nimic şi implicit nu primeşti ceea ce de fapt cauţi.
Ploua mărunt şi rece.
Treceam prin faţa unui cinematograf.
Şi m-am întrebat ce o fi acel lucru miraculos de care vorbea Naïve şi pe care de fapt îl caut.
L-am sunat şi pe J0lly Jok3r.
În mod surprinzător, mi-a răspuns.
Mânca.
- E tare naşpa antrenamentul ăsta de Jucător. Femeile astea îmi dau fiori reci pe spinare. Am început să le cunosc mai bine.
La câţiva metri mai încolo, pe bulevard, o maşină mare şi luxoasă opri pe interzis, puse luminile pe avarie, iar din ea coborî o blondă.
- Te sperie? Ia zi-mi şi mie ce ai mai descoperit înfricoşător.
Blonda făcu câţiva paşi şi comandă senină de la gogoşeria din faţa noastră.
- Felul lor de a privi bărbaţii. Felul lor de a privi lumea şi mai ales felul ilogic în care funcţionează când sunt în haită.
Naïve s-a oprit şi ea să îşi cumpere o gogoaşă de la aceeaşi gogoşerie.
-Între timp eu mănânc da' tu zi că te ascult.
I-am făcut semn lui Naïve să îmi cumpere şi mie una.
- Zău dacă reuşesc să le prind logica. Nu mai ştiu cum să mă port.
Am întors capul după fundul blondei, dar l-am readus destul de repede în poziţia iniţială. Nu era cine ştie ce de văzut.
-Poartă-te haotic. Arată-le cam cât de mult îţi pasă de haita lor. Am impresia că e şi un fel de test. Adică vor să vadă care sunt curajoşii.
Blonda se urcase deja în maşină, când deodată, mi-am dat seama cine era.

- Sunt atât de capricioase... şi reacţionează fiecare diferit la aceiaşi stimuli... şi instabile... şi fricoase...
Era o vedetă. Ciudat. Părea atât de... banală.
- Probabil vine de undeva de când era nevoie de masculul protector şi puternic... testează în fiecare zi să vadă dacă ăla e curajos şi capabil să le ofere protecţie. Şi atacă încercând să te sperie. E un fel de joc. Bau! Te-ai speriat? Nu? Hai să te iubesc. Da? Atunci sugi tu pula în locul meu. Cam aşa.
Mi-am amintit de cineva care stătuse cu ea la masă şi îmi spusese că i se scoală pula numai privind-o. Întotdeauna i-am invidiat pe oamenii ăştia.
- Nu ştiu deloc cum să combin insistenţa cu principiul insuficienţei...
Am muşcat aforistic din gogoaşa pe care mi-o cumpărase Naïve şi pe care o ţinea în mână, lângă a ei. Era bineînţeles plină de zahăr pudră.
- Nici eu. De asta s-au inventat profesiile, ca să aibă şi bărbaţii rataţi ce face.
La ora aia chiar aş fi avut ceva mai bun de făcut decât să stau să mă curăţ de zahăr pudră.
- J0lly Jok3r, m-am înfuriat eu deodată, femeile astea pur şi simplu mă scot din minţi!
Şi chiar simţeam că îmi vine să îmi iau zborul către o planetă mai coerentă.
- Eu am o întrebare. Dar dacă te grăbeşti, altă dată. E mai filosofică, aşa. Ce cauţi tu? Adică în toată înverşunarea asta cu femeile. O cauţi pe Ea? Pe Aceea? Sau ce?
- Nu, nu o caut pe ea.
- Pe El ???
- Nu ştiu dacă Ea există. Caut adevărul despre viaţă.
- Ca să ce? Adevărul despre viaţă e femeia cu ţâţe mari.
- Ca să pot face ceva cu viaţa mea.
- Cred că cineva zicea de plictiseală că viaţa nu are sens şi noi căutăm toată viaţa un sens.
- Acel cineva nu ştia ce ştiu eu.
- Sau nu eşti tu aşa de plictisit cum era el.
- Uite, Naïve îţi trimite salutări.
- Dă-mi-o la telefon.
Oricum vorbisem de pe telefonul ei.
Au pălăvrăgit hlizindu-se vreme îndelungată, lucru la care Naïve se pricepea de minune. Iar eu mi-am terminat gogoaşa în linişte, gândindu-mă.

Gândindu-mă în primul rând că dacă mi s-ar scula şi mie pula atât de uşor, viaţa ar fi mai frumoasă cu până la 40 la sută.
În al doilea rând că în mod ciudat, deşi ca femeie nu-mi spunea mare lucru, ştiam că mi-ar fi fost greu s-o fut pe blondă, la o adică, numai şi numai pentru faptul că se numea vedetă.
Iar în al treilea rând, că înverşunarea de care îmi spunea toată lumea, începea să slăbească.
Dar la fel de sincer, am sperat să mă apuce mâine din nou.
De ce?
Dumnezeule, în lumea asta totul are un preţ.
Înverşunarea mă adusese unde eram.
Era singurul lucru mai sus decât toate celelalte.
Era singurul lucru care mă făcuse capabil.
Era singurul lucru care domina hazardul .
Era o alegere.
……..

71.
Când eram copil, vorbeam ca un copil, judecam ca un copil, gândeam ca un copil - când am devenit adult, am terminat cu lucrurile copilăreşti.
Corinteni 13

M-am întors către Naïve, şi i-am zis.
- Te rog... e frig, şi plouă. Vino cu mine. Nu vreau să mă duc singur acasă. Nu în seara asta.
Naïve m-a privit gravă. Cred că se aştepta la asta şi ştia de mult ce avea să îmi răspundă.
- Pai sincer, până şi eu am obosit de la încrâncenarea asta. Nu ştiu cum rezişti tu. Dar e drumul tău. Ales sau nu, asta nu ştiu dacă e relevant. Repet, nici de pe margine nu e uşor de urmărit. Vin, dar n-o să stau foarte mult. Şi în niciun caz nu o să dorm la tine. Poate că ar fi trebuit să accepţi invitaţia Vandei şi să te duci cu ele, a încercat ea o glumă.
N-am râs. Avea dreptate. Câteodată trebuie să faci jocul altora ca să îl câştigi pe al tău. Atunci când eşti capabil. Atunci când nu eşti slab şi nu ţi-e silă.
Am luat nişte... vin spumos şi, după ce ne-am întreţinut la o ţigară în bucătărie, cu Jedi, ne-am retras în camera mea.

Am aprins 10 lumânări şi m-am întins în braţele Naïvei. Am închis ochii şi mi-am imaginat că sar dintr-un avion mare, şi că nu îmi trebuie aripi pentru că n-o să cad niciodată pe pământ.
Era cald şi era bine.
Naïve a adormit destul de repede.
Am privit-o mult, zicându-mi:
„Chiar nu mai am timp să repet greşeli, trebuie să trec dracului clasa. De acum înainte, o să îmi iau singur lucrurile de care am nevoie."
Nu îi cerusem să doarmă cu mine pentru că ştiam că o să mă refuze.
Dar la fel de bine...
Nu mă îndoisem nicio clipă că aşa se va întâmpla.
Nu trebuie să ceri, trebuie să iei.
Copiii plâng şi bat din picior când vor ceva.
Bărbaţii întind mâna şi iau, chiar dacă riscă să-şi piardă braţul.
Se făcuse ora două fără zece, când a venit SMS-ul:
„Văd că îţi aduc mereu numai veşti proaste. N-o să te mai deranjez.
Vanda"
Era chiar bună. Era.
Juca demenţial.
După mine, iată care era traducerea:
„Vezi la ce oră am ajuns? Până acum am stat cu Andain. Şi tu poţi acum să îţi imaginezi ce-am făcut noi în noaptea asta, în timp ce tu ai stat acasă şi ai dormit, ca pensionarii."
Mă gâdilau degetele să îi răspund.
Mă ardea inima să îi răspund.
Juca perfect.
Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea, niciodată.
Dar am pus telefonul departe.
Ce importanţă aveau toate astea, în final?
Contează toate astea cu adevărat?
Contează ce se întâmplă în exteriorul tău dacă nu se întâmplă nimic în interiorul tău?
Şi în mine s-a conturat observaţia atât de simplă a unui fapt pe care am sperat să nu îl mai ignor niciodată.
E ceva cu femeile. Cu toate femeile.
Nu poţi învăţa un lucru fără să îl faci.
Nu poţi învăţa să te baţi fără să te baţi, nu poţi învăţa să seduci fără să seduci. Nu poţi învăţa să iubeşti fără să iubeşti.

Femeile te fac să simţi.
Avem nevoie de ele.
Naïve nu s-a trezit. Nu cred că a auzit nimic.
Iar eu unul, n-am dormit până dimineaţă.
Şi toată noaptea, calculatorul a cântat o singură melodie.
Una singură.
Din nou şi din nou şi din nou şi din nou.
Privind soarele roşu al dimineţii, am înţeles că în acea noapte se întâmplase cu mine o chestie.
Era un lucru simplu, pe care de-abia acum îl înţelesesem.
Nimeni nu poate face asta pentru noi.
Nicio forţă magică.
Nicio zeiţă nemiloasă a dragostei.
Niciun diavol.
Niciun dumnezeu.
Nimeni.
Nimeni nu ne poate face să iubim.
Doar eu pot să aleg asta.
Doar pentru mine.
Doar în numele meu.
Doar în ce mă priveşte.
Să iubeşti fără să îţi pese dacă eşti iubit este libertate.
Fără nicio aşteptare. Fără nicio temere. Fără nicio condiţie.
Oricine aş fi eu, oricine ar fi ea, orice aş face eu, orice ar face ea.
Dragostea nu este un sentiment.
Doar un sentiment.
Nu poate fi un sentiment.
Sentimentele se nasc din întâmplare, trăiesc şi apoi mor.
Unele mai repede, unele mai târziu.
Dragostea trebuie să fie mai mult decât atât.
Dragostea nu se întâmplă.
Este alegerea noastră.
Peste asocierile petrecute zilnic din întâmplare, peste gândurile, sentimentele, dorinţele fiecărei zile.
Ca un copac născut sub betonul pe care trebuie să îl spargă.
În fiecare zi câte puţin.
Şi universul a fost făcut din dragoste.
Totul a căpătat atunci un sens pentru mine.

Nu era nicio logică în asta, pentru că nu ţinea de logică.
Dar totul în jur devenise lumină.
Nu mai aşteptam să fiu iubit.
Nu mai aşteptam nimic de la nimeni.
Şi nici orgoliul, nici frica, nici dependenţa de ceea ce ar crede ceilalţi nu mai aveau niciun cuvânt de spus într-o anumită privinţă.
Era timpul să iubesc pe cineva fără să mai aştept să mă iubească în schimb.
Nu mă mai putea nimeni şi nimic opri să iubesc.
……..

72.
A lover knows only humility
He has no choice
Rumi

Semeile străine cu care te trezeşti în pat a doua zi dimineaţă, mi-au dat mereu senzaţia că e ceva straniu legat de noi înşine. Ca şi cum seara eşti cineva iar a doua zi te trezeşti altcineva. Ca şi cum tu eşti străinul de fapt a doua zi dimineaţă.
N-am să vă mint, aceeaşi senzaţie o aveam şi privind-o pe Naïve, care se trezea uşor disperată, în patul meu.
Probabil că nu e clar pentru toată lumea, dar nu, nu am făcut sex cu Naïve.
Niciodată.
- Noaptea asta mi s-a părut undeva în afara timpului. E ceva... ceva cu camera asta.
Au fost primele ei cuvinte.
- Doar este a ta, s-a întors ea către mine. Deodată, ca şi cum ar fi descoperit chiar atunci un lucru ţinut secret de mine, multă vreme.
Telefonul ei a început să sune în disperare, lucru firesc, dacă avem în vedere că nu anunţase pe nimeni unde este. Naïve s-a îmbrăcat în grabă, deşi nu apucase practic să se dezbrace, pentru că adormise aşa, şi a fugit către casă.
Nu apucasem să scot niciun cuvânt, aşa că, imediat după ce a plecat, am început să îi scriu.
„Dragă Naïve,
Ieri eram puternic, astăzi sunt slab.

Un dragon este un dragon pentru că nu ştie că e un dragon.
Din putere se naşte slăbiciunea, chiar se naşte. Puterea naşte frică în momentul când devii conştient de ea. Din slăbiciune se naşte apoi puterea. Din tristeţe se naşte exuberanţa, din exuberanţă se naşte depresia. Nu te poţi opune, poţi doar privi. Şi tot aşa, valuri după valuri, vin şi pleacă, lăsând în urmă nisipul fragmentelor noastre, scoici erodate pe plaja numită experienţă.
Mai deunăzi m-am revoltat pentru joaca asta în care suntem fără voie. Dar ce putem face, decât să jucăm acest joc... suntem nişte fiinţe neajutorate şi oarbe într-o lume plină de lumină şi întuneric, încercând cu seriozitate să gândim viitorul în secole în termenii minţii noastre de pe o zi pe alta.
Nu pot să câştig, Naïve.
Dar nu pot nici să pierd.
Cum ar putea câştiga o femeie în faţa mea, când orice lucru pe care l-ar face, fiecare lucru pe care l-ar putea ea crede nu pot fi judecate? Fiecare lucru pe care l-ar face, fiecare lucru pe care l-ar putea crede, nu este bun, nu este nici rău, nu este în niciun fel. Realitatea este atât de obiectivă încât nu poate contrazice şi nu poate fi contrazisă de niciun subiectivism, pentru că până la urmă îl absoarbe, transcende şi posedă. Nu am nevoie să mă agăţ de o femeie. Nu am de ce să demonstrez ceva anume unei femei. Dacă nu e capabilă să fie acolo, să trăiască ceva lângă mine, să se deschidă, atunci nu merită efortul oricum. Eu nu am nimic de câştigat din asta.
Mă văd silit însă să recunosc că singurul lucru important pentru mine este să îmi satisfac orgoliul şi să îmi arog provocări. Nu am nevoie de iubirea şi de aprecierea celorlalţi, dar mă satisfac în momentul când le-am câştigat. După, cu cât sunt mai sigure, cu atât mai neinteresante. Poate că dependenţa mea faţă de ele începe să scadă.
Ştii că mi-e sete de libertate şi că dacă aş putea aş rupe astăzi orice formă de lanţ care mă leagă... dar nu pot asta, şi la fel de bine cred că nu aş şti ce să fac cu libertatea. Poate că azi sunt mai liber decât ieri şi cineva ar putea crede că este suficient. Nu este suficient. Şi nu se termină niciodată. Iar libertatea asta costă.
Libertatea costă.
Şi trebuie să plăteşti pentru ea un preţ pe care nu multă lume e dispusă.
Dar poate că într-o bună zi, după ce am plătit preţul, voi putea ajunge sincer cu mine.

Poate că dacă voi începe să fiu sincer cu mine, voi fi destul de puternic să fiu sincer şi cu altcineva. Poate că undeva pe drum voi găsi libertatea să stau, în faţa cuiva, aşa cum sunt.
Un gol.
Poate că odată, cineva, mă va privi cu ochi mari şi va alege să mă iubească în loc să mă judece, în loc să îi fie frică.
Ceea ce descopăr despre viaţă sincer mă face să mă simt nebun. Totul e o nebunie şi mintea mea se opune, se opune, se opune. Sunt din ce în ce mai confuz...
Mereu când încep să scriu ce e înăuntru şi recitesc înţeleg că aceste cuvinte nu pot exprima nici pe departe ce se întâmplă, nu îţi pot transmite ce se întâmplă, oricâtă logică ar avea, pentru că logica se pierde când vorbim de lucruri nedemonstrabile, dar le scriu pentru că ele arată că se întâmplă. Poate că o să înţelegi şi tu într-o zi şi eu voi şti că ai înţeles când te voi privi în ochi.
Şi nici să iubesc nu ştiu. Şi nici capabil nu prea mă simt. Acum, când încep să văd că frica şi ataşamentul nu înseamnă iubire.
Ba nu, ştiu să iubesc. Te iubesc pe tine."
……..

73.
It is rare among humans because, in the first place, the vast majority are children who look to be loved but not to love; secondly, because perfection is seldom conceived as the proper end of human love—though it alone distinguishes adult human from infantile and animal love; thirdly, because humans do not know, even if they wish, what is good for those they love; and fourthly, because it never occurs by chance, but must be the subject of resolve, effort, self-conscious choice. The gods love each other consciously. Conscious lovers become gods.
A.R.Orage

Tot timpul ăsta o iubisem pe Naïve.
Mă gândisem mereu că ceea ce simţeam legat de ea era acel lucru pe care oamenii îl numesc ataşament, dar nu îmi fusese niciodată frică s-o pierd, nu o considerasem a mea niciodată. Nu îmi fusese niciodată frică de ce ar fi putut să facă, nu avea cum să îmi zgârie orgoliul în niciun fel. Nu aveam nicio pretenţie de la ea, nu aveam motive să am. Ar fi putut să facă orice, absolut orice, dacă ar fi făcut-o fericită, m-ar fi făcut

fericit şi pe mine. Nu avea ce să facă sau să spună ca să mă rănească, nu avea ce să facă sau să spună ca să simt că îmi face rău. Nu avea ce să facă sau să spună ca eu să mă îndepărtez de ea, nu mi-ar fi păsat nici dacă s-ar fi plimbat goală cu două pene de struţ în cap pe bulevard sau dacă mi-ar fi spus că sunt penultimul om de pe planetă. Nu era nicio condiţie pentru ceea ce simţeam lângă ea. Nu mă îndrăgostisem niciodată de ea, ajunsesem s-o iubesc prin simpla ei prezenţă. Nu îmi păsase niciodată de ce ar fi putut să creadă despre mine. Ba mai mult, mă apropiasem de ea prin libertatea că îi spusesem absolut totul. Lângă Naïve, eram liber. Nu îmi păsase niciodată ce simte ea pentru mine, îmi ajunsese mereu să ştiu că nu îi este rău lângă mine şi atât. Ştiam că nu sunt un fenomen chiar uşor de suportat, iar ultimul lucru pe care îl doream era să îi fie rău. Mai ales din cauza mea. Vroiam să îi fie bine, cât mai bine, chiar dacă nu ştiam ce e bine pentru ea, şi de aceea nici nu îndrăzneam să îi dau vreun sfat sau să o îndemn să facă vreun lucru sau altul. Cu atât mai mult cu cât o percepeam foarte diferită de mine, neavând în comun mai nimic, chiar atunci când îmi cerea sfatul în vreo privinţă, ceea ce se întâmpla oricum foarte rar, ezitam să spun ceva, orice.
Şi ultimul lucru din lume care m-ar fi interesat era ca ea să mă iubească. Nu numai că nu îmi doream asta, dar aproape că refuzam să mă gândesc că ar fi posibil să se întâmple, de frică să nu se strice totul. Nu îmi doream decât să fie acolo, lângă mine. Nu îmi doream decât să mă ţină în braţe câteodată, iar eu să întorc capul, ca să nu îi ud părul de lacrimi. Prezenţa ei mă umplea şi de multe ori în ea îmi găseam puterea de a face lucruri pe care poate că nu aş fi putut să le fac singur.
Nu făceam sex cu ea şi nici nu îmi doream. Aş fi iubit-o la fel dacă nu ar fi fost femeie?
Nu ştiu.
Dar o iubeam pe Naïve pentru că aveam nevoie de asta.
Şi atunci?
……..

74.
If you put a wolf in a leash it doesn't mean it becomes a dog
Amirælus

De ce puterea are un preţ atât de mare?

De ce nu mă satisfăcuse nimic altceva decât *vendetta* asta nebună împotriva lumii?
De ce trebuie ca libertatea ta să îi doară pe alţii?
De ce libertatea lor trebuie să îţi încalce libertatea ta, când libertatea ta nu o încalcă niciodată pe a lor?
De ce costă atât de mult?
Nu ştiu, dar ştiu că, în lumea asta, nimeni nu e vinovat.
Nu uita nicio clipă că nu tu ai făcut regulile jocului.
Nu este responsabilitatea ta că lucrurile sunt aşa cum sunt. Nu le judeca, nu ai cu ce oricum, nu ai un punct real de referinţă.
Nu eşti responsabil că ei suferă pentru că tu eşti liber.
Nu eşti responsabil pentru aşteptările lor faţă de tine.
Nu eşti responsabil pentru că le-ar plăcea să te schimbi.
Nu eşti responsabil pentru că îţi cer să fii altfel.
Nu eşti responsabil pentru egoismul nimănui.
Când vrei să ajungi undeva, trebuie să treci peste alţii.
Femeile nu sunt o recompensă pentru cât eşti de bun.
Poate că o femeie, oricare ar fi ea, va căuta mereu un bărbat care să i se dedice ei şi nu unei idei. De ce ai vrea lângă tine pe cineva de neîndoit, mereu în căutare, mereu în suferinţă, mereu plin de întrebări, mereu cu ochii larg deschişi, de ce să suporţi vreun adevăr când minciunile sunt aşa de dulci, de ce să te laşi eclipsată de o idee mai strălucitoare decât vei putea tu fi vreodată?
Femeile proaste nu sunt bune de nimic.
Femeile care se cred deştepte şi spirituale nu sunt bune de nimic.
Sunt doar nişte proaste.
Incomparabil mai proaste decât cele care nu emit pretenţii intelectuale.
Iar femeile care se ţin mândre şi orgolioase sunt şi mai inutile. Sunt doar nişte proaste care nu ştiu nici măcar să sugă pula bine.
Femeile nu se dau. Femeile nu se merită.
Femeile trebuie luate. Dacă poţi.
Femeile uită.
Femeile se răzbună.
Femeile sunt nefutute.
Femeile sunt ipocrite.
Femeile sunt nepăsătoare.
Şi eu sunt la fel ca ele.
De altfel, asta mă face atât de atrăgător.

The most FEARED and the most WANTED.
……..

74.
Protect me from what I want
Placebo

Şi la cererea publicului[23], iată continuarea până la 55:

„36. Din ce în ce mai multe femei se masturbează la telefon datorită vocii mele. Din ce în ce mai multe femei mă visează în somn.
37. Încep să recunosc femeile care au avut mai mult de 4 bărbaţi după faptul că scot exclamaţii de bucurie şi uimire când îmi descheie prohabul. Restul nu ştiu să aprecieze ce văd.
38. Încep să recunosc femeile îndrăgostite după faptul că mă roagă timid să le las să îmi facă o felaţie.
39. Prima oară când am convins o femeie că nu e frigidă a fost satisfăcător. Dar nu sunt doctor, aşa că nu îmi voi mai pierde timpul a doua oară.
40. Singura fantezie erotică pe care o mai am cu adevărat este dragostea. Completă, totală şi nebună.
41. Mi-am dat seama că nu trebuie să te plimbi între 3 oraşe ca să ai 3 prietene. Şi este chiar amuzant să îţi stabileşti întâlnirile în aceeaşi seară. (Cel mai amuzant este ca atunci când vii de la alta şi întârzii să o faci să se simtă vinovată pe motivul că a înţeles greşit locul de întâlnire.)
42. Sexul cu femei de care nu sunt îndrăgostit mi se pare deprimant. Şi fac sex rar pentru că mi se pare că îmi conservă o anumită inocenţă.
43. Am fost rugat să fac sex în grup dar am spus nu. Femeile nu mă inspirau şi bărbaţii nu aveau clasă.
44. Am aflat cum este să fii dorit de bărbaţi. Şi am aflat şi că, deşi se întâmplă destul de des, nu cred că va fi vreodată reciproc.
45. Am descoperit că excitaţia pe care mi-o provoacă femeile căsătorite depăşeşte mila pe care o simt pentru soţii lor.
46. Înţeleg femeile care vor să vină cu mine acasă din prima noapte, dar nu înţeleg de ce nu mai vor să plece dimineaţa.

[23] Îi spusesem Veroniquei că aş fi putut să mă opresc la 50, nu la 35. În seara când ne-am întâlnit m-a rugat să îi trimit şi restul.

47. Plâng în hohote atunci când sunt părăsit. Când părăsesc doar plâng. Mă urăsc în ambele cazuri.
48. Mi s-a spus că sunt frumos ca un zeu dar şi că sunt urât. Nu îmi arată decât că femeile habar nu au ce vor şi se mint pe ele înainte să îşi mintă bărbaţii.
49. Femeile nu au habar ce vor pentru că sunt nişte creaturi paralizate de frica de a suferi, dar nici prin cap nu le trece să analizeze puţin felul automat în care reacţionează la stimuli. Încă nu am întâlnit o femeie care să aleagă cu adevărat ce face în viaţa ei sentimentală.
50. Femeile încep totuşi să îşi dea seama ce vor cu adevărat cam după 35 de ani, când sunt măritate, divorţate, eventual cu copii. Evident că la vârsta aia, le-am zis nu de fiecare dată. Până acum.
51. Este hilar că toate caută barbaţi buni la pat şi poartă lungi discuţii în acest sens, emit teorii şi îşi împărtăşesc dezamăgirile dar adevărul este că nu au nici cea mai vagă idee cum să recunoască unul.
52. Şi mai penibile sunt cele care spun că ar căuta bărbaţi adevăraţi. Nu ar rezista nicio zi lângă unul.
53. Voi căuta să mă îndrăgostesc de târfe cât mai rele. Privesc acest lucru ca pe un antrenament al seducţiei şi nu exclud ideea să iau una de nevastă într-o zi.
54. Ceea ce sunt este cauza şi reflecţia directă a femeilor pe care le-am întâlnit. Şi cred că va trebui să fac nefericite 1000 de femei ca să o pot face fericită pe cea pe care o voi alege. Până atunci însă, alta. Şi alta. Şi alta, şi alta şi alta…
55. O caut pe femeia care... „
Noaptea târziu, la ora patru, mi-am contemplat mulţumit rezultatul. Iniţial mi-aş fi dorit să formulez ceva mai simbolic, un număr mai interesant, gen 77 sau 100, sau 108, sau măcar 50, dar în final, dacă 55 este, 55 să fie. M-am străduit măcar să nu fie 56 sau 57. Deşi...
Simbolismul îl dau eu. Sunt o fiinţă umană.
Numai că punctul 55 a rămas neterminat până în ziua de azi.
Pur şi simplu nu am ştiut ce să scriu.
……..

75.

On my very soul there is a tattooed dragon... It represents a mish mash of twisted memories from my youth and early manhood.
I have slain the dragon.
Un actor parafrazat

Plecasem.

Eram încă o dată la mama şi la tata, unde mă retrăsesem să îmi ling rănile.

Seara, m-am întâlnit cu o prietenă veche.

Locuia încă în blocul în care copilărisem, rămăsese singură acolo.

Fusesem împreună o săptămână, la începutul liceului. După care, mă părăsise.

Mă duruse inima câteva luni.

Îmi fusese frică să o iau de mână, iar când mi-am făcut curaj şi am vrut să o apuc de mână chipurile ca să trecem strada, se uita în altă parte şi n-am mai reuşit.

Mai bine, s-ar fi întrebat de ce am mâinile ude.

Ne mai întâlneam din când în când la câte un suc, când mai treceam prin oraşul natal şi de fiecare dată o priveam în ochii aceia verzi spre galben întrebându-mă de ce în prezenţa ei mă simt atât de acelaşi ca altădată, de ce lucrurile, oraşele, femeile, cărţile, maşinile care ne amintesc de copilărie ne amintesc mereu ce e bine şi ce e rău, ce e interzis şi ce nu, de ce ne este frică, ce e divin şi ce e de dispreţuit, ne amintesc mereu cine suntem.

Dar uite că nu suntem ăia.

Şi oricâte lucruri, oraşe, femei, cărţi, maşini am schimba, nu asta ne schimbă.

- Nu te-ai schimbat, mi-a zis, cum îmi zicea de fiecare dată.

De fiecare dată, lucrul acesta auzit în gura ei mă făcea să simt furie, ca şi cum toate eforturile mele ar fi fost în van, ca şi cum aş fi căzut mereu în ispită şi aş fi intrat în Valea plângerii, urmărind un iepure şchiop, şi aş fi tranzacţionat mereu, din nou şi din nou, nemurirea şi castelul cu zâne pentru un chip de bătrân oglindit într-un destin inevitabil.

Ca şi cum aş fi fost blestemat să port o personalitate pe care nu mi-am dorit-o şi nu mi-am ales-o eu dar pentru care am vărsat mii de lacrimi, de mândrie, de dragoste, de ură, şi în interiorul căreia voi fi înlănţuit până la moarte. Închis prizonier ca într-o fecioară de fier a unei contese maghiare.

Numai că de data aceasta, n-am simţit decât că mă oglindesc în ochii aceia verzi spre galben.
Ne-am ridicat de la terasă, am făcut câţiva paşi; mergea în faţa mea, iar eu, fără să spun nimic, i-am apucat fesa stângă cu degete largi, umplându-mi mâna cu ea şi strângând până la limita suportabilului.
S-a întors către mine privindu-mă siderată.
Am tras-o înspre mine, i-am ridicat părul de deasupra cefei cu degetele şi am sărutat-o pe buze. Nu mi-a răspuns de la început, dar am continuat să o sărut şi să o sărut şi să o sărut, şi deodată totul s-a revărsat din ea dincolo de orice control, şi-a deschis buzele larg şi flămând lăsându-se grea în braţele mele, o dată cu răsuflarea ei fierbinte, mirosind a femeie.
Iar apoi m-a împins cât colo.
- Nu pot... eşti tu...
Nu e uşor să schimbi percepţia unei femei asupra ta. Să ieşi din sfera HDFP©[24] şi să apari deodată ca un potenţial partener de împerechere. Să îi schimbi percepţia asupra lucrurilor şi să îi induci percepţia ta. Să o atragi în realitatea ta.
De fapt, pentru bărbaţii care atârnă în preajma unei femei prefăcându-se prieteni cu dorinţa ascunsă că într-o zi poate o s-o fută, este aproape imposibil. Deşi, dacă mă gândesc bine, ar mai avea o şansă s-o ia de nevastă.
M-am gândit la toate femeile pe care le dorisem vreodată dintr-un motiv sau altul.
Toate frustrările, toate femeile pe care nu le-am futut pentru că nu fusesem capabil, toate respingerile. Toată ura. Şi am sărutat-o iar.
Era îngrozită de ce i se întâmpla.
- De ce vrei asta? Nu ai pe altcineva la îndemână, aşa este?
- Nu, nu e vorba de asta, i-am răspuns, şi nu minţeam.
Ştiţi cum se zice, o femeie te va ierta întotdeauna dacă vrei s-o fuţi, nu te va ierta niciodată dacă nu vrei asta.
Şi adevărul era că eu şi cu ea nu voi mai fi fost niciodată, în oraşul acela, la o terasă, într-o seară, privindu-i în ochii verzi spre galben.
……..

[24] Hai Doar să Fim Prieteni.

76.

And the Player of the year award goes to...

Ceremonia de decernare a premiului

i atunci l-am întâlnit.

Tot timpul ăsta mă simţisem atât de singur pe drumul meu, încât aproape căpătasem convingerea că sunt de pe o altă planetă.

- A însemnat mult pentru mine, i-am spus, să întâlnesc, în sfârşit, un Jucător.

S-a uitat la mine calm şi mi-a zis:

- Nimic nu e întâmplător în viaţă.

Văd că ai o oarecare experienţă. Mie n-a avut cine să îmi spună lucrurile astea. Învaţă de la mine.

Fiecare femeie pe care o fuţi te va face şi mai puternic. Femeile te vor simţi. Şi în funcţie de cum te vor simţi, se vor fute cu tine sau nu. Am futut stripteuze, vedete, actriţe, cântăreţe. Multe. Toate au un preţ, dar toate caută şi armăsari cu care să se distreze. Când e vorba de femei, trebuie să ai tupeu. Mereu am avut o asemenea atitudine faţă de ele încât nu a fost niciuna care să îmi reziste până la capăt. Într-un fel sau altul, nu există să nu reuşeşti. Iar o dată ce o fuţi pe una, se duce vorba între ele. Intri ca în cuibul de viespi. Trebuie să o fuţi bine. Trebuie să faci artă. Trebuie să îi tremure picioarele. Să îi resetezi creierul. Prietenele ei te vor căuta, le vei fute una după alta. Nu te uita la bani, faci alţii.

Iar dacă vrei să rămâi cu o femeie şi să fii fericit lângă ea, trebuie să îţi iei independenţa de la bun început. Nu trebuie să o fuţi des; se va obişnui prost şi când intensitatea va scădea, va începe să îşi pună întrebări fără rost. Te vei simţi şi tu obligat s-o fuţi ba mai mult, poate că îţi va şi reproşa asta, şi atunci totul se termină. N-o vei mai fute deloc. Nu ţi se va mai scula pula. Şi nu îi spune că o iubeşti, niciodată.

Trebuie să fuţi mereu şi mereu alte femei. Dacă nu faci asta, n-o vei mai fute iarăşi deloc. Nu ţi se va mai scula pula.

Tuturor să le vorbeşti cu admiraţie despre femeia ta, mai ales altor femei. Iar ea trebuie să se obişnuiască cu independenţa ta. Nu trebuie desigur să îi spui ce faci, niciodată. Nu e în stare să accepte adevărul. Trebuie doar să înveţe să nu pună întrebări.

Desigur, ea poate să facă acelaşi lucru. Dar dacă o fuţi bine, veţi avea o relaţie fericită, iar dacă veţi avea o relaţie fericită, pisica nu pleacă de la abator. Niciodată.

Trebuie să te fereşti de boli. Trebuie să le alegi aşa cum trebuie. Trebuie să le vânezi. Trebuie să îţi păstrezi sexualitatea, trebuie să vânezi şi să fuţi câte femei doreşti, fără asta nu eşti întreg. Fără asta, nu vei avea succes nici în carieră, nici în altă parte. Fără asta, nu eşti bărbat. Fără asta, sexul nu va mai avea rost pentru tine. Fără asta, o parte uriaşă din tine, va muri.
Despre asta este vorba. În orice.
Totul vine de aici.
Forţa unui bărbat vine de aici.
Politică, bani, putere. Ăsta este jocul.
Sexul e venit din cer. Nu-ţi bate joc de el, nu-ţi bate joc de tine."
Era dur.
Era rece.
Era singurul care vorbea aceeaşi limbă cu mine pe o planetă plină de bărbaţi obişnuiţi şi frustraţi.
În urmă cu un an aş fi crezut că aberează.
Dar acum ştiam că spune adevărul.
Sau mă rog, aşa eram tentat să cred.
Ceea ce nu însemna că n-o să verific.
Dar oricum l-am privit cu admiraţie.
Acasă, gânditor, am scos Fişa Personajului şi am privit-o îndelung, gândindu-mă la ce îmi lipseşte ca să fiu ca el.

„Amirælus

Nivelul 3

Inteligență
Voință
Forță
Carismă
Conștiență
Percepție
Cunoștințe
Seducție
Prezență
Dominație
..."

Ceva lipsea, într-adevăr.
Dar ce?
Era ceva în toată povestea asta, ceva de nedefinit, ceva inefabil, care îmi scăpa mereu, ca o şopârlă alunecoasă.
Ceva lipsea.
Şi deodată, mi-am dat seama.
Eram la fel de singur pe drumul meu cum fusesem întotdeauna.
Pentru că n-o să vreau să ajung ca el niciodată.
Atât de gol.
Şi am scris cu litere apăsate, la finalul foii, cât am putut eu de artistic.
„Iubire."
……..

77.
Mais qu'est-ce que tu attends? (cum naiba s-o zice fuck 'em all in french?)
Naïve

Că întorsesem.
Nu asta mi-aş fi dorit neapărat, dar trebuia s-o fac.
Nu eram pregătit.
Dar, de fapt, nu cred că aveam de ales oricum.
Poate că ar fi trebuit să arunc întâi buzduganul care să zboare cale de două poşte, să intre în casă, să deschidă calculatorul şi geamurile, să le sune pe Vanda, Andain, Veronique şi pe care mai erau pe acolo, după care să se mai rotească de câteva ori pe sub nasul lui Jedi, care ar fi exclamat cu siguranţă „Incredibil!", şi să se aşeze cuminte, la locul lui, în cui, deasupra patului.
N-am făcut asta.
În primul rând, pentru că n-aveam niciun buzdugan, tot ce aveam era o sabie.
În al doilea rând, pentru că nu aveam niciun cui deasupra patului.
Iar în al treilea rând şi ultimul, pentru dacă aş fi vrut într-adevăr să fiu departe de toate, ar fi trebuit să fac cu totul altceva. Eventual, să îmi dezintegrez telefonul cu un disruptor pe bază de antimaterie.
Nu îl dezintegrasem aşa că telefonul meu a făcut deodată ce ştia el mai bine să facă.
A sunat.

- Dacă tu nu dai niciun semn de viaţă, atunci a trebuit să dau eu, mi-a spus Andain cu o voce dulce.
Aş fi simţit că o iau de la capăt, dacă aş fi simţit vreo clipă că fac o pauză.
De la unele lucruri nu poţi să iei pauză. Trebuie să respiri mereu. Trebuie să joci tontoroiul.
Mi-am amintit ce îmi spusese Vanda despre ea. Că niciunul din foştii ei iubiţi n-o mai caută. Mă întrebasem de ce, dar acum totul părea să capete logică.
Nu ştiu la ce se aştepta, dar eu unul mi-am aruncat cărţile cu faţa în sus. Erau câțiva aşi printre ele. Și-un Jolly joker.
- Ştii, chiar nu păreai genul să minţi lumea în faţă.
- Ce vrei să spui?...
Era suprinsă.
Nu se aştepta la asta.
Nici eu nu mă aşteptam ca ea să nu se aştepte la asta.
De fapt, aş fi putut să mă prefac şi eu că nimic nu s-a întâmplat. Şi că suntem un cuplu fericit de tineri moderni, care n-au nicio grijă decât să îşi pună benzină în maşini. Dar dacă m-am gândit mai bine, mi s-a părut mult mai interesant să văd ce dracu' o să răspundă decât să fi avut o relaţie cu ea.
- Vineri seara. Doar nu te aşteptai să cred că ai petrecut seara de vineri, dinainte de Paşte, în casă.
A tăcut un moment. Dar un singur moment, şi fără să se dezechilibreze prea tare.
- Dacă tot jucăm cu cărţile pe faţă, şi vorbim deschis, atunci uite, am fost cu Vanda în oraş. Şi nu ţi-am zis pentru că ştiam că n-o să îţi placă. Ştii, sunt o fire foarte independentă.
- Puteai să te întâlneşti şi cu ea, şi cu mine, şi n-ar fi fost nicio problemă.
- Nu ştiu ce să zic despre asta. Nu ştiu ce ai zice dacă te-aş suna de la munte, de exemplu, unde am plecat pentru o săptămână.
- Ţi-aş zice să ai grijă să nu te rătăceşti.
-Ştii... sunt într-o dispoziţie proastă, şi nimeni nu mă poate înveseli. Nici chiar tu, mi-a zis, oarecum împăciuitoare.
Nu înţelesese nimic despre mine.
Firește că nu mă interesa s-o înveselesc, mă interesa doar să o excit, şi am continuat conversaţia o vreme, încercând să o aduc pe o pantă erotică, dar nu prea a mers. Cumva, Andain nu părea foarte pasionată de

aspectul asta. Şi nu neapărat că aş fi fost eu, în ceea ce o privea pe ea cel puţin, numai că, alături de cântăreaţa ei preferată, era printre singurele lucruri pe care l-am fi putut avea în comun şi în plus, asta ar fi fost oricum principala sursă a puterii mele asupra ei.
Nu i-am spus că ştiu nimic de la Vanda. Dar m-am întrebat dacă aveam să ştiu vreodată care fusese de fapt jocul Vandei cu Andain.
Îi spusese că se futuse cu mine?
Doar era prietena ei cea mai bună, iar eu eram un străin. Ar fi fost firesc să îi spună. Dar la fel de bine, Andain n-o atrăgea sexual, ar fi fost firesc să nu îi spună. Între persoanele care se fut există o conspiraţie ciudată în faţa celor cu care nu se fut.
Era Andain în realitate străină de tot ce se întâmplase între mine şi Vanda?
Când am sunat-o pe Vanda, Andain plecase de fapt la baie?
Schimbau impresii după fiecare chestie petrecută cu mine de vreuna din ele?
Făceau sex între ele? Sau între ele şi nu numai între ele?
Sau nimic din toate astea?
Cel mai probabil, Vanda nu îi spusese nimic. Sau cel puţin se prefăceau atât de bine încât n-a lăsat niciuna să se întrevadă în niciun fel lucrul ăsta. Sau poate că nu îi spusese nimic tocmai pentru că şi eu la rândul meu aş fi putut să îi dau lui Andain câteva detalii minore despre prietena ei cea mai bună.
Dar întrebarea cu adevărat interesantă era de ce nu îi spusesem eu nimic compromiţător despre Vanda.
Nu mă mai interesa s-o fut pe Andain. Iar în ce privea o relaţie, n-aveam nici cea mai mică intenţie să o iau de la capăt. Sau să mă uit în urmă.
Şi atunci care era jocul meu? De ce nu îi spuneam despre Vanda?
Nu e ca şi cum aş mai fi avut ceva de pierdut.
Ah, mă învârt în jurul cozii, devin ipocrit, şi atunci rândurile de faţă nu ar mai avea niciun rost nici pentru mine, nici pentru voi.
Nu doream să îmi joc cărţile în defavoarea Vandei, pentru că vroiam s-o mai fut o dată.Cel puţin încă o dată.
Vroiam să o fut în gură, în pizdă, şi în cur, după care să îi umplu faţa, şi părul, şi buzele şi cerul gurii de spermă.
Asta vroiam.
……..

78.
You can travel the world
But you can't run away
From the person you are in your heart
If you're searching for truth
You must look in the mirror
And make sense of what you can see
DJ Tiesto- Just be

Ştiţi, mereu mi s-a părut ciudat felul în care femeile te părăsesc fără să te părăsească. Dar sincer, după toate alea, Vanda ar fi putut măcar să mă lase să dorm câteva nopţi.
SMS-ul ei era simplu, neaşteptat şi târziu în noapte.
„Mi-e dor."
Valoarea pe care i-o dădea nepăsarea faţă de mine era o dulceaţă pe care începusem s-o regret.
Poate faptul că plecase de acasă prin cine ştie ce ungher întunecat de ţară îi limpeziseră gândurile.
Poate că mi le limpeziseră şi mie.
Călătoriile au tendinţa să facă asta în locul nostru.
Nu ştiam ce să îi răspund.
Nu mai aveam nicio strategie.
Aşa că i-am spus adevărul.
Eliberator de-a dreptul.
„De data asta chiar vreau agonie, abandon, cuvinte imposibile."
„Mai eşti îndrăgostit de Andain?"
„De ce mă întrebi **tu** asta?"
„De curiozitate, şi ca răspunsul tău să îmi confirme un lucru."
„Sentimentele mele costă mai mult decât curiozităţile tale."
„Fără îndoială! Dar nu scapi până nu-mi răspunzi la toate întrebarile. Vreau să clarificăm odată, m-am săturat, îmi stă ca un cui în cap."
„Vrei claritate?
Poţi să clarifici ce se află în inima ta?
Luni mă iubeai, marţi seară erai geloasă, miercuri seară mă vroiai pe viaţă, joi seară ţi-era frig, vineri nu mai vroiai nimic.
Du-te şi priveşte-te în oglindă, adânc, adânc, în ochii tăi cei negri şi inexpresivi ca un mormânt, şi poate vei găsi răspunsuri, dacă ai cu adevărat vreo întrebare.

Sâmbăta aceea îmi doream să mă întâlnesc cu Andain, mi-a părut bine când mi-ai zis că nu ne putem vedea. Aş fi futut-o oricum, pentru simplul motiv că era prietena ta şi ţi-am şi zis că mă excită ideea. Şi pentru că mi-ai zis că nu este genul meu. Şi pentru că ai zis că nu o găseşti excitantă. Probabil că te întrebi: nu, nu este nici pe departe la fel de bună ca tine în pat, dar un sărut al ei m-a excitat cât 3 nopţi cu tine. Este al nabii de atrăgătoare, felul în care miroase, în care vorbeşte, în care zâmbeşte şi în care priveşte. Emană erotism, dacă înţelegi ce vreau să spun. Lucruri pe care doar un bărbat le poate vedea. Nu am mai întâlnit pe nimeni care să îmi creeze o erecţie în secunda în care mă sărută. Este caldă, dulce, şi minte tare frumos când vrea asta. Mi-a fost, aşadar, uşor să mă îndrăgostesc de ea, a venit de la sine, umplând golul pe care mi-l lăsasei tu. Da, m-am gândit la tine când mi-am dat prima oară drumul în ea. Aveam nevoie de un excitant cu adevărat puternic. Ea chiar are o doză de inocenţă pe care am găsit-o delicioasă, şi chiar şi mai delicioasă mi se pare când văd că nu e aşa inocentă cum o credeam. E o femeie cu personalitate, deşi parţial trasă la xerox cu a ta. Şi m-a excitat ca dracu' când a avut tupeul să mă mintă în faţă.

Cât despre tine, aş fi pariat un Jaguar negru că o să mă vrei iar. Te-am privit cum te întrebi, cum te roade. Aşa cum ai zis, nu erai obişnuită să fii tu şoarecele. E uşor să te joci, când eşti obişnuită să primeşti şi după un an mesaje cu Dragă-Vanda-eu-încă-vreau-să-te-fut. Când nu doare, când nu ţi-e frică, când eşti sigură.

Recunosc, m-ai impresionat. Ai un stil demenţial. Ai reuşit să mă atingi de câteva ori mult mai mult decât ţi-ai imaginat tu. Faptul că nici nu mai numeri bărbaţii cu care te fuţi e un antrenament emoţional extraordinar. Pe mine aproape că m-a dărâmat să mă îndrăgostesc de 3 ori în aceeaşi săptămână. Te-am invidiat la început, acum nu ştiu dacă mai vreau asta. Da, este divin să o seduci, să o duci acasă, să o trânteşti în pat şi să o fuţi. Îţi face orgoliul să strălucească. Te linişteşte. Eu am avut o mamă rece şi de aia caut mereu să fiu dorit. Dar e totul în mintea mea. Căutând mereu acelaşi ceva şi tot timpul altceva. Scuza ta care e?

Vezi tu, problema este că ajungi la un punct în care începi să te întrebi ce este real şi ce este doar la tine în minte. Şi începi să te întrebi asta când, după ce tensiunea s-a descărcat, când ţi-ai satisfăcut toate ideile, când ţi-ai dat drumul, când sperma a ţâşnit, nu mai rămâne nimic. E ca nisipul pe care încerci să îl ţii între degete, dar ele sunt desfăcute. Şi când nu mai rămâne nimic, ai ocazia să vezi în ce hal te-ai minţit. Cât de

ipocrit ai fost în faţa ta şi a celorlalţi. Cât de gol eşti de fapt. Cât de fricos, cât de sărac. Cât de mult eşti ce au vrut alţii să fii. Mi-ar fi milă, dacă nu mi-ar fi silă.
Şi atunci ai vrea să fie cineva acolo, cineva lângă care să simţi ceva şi după. Care să însemne ceva şi după. Cineva care să vrea să împartă lucruri cu tine. Care să fie de ajutor. Care să vrea să ajungă undeva cu tine. Cineva care să te vadă, măcar. Ştii cum e să fuţi pe cineva şi să auzi ecoul? Te-am chemat în abis, m-ai confundat cu o staţie de metrou. Te poţi juca cu pizda cât vrei şi te poţi preface îngrozită de ideea fidelităţii, dar parcă lipseşte ceva, nu-i aşa? Şi nu îţi scriu aceste rânduri de la înălţimea celui care are o coadă de femei la uşă, fute bine sau prost, arată bine sau rău şamd. Ţi le scriu pentru că sunt de părere că am dreptul să trăiesc şi vreau să trăiesc cu adevărat. Şi cred că marele defect al dragostei e că o parte a ei lipseşte de unul singur.
Poate că faptul că îmi dai SMS-uri noapte după noapte vine din plictiseală. Poate că vrei să nu dispar pentru că pur şi simplu eşti incapabilă să renunţi la un lucru care îţi place, oricât de mic ar fi el. Poate că te gândeşti uneori la cum te lingeam în cur sau cum îmi umpleai pula de scuipat înainte să mi-o sugi. Poate că eşti însetată de sperma pe care nu ţi-am mai lins-o din pizdă ca să ţi-o scuip în gură. Poate că ai momente când orgoliul păleşte şi îţi vine să pui mâna pe telefon. Poate că uneori eşti pe punctul să înţelegi că lucrurile au un rost atunci când le dai unul. Poate că uneori nu mai e suficient să îţi dai răspunsuri ca să scapi de cuiul din creier, şi atunci poate că trebuie să îţi pui întrebări. Poate că uneori vezi că este o linie extrem de fină între libertate şi haos. Poate că nimic din toate acestea. Ce importanţă are ce simţi din moment ce nu eşti acolo când simţi?...
Şi ce dracu' nu înţelegi?
Ştii, există un loc foarte special pentru cei ca noi, dragostea mea. Se cheamă Iad.
Ne vedem acolo."
……..

79.

Live and love, and love totally and intensily- but never against freedom. Freedom should remain the ultimate value.
Mohanji

- Alege-ţi o femeie şi fii-i fidel!
mi-a zis Iskander, suprinzându-mă de-a binelea.
- Fidel? Unei femei? După toate acestea?
Am râs din toată inima.
- Încearcă. Propune-ţi un termen. Nu pe viaţă, un termen. Dar nu foarte scurt. Uite, încearcă 6 luni. Şi vezi ce se întâmplă.
Iskander mi-a mai îndrugat ceva despre puritatea unei relaţii şi despre calitatea sentimentelor, dar nu prea l-am băgat în seamă.
Dacă mă întrebaţi pe mine, fidelitatea vine din frică. Acum spuneţi şi voi, cum dracu' ar fi să îmi trăiesc viaţa nefăcând una sau alta cu gândul mereu ca nu cumva să nu deranjez comoditatea ego-ului unei femei?
Sclavie pe faţă.
Şi pe de altă parte, e vorba de nevoi.
Nevoia să fiu liber.
Nevoia să iubesc.
Nevoia să fac sex. Un anume tip de sex.
Nevoia să împart.
Nevoia să creez.
Nevoia să înfloresc.
Nevoile mele. Dracu' le mai ştie pe toate. Fiecare nevoie pe care o ai îşi găseşte satisfacţia în altcineva. Şi probabil că o să mă aciuesc lângă cea sau cele care îmi vor satisface un număr relativ mare de nevoi, cumulate. Din raţiuni economice, nu de alta.
- Multe din nevoile tale nu sunt reale. Şi nu există nicio nevoie reală a unei femei, pe care nu aş putea să o satisfac, făcu Iskander.
Nevoi ireale. Am sperat că se referea le nevoile venite din ego. La nevoia de siguranţă, la nevoia de a fi apreciat, aprobat, şamd şi la nevoia de a fi iubit. Şi la care or mai fi.
La care jurasem să renunţ, ceea ce nu înseamnă, firesţte, că dispăruseră cu totul.
Chiar şi aşa, posibilitatea ca o singură femeie să îmi satisfacă toate nevoile mi-a apărut nulă. Şi plictisitoare. O femeie nu va fi niciodată o altă femeie. O femeie nouă. Nimic nu se compară cu o femeie nouă.

Oricum, după părerea mea, femeile sunt lucrul la care Iskander se pricepe cel mai puțin.
Și-așa se întâlnește numai cu urâte.
De exemplu, femei „romboidale/ sânii mici și curul mare", cum le numește el. Nu intenționez să menajez pe nimeni, cineva trebuie să le fută și pe alea. Iar dacă ești cumva urâtă, păi acceptă lucrul ăsta ca pe un fapt, nu mai aștepta atâta să găsești un prost care să te mintă că ești frumoasă sau, mai rău, chiar să creadă că ești frumoasă. Și să te "respecte". Eu zic că dacă ești atât de sinceră încât să îți conștientizezi condiția, tot vei găsi unul care să te fută așa cum trebuie.
Dar nu asta vroiam să subliniez.
Știți ce mi-a zis?
Că lumea își dorește doar lucrurile rare. Pentru că sunt rare. Și că este extraordinar să îți dorești ceva ce se află pe toate drumurile.
Mă rog.
În fine.
Numai că Iskander pusese punctul pe *i*. Nu mă gândisem că va trebui să aleg.
Și trebuia să aleg.
Nu păruse nici pe departe așa, la momentul respectiv, dar acum mi se înfățișa ca cea mai grea alegere a vieţii mele.
Ghidul era deschis, undeva pe o masă, la aceeaşi pagină unde îl deschisesem prima oară. Numai că era mult mai frunzărit ca atunci.

a.) seduce to your heart's content
b.) fall in love and get married
c.) become a munk to lead a life of celibacy©

Am vrut, pe rând, să tai câte una de pe listă.
Dar care?
Dragostea?
Libertatea?
Solitudinea?
Toate trei extrem de greu de îndurat.
Dar niciuna fără de care să pot să respir.
Şi atunci?
Aveam oare de ales?
……..

80.

It's pointless sitting here and thinking about what I am going to do, I cannot decide anything because I don't exist yet.

Michaela Konrad

Sa dracu', trebuie să le am pe toate deodată.

Trebuie să iau o decizie mai sus decât toate celelalte, mai sus decât ziua de ieri, de azi, de mâine. Să mă lupt pentru ea, să îmi amintesc de ea, chiar şi atunci când mi se va părea fără rost, şi poate că la rândul ei, îmi va arăta încet drumul spre mine însumi.

Trebuie să îmi iau dragostea singur.

Trebuie să îmi iau libertatea singur.

Trebuie să îmi găsesc solitudinea singur.

Şi trebuie să plătesc preţul pentru fiecare.

Trebuie să am curajul ăsta.

Trebuie să învăţ să iubesc. Să iubesc o femeie nu pentru că este într-un fel sau altul plăcut sau convenabil. Să o iubesc pentru prezenţa ei în care să îmi crească petale. Să o iubesc şi singura fericire să vină privind-o cum înfloreşte. Să o iubesc şi să iubesc toate lucrurile pe care ea le iubeşte. Fără aşteptări. Fără drepturi. Fără renunţări. Fără justificări. Fără jurăminte.

O altfel de dragoste.

O dragoste mare.

O dragoste care să nu ducă la sinucideri. Să nu ducă la frică. La gelozie. La durere. O dragoste în toate lucrurile mici. În toate lucrurile din jur. În fiecare zi.

O dragoste liberă.

Trebuie să fiu liber. Să privesc în ochi o femeie care mă iubeşte şi să îi spun că vreau să fut pe altcineva. Să îi spun că tocmai vin de la alta, că încă mai am pe mine mirosul altei femei, pe faţă, pe braţe, pe coaie, peste tot, să îi povestesc ce dulce era gustul pizdei celeilalte. Să îi spun că fără asta o parte din mine moare, că fără asta sunt mutilat. Să îi spun acea parte din mine este cel de care ea s-a îndrăgostit. Să îi spun că fără să le fut pe altele nu o voi mai fute nici pe ea. Că nu are dreptul să aştepte nimic de la mine, să îmi ceară nimic, că fiecare clipă din timpul vieţii mele în prezenţa ei este o favoare pentru amândoi. Că e liberă la fel ca şi mine, că poate să plece oricând dacă vrea. Că nu exist, că sunt doar o întâmplare. Că am un văl peste ochi, că nu pot avea încredere în

ea de vreme ce nu pot avea încredere în mine, că ceea ce gândesc e o iluzie iar ceea ce simt e o farsă. Că în această beznă se poate întâmpla orice. Că nu o iubesc pentru că nu ştiu cum. Că mi-e frică de ea pentru că mi-e frică mereu. Că cel puţin o parte din mine o urăşte. Că în fiecare zi sunt altul. Că nu sunt. Şi că ea e la fel ca şi mine.
Poate că, dintre toţi ceilalţi, va găsi puterea să renunţe la iluzii şi să mă privească aşa cum sunt.
Un gol.
Şi să fie lângă mine.
Iar dacă nu poate să facă asta, va trebui să plec.
Singur.
De fiecare dată.
Nu va fi nimic pentru mine acolo, decât moarte.
……..

81.
In every passionate pursuit, the pursuit counts more than the object pursued.
Bruce Lee

Eram la Naïve acasă când am dat din întâmplare, căutând în *mail*-ul meu, peste o poză cu Vanda şi cu Andain, împreună.
Vanda îi punea coarne[25].
Erau ca două fetiţe inocente care se jucau cu pizdele lor, în dreapta şi în stânga.
Le-am privit amuzat medalioanele pe care le aveau la gât, şi pe care le sărutasem rând pe rând, şi am avut deodată o revelaţie:
- Ia te uită, le-am futut pe amândouă.
- Arată ca două târfe ieftine, spuse Naïve.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Nimic.
- Adică?
- Adică nimic. Chiar nimic nu vreau să spun. Mulţumit?
- Nu. Dar dacă nu vrei să îmi spui nimic, înseamnă că nu vrei să îmi spui.
- N-am chef de joacă.
- Am uitat că eşti femeie, eşti total iraţională în acest moment.

[25] Toate indiciile conduc către concluzia că asta era activitatea ei preferată.

- În general uiţi că sunt femeie. Ciudat, pentru că tu n-ai probleme cu memoria.
Am răbufnit.
- Ai idee, Naïve, cum este să îţi spună toată lumea că eşti cel mai bun? Ştii cum se simte lucrul ăsta?
- Nici nu vreau să ştiu.
Am privit-o mirat. Nu mă aşteptam la gelozie din partea ei.
Dacă vă întrebaţi care a fost reacţia Vandei la ce îi scrisesem, ei bine, mi-a explicat că ştia că vreau s-o văd pe Andain, care îi spusese ce îi spusesem eu, şi anume că aveam altceva de făcut. Mi-a spus că n-a fost nicăieri în sâmbăta aia, şi că a minţit, tocmai ca să o fut eu pe prietena ei. M-a făcut frustrat. Şi apoi, firește, mi-a spus inevitabilul adio.
Vanda spunându-mi adio.
Ce era nou în asta?
Şi asta fără să îi trimit vreodată cele 35 de puncte.
Dar fusese, neaşteptat, un răspuns într-o notă elegantă. Mi s-a părut o adevărată doamnă, până la capăt. Măcar gusturile mele la femei păreau a fi alese, până la urmă.
Îmi propusesem să nu îmi mai cer iertare niciodată pentru lucrurile pe care le-am făcut pentru că am vrut. Dar nu vrusesem niciodată să creadă că nu o admir. O admiram. Aşa c-am făcut-o. I-am cerut iertare. Iartă-mă, i-am scris. Şi cu asta, am considerat că între mine şi ea toate socotelile sunt încheiate.
Nu mai aveam nimic să îi spun, absolut nimic. Nu mai aveam nimic să o întreb, absolut nimic.
Uitasem că există.
Numai că la două ore după, mi-a scris.
„Zi ceva...
Trimite-mă la dracu'...
Orice."
Andain nu m-a mai sunat.
Nici eu n-am mai sunat-o.
În lumea asta, lucrurile se câştigă cu efort. Totul se menţine cu alt efort. Şi se câştigă şi mai mult cu un efort şi mai mare.
Când nu mai faci efort, lucrurile pe care le-ai câştigat se şterg ca urmele din nisip, când bate vântul.
Nu poţi să ai nimic, decât nişte urme în nisip. Şi ca să le ai, trebuie să mergi mereu.

Aş fi putut să nu am nimic din toate acestea.
Aş fi putut să nu fiu nimic din ceea ce sunt.
Oricum, într-un final, voi pierde totul. Tot ce sunt, tot ce am.
Dar indiferent cine aş fi fost şi ce aş fi avut, indiferent de ce aş fi pierdut, mi-ar fi rămas un lucru.
Singurul de care aveam cu adevărat nevoie.
Am fost viu.
……..

82.
I want what all men want.
I just want it more.
Achiles

greu să găseşti în ziua de astăzi o pereche de chiloţi decenţi pentru bărbaţi, a se citi care să îţi stea şi bine, dar zic eu că mă descurcasem lăudabil.
Eram pregătit, de data asta.
Mă postasem în faţa scenei, rânjind sugestiv, dar desigur, cum se întâmplă în astfel de situaţii, niciuna dintre ele nu părea să mă bage în seamă.
Când vor să se distreze şi au nevoie să deţină controlul, femeile caută victime. Urmând vechiul scenariu, stripteuzele cereau bărbaţi din public pe care să îi dezbrace pe scenă.
Dar când vor să se joace, femeile nu caută jucători.
O blondă costumată în poliţistă, având deja ţâţele goale, veni în direcţia mea, dar curând am realizat că îmi dăduse speranţe deşarte.
Pentru că îl trase pe scenă pe colegul meu de serviciu, care râdea, absolut beat, în dreapta mea.
L-a trântit pe scaunul aflat în mijlocul ringului de dans. Cu mişcări bruşte, i-a desfăcut cureaua şi i-a tras pantalonii în jos.
A luat de undeva de pe jos un recipient cu frişcă şi l-a umplut pe faţă, întinzându-i frişca cu mişcări circulare fără a-i omite părul şi gâtul, după ce, în prealabil, îi cârpise două palme.
După care l-a târât pe jos, lipsindu-l aproape de orice posibilitate de mişcare, având în vedere că avea pantalonii în vine, că nu mai vedea nimic, având ochii acoperiţi cu frişcă, că era beat, şi că făcea oareşcare tentative să găsească cam pe unde ar fi pantalonii, cu degetele.

Blonda îi ridică elasticul chiloţilor, aruncă o privire în interior, după care privi către public, zâmbind sugestiv, clătinând din cap dezamagită, şi apoi, ţinând elasticul ridicat în continuare, îi umplu cu frişcă locul unde, dupa calculele mele, ar fi trebuit să îi fie amplasată pula colegului.
- I s-a sculat? I s-a sculat? auzeam lumea întrebându-se în jurul meu.
După aceea, îi făcu semn unei colege de scenă, care mai rămăsese doar cu chiloţii pe ea, să îi arunce un bici din piele. Cu care îl plesni de câteva ori la fund pe colegul meu de serviciu, călărindu-l, după ce îl întorsese cu faţa în jos.
Atât Jedi cât şi al vostru sincer eram paralizaţi de râs.
După ce fu eliberat din ghearele harpiei, colegul meu de serviciu mă admonestă:
- De ce m-ai lăsat să fac asta, nu vezi că sunt beat?
- Dragul meu, i-am replicat, sunt cel puţin la fel de beat ca şi tine.
- Mi-a facut cineva poze?
- Da.
- Sper că nu apar în vreo revistă?
- Ah, nu, stai liniştit. Nu apar decât pe internet.
Pozele sunt şi acum acolo.
Iar colegul meu s-a dus şi a spus tot prietenei lui[26] în chiar aceeaşi noapte.
„Ce vrei, miroseam a frişcă”... mi s-a justificat el.
La scurtă vreme, o stripteuză mică şi brunetă m-a apucat de mână şi m-a tras după ea pe scenă.
Asta aşteptam.
Ca să o scutesc de efort, mi-am dat jos bluza singur, şi am aruncat-o peste spate, undeva unde ştiam că ar fi Jedi, de la care speram să mi-o recupereze.
Mi-a descheiat pantalonii, şi i-am lăsat să cadă.
Am apucat-o de păr şi am tras-o înspre mine.
I-am tras stringul în jos şi i-am băgat mâna între picioare, desfăcându-i pizda fină cu degetul arătător, într-o mângăiere încetinită.
Era udă şi uşor transpirată.

[26] După ce l-a înşelat o perioadă, ea l-a părăsit la scurtă vreme pentru cineva bogat, vârstnic şi văduv, pe care dorise iniţial să îl prezinte mamei ei. Iar el s-a însurat în foarte scurt timp cu prietena ei cea mai bună.

S-a întors cu spatele la mine şi s-a aplecat puţin în faţă, împingându-şi fesele şi presându-mi pula cu ele.
Am apucat-o de ţâţe şi am început să ne mişcăm în ritmul muzicii, ca şi cum aş fi futut-o în picioare, pe la spate.
Am privit lumea din jurul ringului, dar ceea ce simţeam era doar pielea ei lipită de a mea. Simţeam mişcarea femeii, simţeam cum creşte în mine o putere caldă asupra ei, asupra lor, îmi simţeam sexul pulsând liber şi simţeam că nu îmi pasă că sunt privit. Că îmi doresc să fiu privit. Că mă excită să fiu privit.
Cred că aş fi futut-o pe scenă.
Uneori, când eşti gol în faţa a o mie de oameni este mai uşor ca atunci când eşti doar în faţa celuilalt. Ştiu o tipă care ezita să-mi arate sânii, dar făcea *topless* la concerte. Iar Vanda, care zicea că participase la câteva orgii la viaţa ei, era reticentă la a fi văzută goală în mod accidental.
Melodia s-a terminat, aşa cum fac toate melodiile; mi-am ridicat pantalonii şi Jedi mi-a aruncat bluza, pe care am îmbrăcat-o la loc. M-am îndreptat spre masă, dar, o altă stripteuză, cu desăvârşire goală, s-a lipit de mine şi mi-a descheiat iar pantalonii.
Am râs şi i-am dat o palmă peste fund.
„Cred că aşa se simt stripteuzele, m-am gândit. Simt putere."
Am ridicat ochii şi am văzut-o pe cea cu care dansasem, apropiindu-se de masa noastră.
„De ce nu mă mira", mi-am zis.
Dar mă grăbisem cu presupunerile.
Nu venea la mine.
Venea la unul din tipii cu care eram la masă.
M-am gândit că s-or cunoaşte de undeva, dar am sărit de pe scaun ca să verific şi ca să văd ce se întâmplă. Şi bine am făcut.
Dacă nu era sub ochii mei n-aş fi crezut.
Ea i-a spus, nici mai mult nici mai puţin, că vrea să meargă cu el acasă.
Iar el...
Ezita.
Am atins-o pe braţ.
- Ştii, i-am zis, nu e singurul bărbat de aici.
Părea să nu mă fi auzit.
- Eşti singur? l-a întrebat ea.
El a dat din cap că da.
- Atunci fumez o ţigară cu fetele, şi după aia mergem.

Individul începu să se agite, cerând ceva prietenilor lui- nu am reuşit să aud dacă vroia bani de taxi sau cheia de la un apartament liber. După care şi-a luat haina, şi a dispărut.
Îmi venea să îl ucid cu o secure puţin ciobită.
Plecase acasă cu el, nu cu mine**.**
Cea pe care crezusem că o excitasem eu**.**
Ce naiba o fi găsit la el?
Da, avea aproape 2 metri.
Femeile scunde sunt fascinate de bărbaţii foarte înalţi.
Ce complexat, nici măcar n-a vrut să se dezbrace pe scenă.
Sper că o are mică, că nu i s-a sculat, că a durat maxim 5 min şi 40 sec cu tot cu dezechipare şi spălatul de după, că ea i-a cerut bani şi că a luat HIV de la ea.
Gândeam eu, beat, în taxi, rezemându-mă abisal de Jedi.
Dar faptul că văzusem cu ochii mei întâmplându-se un lucru pe care nu îl credeam posibil îmi deschisese o perspectivă cu totul nouă asupra realităţii.
Este o experienţă izbitoare să iei contact cu posibilitatea unui lucru.
Ştim că e posibil, ni se spune că este posibil, ne minţim că este posibil, dar uneori, chiar se întâmplă.
Şi atunci, atunci simţim un lucru real, un lucru concret.
Că e posibil.
Se poate să pleci acasă cu o stripteuză.
Acasă, ne tăiaseră lumina pentru neplată, aşa că am cinat fireşte o pungă de pâine prăjită cu gust de pizza la lumina lumânărilor. Şi o Coca Cola la jumătate de litru. Cu care m-am băgat în pat.
Am rememorat toate provocările pe care le agonisisem în ultima vreme, din diferite surse.

- Să plec cu o femeie de-abia cunoscută direct de la un suc într-o călătorie de o săptămână în alt oraş.
- Să fac sex într-un loc public cu o femeie pe care de-abia am cunoscut-o.
- Să fac sex cu o femeie căreia nu îi ştiu numele.
- Să fac sex cu vecina de bloc pe care o aud cum se fute noaptea.
- Să fac sex cu vecina de bloc pe care o văd cum se dezbracă seara.
- Să plec acasă cu o stripteuză.

Le-am contemplat mulţumit. Genul ăsta de lucruri te fac să vrei să trăieşti şi mâine.

Lista este deschisă. Aştept sugestii de completare[27]. Fără milă.
Ştiţi, cum să vă spun, aş dori, dacă se poate, să îmi trăiesc viaţa.
Şi de azi înainte, la dracu' cu chiloţii.
N-o să mai port niciodată.
Ah, şi încă ceva.
Vă jur că stripteuza aceea semăna leit cu Veronique.
……..

83.
You never really lose until you quit trying
Sloganul DIVINE, un grup de hackeri

Veronique.
Amintirea ei m-a lovit deodată, atât de vie de parcă n-aş fi uitat-o de fapt niciodată.
Aproape că uitasem de cea mai mare provocare dintre toate.
Veronique.
În definitiv, cu ce era ea mai bună decât mine?
Eram la fel.
Ba eu eram chiar şi mai rău... ea măcar probabil că nu ştia ce face, doar un alt suflet disperat în căutarea fericirii într-o lume neagră a ignoranţei, minţindu-se că lucrurile pe care le caută i-ar aduce asta. Poate că am fost atât de atras de ea pentru că ştiam că suntem la fel. Poate că m-a atras doar provocarea de a seduce o seducătoare şi de a vâna o vânătoare. Am minţit, am înşelat, am părăsit şi am făcut toate astea spunându-mi mereu că am cumva o justificare, că păstrez o umbră de justeţe în tot ce am făcut. Dar pe lângă dorinţa de răzbunare, dorinţa de a învinge şi cine ştie ce alte dorinţe asemănătoare care mă făcuseră atât să sufăr, ceva rămăsese acolo.
Nu aş putea spune ce, dar nu mă mai puteam îndrăgosti de ea.
Nu mai aveam cum.
Nu mai eram acelaşi.
Nu mai eram cel care se îndrăgostise de ea altădată.
S-ar zice că mai strânsesem experienţă, îmbătrânisem câteva luni, îmi luasem maşină, îmi făcusem şi patul, mă dezbrăcasem pe scenă.
Vasele tot nu le spălasem, e drept.

[27] Pseudonimul meu este şi adresa mea de *mail*, @ cel puţin doi provideri. Imposibil să nu nimeriţi unul.

Trebuia deci să se îndrăgostească de mine.
Ca şi toate celelalte.
De ce ar fi fost ea diferită?
Doar toate vor să îşi dea drumul.
Vor să simtă febra.
Vor sex şi romantism ca în visurile lor.
Toate vor asta.
Ea, prietenele ei misterioase şi femeile din lumea întreagă.
Trebuie doar să afle toate că eu sunt acela.
Dacă vreau.
Aşa că i-am spus-o:
„Se numeşte telefonul de 3 luni după şi cică 90 şi ceva la sută din bărbaţi îl folosesc. Le sună la trei dimineaţa pe fostele lor iubite, spunându-le că sunt nişte nenorocite şi că le-au distrus viaţa, dar că încă mai există şanse de împăcare. Cică sunt şi cursuri pentru aşa ceva, să îi înveţe pe bărbaţi cum să depăşească momentul.
Nu este cazul de faţă, în ciuda unor oarecare similitudini, pentru că
1. eu, incredibil!, nu am numărul tău de telefon
2. tu nu eşti fosta mea iubită şi
3. tu nu mi-ai distrus viaţa.
Dar de schimbat mi-ai schimbat-o şi o să îţi spun şi de ce.
Într-o lună de februarie m-am îndrăgostit de tine. Aşteptasem atâta timp să găsesc pe cineva care să îmi placă cu adevărat încât mi s-a părut cu totul nedrept ceea ce s-a întâmplat. După, m-am aruncat în braţele primei femei care a vrut să se culce cu mine. Tot ea mi-a deschis ochii, într-un fel, chiar nu ştiam, în naivitatea mea, cât de multe sunt cele care vor să facă asta. Aşa că a urmat alta, şi alta... am avut mai multe femei de când te-am întâlnit decât în tot restul vieţii mele. Şi să nu îţi imaginezi că nu am fost selectiv, pur şi simplu avusesem ochii închişi până atunci... încă mă mai miră cum pot femeile să mintă, să înşele, să se fută, să fie dulci şi calde până obţin ce vor, să se răcească dupa aceea. Fascinant de-a dreptul. Spune-i prietenei tale, *Sinful honey*, că nu e aşa de important să fii bun la pat cum susţinea ea într-o discuţie. Eu sunt cel mai bun, dar asta nu face lucrurile mai uşoare. Femeile vor în primul rând să fie tratate într-un anume fel şi dacă n-o faci, nu prea contează cât de bun eşti sau cum arăţi.
Şi am constatat că femeile de care te îndrăgosteşti deşi nu le-ai văzut niciodată, care iau taxiul, vin acasă la tine şi fac sex nebuneşte, sună în

aceeaşi seară[28], spre deosebire de femeile de care te îndrăgosteşti deşi nu le-ai văzut niciodată, care ies cu tine la plimbare, te sărută timid şi nu mai sună niciodată.

Asta era experienţa de care vorbeai? Asta înseamnă să fii bărbat? Să nu-ţi mai pese? Să spui zâmbind lucrurile pe care ele vor să le audă? Să fii singur ca să fii mereu în braţele cuiva? Să nu mai conteze cum este din moment ce mâine va fi oricum alta? Eu unul mă simt mai sărac decât înainte... e chiar frustrant să fii dorit în principal pentru sex. Mă lasă deja rece când îşi sună partenerii, goale, din patul meu. Mă plictiseşte să aud mereu că nimeni nu le-a futut vreodată atât de bine, că arăt la superlativ şi că le ştiu pe toate, mă simt de parcă aş avea vreun titlu de apărat. Nu ştiu dacă despre asta vorbeai, dar ştii care a fost câştigul meu?

Până să te întâlnesc căutam pe cineva, după aceea am înţeles că mă caut de fapt pe mine.

Am fost azi noapte la o petrecere. Sunt mort de oboseală şi aproape încă beat, dar problema cea mai mare este că una din stripteuze a plecat acasă cu unul din tipii cu care eram la masă şi nu cu mine. Dansatoarea în cauză mi-a amintit de tine. Am ştiut mereu că ai potenţial. E adevărat că nu ţi-am văzut fundul deloc, dar deloc, atunci, în februarie, dar uite, pe al ei l-am studiat cu foarte mare atenţie din absolut toate unghiurile şi cu prima ocazie promit să mă aplec asupra fundului tău cel puţin cu aceeaşi conştiinciozitate ca să pot emite un punct de vedere cu adevărat fundamentat.

Fiind deja mort de oboseală, resursele nu îmi mai permit să îţi explic iar că am un singur id de *messenger*, de altfel nu m-ar surprinde să regăsesc asta pe lista lucrurilor care te excită, că altă explicaţie sincer nu prea găsesc. Tu chiar nu remarci că eu îmi permit să spun adevărul...?

Şi acest creier al meu nu ştie cum este să ai pizdă şi să te excite bărbaţii, dar iată, în schimb, un extras de pe lista lucrurilor care nu mă excită pe mine: persoanele drăguţe... şi cuminţi... aşa că dacă vrei să mi se scoale sau să îmi dau drumul la tine în gură, va trebui să fii rea.

Deocamdată poţi să stai liniştită, până acum te-ai descurcat.

Îţi place să te joci, atunci când jocul e sigur pentru tine. Şi îţi plac provocările. Şi că te-aş fute este evident, dar întrebarea este: de ce?

[28] Sau măcar dau un SMS. Asta tehnic vorbind.

Mă suprind uneori privind câte un bătrân din vreun parc sau vreo bătrână din piaţă şi mă cutremur. Ar trebui să fii lângă mine chiar în momentul ăsta, nu lângă mine, peste mine, rupându-ne hainele de pe noi, umplându-ne de salivă unul pe celălalt, spunându-ne cuvinte calde, dulci, provocatoare, arzătoare, dăruindu-ne, abandonându-ne, liberi şi fără viitor. Ar trebui să muşcăm cu neruşinare din frumuseţea şi tinereţea celuilalt. Ar trebui să petrecem lungi ore pline de dulceaţă perversă împreună, descoperind şi şoptindu-ne unul celuilalt tot ce se află sub pojghiţa asta care ne acoperă sufletele. Goi şi sinceri.
Nu te-aş fute din orgoliu, sau pentru că mi s-a zis că pot avea orice femeie, sau ca să îţi demonstrez de ce sunt în stare, sau că mi-ai cerut odată asta. Aş face-o pentru că ştiu cum ar fi. Ştiu cum ar fi momentul acela precis, unic şi încetinit, când te-aş pătrunde pentru prima oară. Când aş simţi cum te deschizi, fierbinte şi udă, şi cum aş intra până la capăt privindu-te în ochi şi apoi închizându-i, respirând amândoi într-un geamăt, când nimic altceva n-ar mai conta în lumea asta. Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?
Cât de tare te-ai udat când te-ai sărutat cu mine, pe aleea din parcul acela, Veronique?
Îţi mai tresaltă inima, Veronique? La fel ca în februarie? Când deschizi ce îţi scriu? Ai fi preferat să n-o mai fac niciodată? Îţi spun ce vrei să auzi? Sunt destul de provocator pentru tine? Sunt amuzant? Îţi plac? Alung plictiseala? Îţi lipsesc? Creez dependenţă? Îţi alung frigul?
Dragoste, futaiuri nebune, abandon, agonie, cuvinte imposibile, asta cere publicul, asta cer zeii, nu schimburi de *mail*-uri pe internet.
Vreau să mă suni şi vreau să te întâlnesc în acelaşi parc şi pe aceeaşi alee şi vreau să fac dragoste cu tine mai bine decât am făcut eu vreodată. Vreau să fii tu însăţi în faţa mea şi vreau toate cuvintele dulci şi toată căldura şi dragostea de care eşti în stare. Şi o să-ţi demonstrez că până acum n-ai fost futută de fapt niciodată.
Nu sunt aici să te analizez ci ca să te seduc. Te voi seduce în fiecare zi dacă trebuie, aşa cum am făcut-o de atâtea şi atâtea ori, însă dacă asta vrei tu la urma urmei, să fii pentru mine o femeie oarecare, atunci aşa să fie. Poate că pare ciudat, dar chiar vreau pe cineva cu care să construiesc ceva. Cu care să ajung undeva. Cineva cu care să împart lucruri, cu care să mă duc la nunţi şi căruia să îi dau telefoane seara, de noapte bună.
Cineva lângă care să merg înainte.

Şi-mi pare rău că nu am avut ocazia să te cunosc mai bine de atât. Pentru că, undeva, simt că puteai fi tu aceea.
Iar dacă nu poţi sau ţi-e frică sau nu îţi doreşti asta atunci îmi pare rău că ne-am pierdut timpul unul cu celălalt.
Şi încă un lucru...
Ăsta e genul meu de *mail*."
Trimisesem *mail*-ul având următorii destinatari: Veronique, *Sinful honey*, J0lly Jok3r, Naïve; şi ataşasem la el şi nişte poze pe care mi le făcuse Naïve de curând, într-un parc. Din două motive:
1. Pentru că ieşisem bine în ele şi
2. Ca Veronique şi prietena ei să asocieze şi o imagine lângă cuvintele mele.
Cine ştie, poate că aveam s-o fut pe *Sinful honey* până la urmă. Nu era ca şi cum nu mi-aş fi dorit.
Experimentează.
Nu cred că există Jucător care să nu ştie ce înseamnă cuvântul ăsta.
Una două implicaţii[29], puţină excitaţie, un strop de aroganţă, o picătură de umor, şi ceva caustic, cum mă sfătuise J0lly Jok3r.
Eu unul, mi-aş fi răspuns.
Eu unul, m-aş fi futut.
V-am zis că am aruncat cărţile de tarot într-o cutie în care stau şi astăzi.
Aşa este, numai că le-am mai scos din când în când.
De exemplu, în ziua aceea.
„Soarele".
……..

84.
Anakin Skywalker:
My powers have doubled since the last time we met, Count.
Count Dooku:
Good. Twice the pride, double the fall.

Am dormit la Naïve.

Târziu, în noapte, am analizat răspunsurile primite.
Iată-le:

[29] Procedeu logic prin care se asumă existenţa unui fapt prin faptul că analizezi existenţa altuia condiţionat de primul. Player Guide©.

Reacţia lui Naïve:
„Mijto, tre' să recunosc. Cu stil. Iar poza, mână de maestru, ce să mai. Interesant mi se pare însă că ai trimis la toată lumea deodată şi mă-ntreb ce reacţie va isca asta în rândul ele-lor. Care va fi oare nivelul frustrării, geloziei, etcetera, etcetera?"
Reacţia lui J0lly Jok3r:
„N-am timp acum."
Reacţia lui *Sinful honey*:
n/a
Şi reacţia lui Veronique:
„Ce este cu *mail*-ul ăla? are vreun sens ascuns şi profund? Dacă vreodată te-am jignit sau rănit, îmi pare rău.
Nu simt nimic. Nimic din ce ai spus. Sunt mult prea curioasă. Pe tine chiar te-aş fute de curiozitate.
Îmi place să mă joc, normal. Numai cei fără imaginaţie nu ştiu sau spun că nu le place să se joace. Nu mă preocupă faptul că s-ar putea să nu ţi se mai scoale ţie. Ghinionul tău în cazul ăsta. Nu-mi pasă de cei din jurul meu. Iubitul meu... e lumea mea, soarele, marea, cartea, plăcerea, bucuria... am nevoie de el.
Deja ştii că nu sunt o femeie oarecare pentru tine aşa că nu te amăgi singur.
Asta e tot ce vrei să-mi demonstrezi?
Ba ai vrea să îmi arăţi ce ştii, doar din orgoliu, e parte din tine, tu ştii, eu ştiu.
Te cred pe cuvânt că eşti bun, special, peste medie, dar nu vreau să încerc pe propria piele genul ăsta de demonstraţie.
Iar în februarie nu m-am udat pentru că era un test, al cărui rezultat l-am analizat cu conştiinciozitate.
Chiar aşa?! De ce m-ai fute?
Crezi că îţi aduc aminte de cineva anume?
Dacă tu eşti convins că ai un singur id, atunci aşa să fie. Ah, şi încetează să mai trimiţi *mail*-uri prietenelor mele, de capitolul ăsta mă ocup eu, sau ele, după caz.
Pentru că *Sinful honey*, sunt eu.
Şi încă câteva din femeile cu care vorbeşti tu pe net sunt tot eu. Intenţia mea a fost să te surprind. Pe una chiar am făcut-o plictisitoare şi cuminţică doar aşa... pentru jocul în sine... şi acolo am primit cele mai multe oferte de căsătorie,... de parcă m-ar interesa aşa ceva.

Astă seară mă văd cu cineva.
Ştiu că ar părăsi-o pe iubita lui dacă i-aş cere-o. Evident, n-aş face-o. Mă excită gândul la durerea bietei femei. Cum ar reacţiona. Aş simţi o plăcere însutită să ştiu că ştie când facem sex şi să ştiu că o doare. Nici măcar nu o cunosc. Am văzut-o o singură dată. O tipă insipidă, vopsită blond cu rădăcinile crescute. Groaznic. E cea mai absurdă fantezie pe care am avut-o vreodată pentru că el nici măcar nu-mi place. Mi-e milă de el şi îl iubesc în acelaşi timp.
Dacă eşti cuminte, te sun ca să auzi.
Ai vrea să mă gândesc la tine când o să mă atingă?"
Mi-au dat lacrimile.
Mi s-a tăiat respiraţia.
Mă simţeam ca un maimuţoi mare şi pufos, animat de un mecanism cu ceas, într-un stand cu jucării, spre amuzamentul fetiţelor din raion.
Veronique părea că mă analizează. Că mă testează. Că eram un studiu de caz.
Vroia să îmi demonstreze ceva?
Că mă face, că este mai puternică decât mine?
Dorea să vadă că are lucrurile sub control cu o jucărie pe care o ştia periculoasă?
Fiecare femeie pe care am executat-o într-un fel sau altul era probabil pentru ea o stea în plus la punctajul acestui trofeu care eram.
Şi care îi hrănea setea de glorie.
Îmi arsese sufletul o dată.
Nu vroiam să mi se întâmple din nou.
Mi-l arsese atât de bine, că nici măcar Vanda nu mai avusese ce să ardă.
Personal, găseam că joacă în aceeaşi ligă cu Vanda. Deşi, dacă mă gândesc bine, toate femeile joacă în aceeaşi ligă.
Mi-aş fi dorit să fiu Vanda pentru o zi.
Rea. Rece. Jucătoare.
Mi-aş fi dorit să fiu Vanda şi să mă fut cu Veronique.
Jocul ei era prea mult pentru mine.
Şi sentimentele mele erau mai preţioase decât o simplă plăcere de a ei.
Trebuia să mă opresc aici cu joaca, cât era doar încă o lecţie primită şi doar un antrenament. Având în vedere că emoţiile şi implicarea erau unilaterale, nu avea sens să continui în acest fel, dacă nu din alt motiv, atunci măcar din orgoliu. Admiram faptul că putea săruta pe cineva doar pentru a face teste. Şi îmi doream sincer să îşi găsească pe cineva mai bun

decât mine, care să fie pentru ea iubitul pe care îl căuta, şi care să arate eventual ca tipul ăla mişto cu ochii verzi care trecuse pe lângă rabla mea de maşină albă, într-un bolid sport, galben, chiar în ziua aceea.
Eu o făcusem să îşi dea drumul la telefon, ea mă făcuse să plâng la serviciu şi cred că asta ne făcuse chit.
Ca atare, i-aş fi fost recunoscător dacă m-ar fi ignorat, scutit de greutăţi, şi în general s-ar fi abţinut să mă mai surprindă, în viitor.
Să mă lase naibii în pace.
Cine ştie, poate aveam un viitor în grădinărit, până la urmă.
……..

85.

Nu cred că te ţine pula să te joci cu mine.
O jucărie

Am plimbat ca un leu prin casă până am obosit.
Eram obosit, dar eram obosit de toate.
Îndeajuns de obosit ca să nu îmi mai pese de nimic.
Îndeajuns de obosit ca să nu îmi doresc decât să mă simt bine.
E remarcabil cum oboseala amuţeşte anumite lucruri din noi.
Pentru că lipsise de vlagă părţi întregi din mine, care tăcuseră rând pe rând, una câte una, până când rămăsese aproape linişte.
Şi uite aşa frica şi durerea au lăsat loc încet, foarte încet, unei cu totul şi cu totul alte senzaţii.
Cineva foarte înţelept a zis odată că sexul nu cunoaşte decât indiferenţă sau plăcere. Nimic altceva. Restul sunt lucruri amestecate cu sexul.
Am închis calculatorul.
Departe de toate, Naïve aproape că adormise.
M-am întins încet în pat lângă ea.
Încet, foarte încet.
Era întuneric iar eu stăteam aproape gol, întins pe spate şi acoperit doar de braţul ei cald. Multă linişte în jur, doar două respiraţii. A ei: calmă, sacadată, senină, abia perceptibilă. A mea: adâncă, rară, apăsată, plină de adrenalină.
M-am gândit la respiraţia iubitului Veroniquei alături de a ei în liniştea nopţii.
Dar, la dracu'.
M-am consolat rapid gândindu-mă la iubiţii cărora le-am futut femeile.

Trebuia să trec cumva de la statutul de jucărie la cel de iubit.
Şi după aia, mai vedem noi.
Doar mă antrenasem cu Vanda.
Iar dacă Veronique găsea plăcere în braţele unui bărbat, chiar dacă nu eram eu acela, nu era nimic mai firesc decât să fie în braţele lui.
Nu e ca şi cum ar fi plecat de acolo în cantitate mai puţină decât intrase. Ba dimpotrivă, mai multă, dacă luăm în calcul că ar fi putut fi umplută de spermă.
Şi desigur, ilustrând înţelepciunea populară, spălată ar fi fost ca nouă.
Iar în ce mă privea, nu vedeam nicio pierdere. Şi-am decis să îi cer adresa de *mail* a tipei insipide, vopsite blond şi cu rădăcinile crescute, pe care, în lumina evenimentelor, desigur că aş fi futut-o.
M-am gândit la plăcerea pe care ar fi putut-o simţi Veronique poate chiar în acel moment, m-am gândit că poate chiar în acel moment s-ar putea gândi la mine. Au început să mă treacă fiori şi de-abia îmi mai puteam stăpâni inima.
Un tremur al cărnii pe care aproape că îl simt şi acum, doar gândindu-mă la el.
Iar totul fusese atât de intens încât aproape că nici nu îmi dădusem seama de adevărata dimensiune a ceea ce tocmai se întâmplase.
Nu e aşa că de fiecare dată când un moment pe care îl aştepţi multă vreme, vine, tot te ia pe nepregătite?
„Naïve,”
i-am şoptit,
„nu ştiu ce să fac.”
A deschis ochii şi m-a privit absentă de undeva din visele ei.
„Ştiu ce să fac,”
„dar nu ştiu cum.”
A zâmbit, şi fără să zică nimic, a închis ochii la loc.
„Ştiu cum,”
„dar nu-s în stare.”
Naïve s-a întors încet pe partea cealaltă.
Iar eu m-am întins la rândul meu pe spate, şi mi-am zis mie:
„Nu-s în stare,”
„dar o s-o fac oricum.”
A fost ultimul meu gând din noaptea aceea. N-aş mai fi putut dormi oricum, chiar dacă nu m-ar fi prins răsăritul.

Ştiţi când un moment pe care îl aştepţi multă vreme, şi vine, nu te ia pe nepregătite?
Când eşti pregătit tot timpul, pentru că nu te pregăteşti niciodată.
Veronique îmi scrisese.
……..

86.
Toţi bărbaţii îşi pun sufletul pe tavă.
Eva

Cine era de fapt Veronique?
„Poate fi oricine,
Poate să facă orice”
mi-a zis Naïve.
Sângele mi se răcise. Iar acum mi se târa încet prin vene, întrebându-se de unul singur dacă era acum cumva mai rece decât al ei.
Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că Veronique putea fi într-adevăr, foarte diferită în avatarurile sale, deşi un numitor comun, acum când puteam privi în urmă, existase.
Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost că dacă aş fi intuit adevărul, m-aş fi dus probabil, la recomandarea cunoştinţelor, să mă tratez pentru paranoia şi că era absolut firesc la o persoană cu o sută de mii de identităţi să mă bănuiască şi pe mine că mai am cel puţin încă una. Şi eu care în tot acest timp vorbisem cu ea, mai precis, cu vreo două dintre ele, şi n-avusesem nici cea mai mică idee.
Al treilea lucru pe care l-am remarcat a fost că nu reuşeam să o înţeleg. Nu îmi propusesem să înţeleg femeile ci doar să le fut, dar, din nefericire, cele două activităţi păreau a fi strâns interlegate. M-am întrebat în schimb dacă măcar ea reuşea să se înţeleagă. Eu vroiam s-o fut, dar scuza ei pentru tot efortul şi timpul depus cu mine care dracu’ era?
Al patrulea lucru pe care l-am remarcat a fost că îmi plăcea să numerotez lucrurile.
Iar al cincilea şi deocamdată ultimul, a fost că nu avea nici cea mai mică importanţă cine era.
Dacă era curvă sau doctor în fizică, drogată sau campioană mondială la dans sportiv.
Dacă mă iubea sau nu.
Dacă îi plăceam sau nu.

Dacă se uda sau nu când o sărutam.
Pentru motive obscure, îmi ardea în sânge mai strălucitor ca oricine altcineva.
Mi-era sete de creierul ei.
Mi-era sete de plăcerile sale.
Vroiam să iau ce avea ea de dat.
De ce ea şi nu altcineva?
Nu ştiu dacă voi şti vreodată.
Dar de data asta am decis să nu mă mai ascund, cum fac de obicei bărbaţii, în spatele jeturilor de spermă şi de sânge. Aşa cum spune Emmanuelle, cel puțin, că fac.
Știți, Regula©, este să nu dezvălui niciodată femeilor nimic din tehnicile tale.
Am încălcat-o.
M-am trezit din somn cândva în noapte.
Erecţia mea era dureroasă, imensă, incontrolabilă, enormă, pielea mă ardea şi chiar şi acum când scriu asta mă simt de parcă aş avea încă febră. Nici nu ştiam că pot avea astfel de erecţii... eram cu totul un sex, şi nimic altceva nu mai conta decât o dorinţă nebună s-o fut, să fiu în ea şi în mintea ei, să muşc cu lăcomie din plăcerea pe care ea o simţise atât de viu încât aproape că îi simţeam mirosul.
I-am scris.
„Sunt în faţa calculatorului. Degetul meu arătător de la mâna stângă tocmai a apăsat în viteză tasta V aflată lângă tasta C. Unghia a scos un mic sunet rece lovind tasta. Mi-am privit degetul şi apoi l-am dus către buzele întredeschise, apăsând uşor buza de jos, o idee uscată, jumătate umedă, şi acum simt aerul cald pe care îl expir. L-am muşcat şi apoi l-am mângăiat cu limba. Iar tu, înainte să citeşti aceste rânduri, cuprinde-ţi cu buzele încheietura mâinii şi, răsuflând fierbinte asupra ei, mângăi-o încet cu dinţii. Fă-o acum. Chiar acum.
Iar eu scriu.
Scriu pentru că nu vreau să pierd ceea ce simt acum şi da, este ora 04.28 a.m. din nu ştiu ce zi şi din nu ştiu ce lună.
Era duminică seara. Şi le uram pe toate.
Dacă eşti femeie, şi într-o zi de luni, sau nu de luni, să zicem,... luni este prea simbolistic, ci într-o zi de… joi; da, joi,... joi-… după-masă, pe la

ora cincisprezece şi două zeci şi cinci de minute, ţi-ar ieşi în cale bărbatul visurilor tale, oare ce ţi-ar trece prin gând?
Ce ai simţi? Panică? Neîncredere? Întrebări? Planuri? Sau peste toate la un loc, dorinţa vie ca el să fie real?
Şi ce ai face?
Era duminică seara. Mă uitam insistent la telefonul meu bleu-marin de sâmbătă dimineaţă întruna. Culoarea nu era deloc urâtă, găseam nuanţa chiar reuşită, cu totul alta părea să fie problema pe care o avea. Refuza să sune. Deşi îi alesesem o sonerie frumoasă, ca nişte ţurţurii aurii spărgându-se progresiv, într-o poveste misterioasă. Deşi îl ştersesem chiar şi de praf. Aş fi făcut orice pentru el ca să sune..."
E obositor să scrii, te epuizează... mă refer la situaţia când te scrii pe tine. E ca şi cum fiinţa ta este combustibilul pentru litere, te consumă, te transferă pe foaia de hârtie.
Dar arde. Scrisul arde. Şi mai ales arde durerea.
I-am povestit totul.
La urma urmei, eram într-un fel creaţia ei.
Se făcuse ziuă.
Trebuia să eliberez sperma din mine.
A fost multă.
Când este multă, multă, la început doare, dar pe măsură ce erecţia creşte, şi când e multă erecţia este grea, ăsta e cuvântul, grea şi puternică, plăcerea este altfel, anticipează o eliberare, o promisiune dulce şi obscenă şi se apropie... şi vine... Dumnezeule, cum vine... şi apoi ţâşneşte... cu putere, rar, greu, mult, sacadat, încet, inevitabil, jet după jet, unul după altul.
Nu mă mai masturbasem niciodată gândindu-mă la Veronique.
Nu mă inspirase în sensul ăsta până acum.
Nu mă gândisem la ea în felul ăsta în februarie.
……..

87.
Şi eu a câta nefericită aş fi fost?
Veronique

Nu ştiu ce a simţit Veronique citindu-mi povestea, dar probabil că atunci a simţit acelaşi lucru faţă de mine ca şi voi acum. Şi nu ştiu ce aţi

face voi dacă aş sta acum în faţa voastră, dar la povestea mea, Veronique a reacţionat ca un picior de broască disecată atins cu o sursă puternică de curent electric. De parcă ar fi dormit până atunci.
„Aşa te-aş fi sunat...
La dracu', m-aş fi suit în taxi.
Şi m-am suit dar în altă direcţie.
Ar trebui să-ţi trimit şi eu povestea aventurilor mele erotice?
Sau vrei doar un clasament? Primii 5?
Sau doar cel mai bun? De ce? Cum? Cât?
Vrei să ştii ce simt când mă excită un bărbat?
Doar simt. Fără gânduri. Fără calcule. Fără reţineri. Fără viitor. Sunt liberă.
Vreau să te sun.
Trimite-mi numărul tău de telefon.
Eşti altul.
Mai altfel.
Hot.
Dar... aruncă naibii vesta aia de piele şi cravata."
Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îi scriu Vandei.
Cercul părea să se închidă.
Nu m-am putut abţine să constat că lumea pare a fi ţesătură bizară de oameni şi întâmplări pline de mister, pentru simplul motiv că sunt prea multe coincidenţe.
În definitiv, totul plecase între mine şi ea de la o discuţie despre Veronique, de la o confuzie şi de la taxiuri.
Mi s-a părut educativ să fac asta. Mi s-a părut că ar fi trebuit să ştie:
„Cea care mi-a ars sufletul tocmai mi-a cerut numărul de telefon ca să se urce în taxi."
„Distracţie plăcută", mi-a urat ea prompt.
Poate era doar o impresie de-a mea, dar iarăşi sunase ca şi cum ar fi vrut să îmi ureze de fapt să îmi stea în gât.
Apoi i-am zis colegei de birou pe care n-am reuşit s-o cuceresc... O mai ştiţi?
Nu reuşisem s-o fut întrucât era interesată în primul rând de bani, într-o relaţie. Dar a început să dea semne foarte interesante. Ne-am întâlnit pe hol şi a început să mă mângâie pe mână, să mă ţină de vorbă şi să rânjească de parcă aş fi fost un televizor deschis pe canalul de desene animate. I-am că îi sunt recunoscător că a fost lângă mine iarna trecută,

când sufeream din dragoste. Şi i-am mai zis că tipa de care i-am povestit mi-a cerut numărul de telefon.
M-a întrebat de ce.
Am bătut-o uşor cu palma peste coapsă şi i-am explicat că reputaţia mea a ajuns la urechile tipei în cauză.
Colega de birou a tăcut, m-a privit serioasă şi mi-a zis că o pun pe gânduri cu ce i-am spus.
Am găsit-o libidinoasă.
Dar la fel de bine m-am bucurat că a început să înţeleagă că nu trebuie să aibă o relaţie cu mine ca să se fută cu mine.
Ba chiar dimpotrivă.
Pentru că n-ar avea niciodată şanse să aibă o relaţie cu mine.
După care, m-am dus să mă îmbăt.
Era un festival al berii, unul ieftin, şi în timp ce căutam locuri pentru mine, Jedi şi încă un tip, nişte fete de la o masă m-au chemat şi mi-au zis că au un loc pentru mine dacă vreau, dar doar pentru mine.
M-am uitat la cea care mă vroia de fapt lângă ea. Nu m-am dus, am preferat să rămân cu Jedi. Gândindu-mă retrospectiv, am fost un idiot. Era bunicică.
M-am uitat toată seara în jur, la corpurile acelea aproape goale de femei de cartier, multe apetisante, la funduri şi la chiloţi tanga şi curele de genţi care trec atât de excitant printre sâni şi mă gândeam cum le-aş fi futut pe toate, dar m-am gândit la Veronique.
Ce era asta?
One-itis©?
Nu ştiu.
Dar ştiam că dacă vroiam s-o fut, va trebui, ca într-un joc pe calculator, să fut, una câte una, femeie după femeie, ca să ajung la răzbunarea finală.
Vă întrebaţi dacă i-am dat numărul?
Nu
Nu i l-am dat.
……..

88.

Men think they can do as they like and arrange things as they like. Actually they will always act as is most convenient... While men are lost in the world or activity they move always in the same circle.

Madame Ouspensky

- Cum a fost?

m-a întrebat Vanda, a doua zi, la prima oră a dimineţii.

-Nu i-am dat numărul.

- Dacă e cum zici... sunt impresionată.

Şi-a revenit, după ce începuse să gândească, probabil.

- Da` de ce n-ai vrut?

Bună întrebare.

Dumnezeule, nu că n-aş fi fost tentat.

I-am zis că ea ar fi trebuit să îmi dea numărul ei şi nu invers. Că aveam şi treabă în noaptea aceea. Că n-aveam apă caldă. Că n-aş fi putut suporta doar o noapte cu ea, că m-ar fi durut prea tare. Că n-aş fi putut doar s-o fut. Pur şi simplu n-aş fi putut.

Dar de fapt, nu i-am dat numărul din cu totul şi cu totul alt motiv.

Afară începuse furtuna, şi atunci când începe furtuna administratorii reţelei scot aparatele din priză.

Numai că nu găseam necesar ca nici Vanda, nici Veronique şi nici măcar Naïve să ştie neapărat lucrul acesta.

- Puteai să te speli şi cu apă rece, şi la mine e revizie. E chiar amuzant, când pun duşul pe mine, mi se întăresc sfârcurile instantaneu. Aşa... ce vroiam să zic... ah, că dacă tu crezi că merită o a doua şansă... de ce nu? Chiar şi numai pentru futut. Ia să-mi trimiţi şi mie o poză cu ea.

Aşa cum o cunoşteam eu...

Probabil ca Vanda se gândea s-o fută.

Şi mai probabil că ar fi dorit s-o fută pe Veronique cu atât mai mult cu cât eu nu reuşeam să fac asta.

Şi cel mai probabil, mi-ar fi dat SMS imediat după, iar a doua zi mi-ar fi povestit absolut totul.

În detaliu.

Dar ăsta era lucrul care mă preocupa momentan cel mai puţin în lumea întreagă.

Da, doamnelor şi domnilor, motivul care m-a făcut să mă torturez întrebându-mă luni de zile este

Aţi ghicit, nu-i aşa
Vesta şi cravata pe care le purtam în seara aceea de februarie
şi care i s-au părut oribile şi neatrăgătoare sexual
pentru că îi aminteau de cluburile de homosexuali din anii 80.
O asociere ca oricare alta în mintea ei.
Tot timpul ăsta jocul se jucase singur.
La dracu', destinaţia înspre care iei taxiul face toate diferenţele în viaţa asta.
Realizaţi că mă puteam îmbrăca altfel în seara aia?
Şi atunci, aş mai fi fost ceea ce sunt?
TOTUL în viaţa mea FUSESE O ÎNTÂMPLARE.
....……..

89.

There is an art to finding your way in the lower regions by the memory of what you have seen when you were higher up. When you can no longer see, you can at least still know. . .
René Daumal

„De ce-mi este frică de clipele pe care le-am trăit? Nu, nu-mi este frică, mi-e silă. Mă simt superior mie, celui dinainte. Ca şi cum aş fi fost un străin. Ca şi cum fiecare secundă trecută m-ar schimba. Şi totuşi, pare a fi o iluzie. O schimbare întreruptă, inconştientă, involuntară. De fapt, nimic nu există. Toţi şi toate sunt doar lângă tine într-un moment sau altul. În final, nimic nu e mai mult decât o amintire. Rareori mă trezesc şi privesc în jur şi-mi spun: ce caut eu aici? Oricum, dacă te ridici deasupra ta nu vei vedea nimic liniştitor. Ar fi senzaţia de a nu putea preveni ceva ce ştii că va avea loc. Şi apoi îmi pare rău că am căzut din nou. Şi sunt din nou învăluit de întunericul zilelor vieţii... Momentele astea sunt ca fulgerele în noapte. Sunt doar fragmente de lumină. Dar nu, lumina nu este pentru mine. Eu sunt nevoit să mă mulţumesc cu situaţia în care sunt. Banalitate, neînţelegere, copie... Unii spun că e important să fii tu însuţi, dar cum rămâne cu regretul că eşti altfel decât vrei să fii? Poate că singurul lucru care mişcă lumea este pliciseala. Sau insatisfacţia. Sau... ”

Am scăpat hârtia din mână şi m-am aşezat încet pe pat.
Eram acolo, târziu în noapte, ca un animal retras în vizuina lui, în vechea mea cameră, unde găsisem din întâmplare nişte scrisori vechi,

foarte vechi, aduse la suprafață de cutremurul mutărilor, iar printre ele, şi aceasta.
Mi-am amintit cum încercasem de atâtea ori. Să fac atâtea lucruri. Dar nu ştiusem cum.
Mi-am amintit cum tânjisem după o părticică de informație reală, după o bucățică de realitate, dar nu fusese nimeni niciodată care să îmi spună cum să vezi realitatea.
M-am gândit că dacă aş fi ştiut atunci cât sunt de incapabil şi că trebuie alocată o parte din energia ta zilnică chiar şi celei mai mici decizii, dacă aş fi ştiut cum să iau o decizie şi că resursele sunt limitate, poate că aş fi ajuns departe.
Dar ce nu înţelegeam era cum de uitasem într-un asemenea hal, ceea ce simţisem atunci, demult.
Cum de uitasem tot ce spusesem, cum de uitasem tot ce scrisesem.
Cum de eram deja altcineva.
În fiecare zi altcineva.
Cum de în viaţa mea se repetau aceleaşi lucruri de parcă aş fi luat ceva mereu de la capăt.
Cum de toată durerea mea de a fi fost odată viu zăcea acum sub mormane întregi de inerţie.
De întâmplare.
Cum de cei din jur aproape că reuşiseră în cele din urmă să mă ucidă.
……..

90.
Behind the visible movement there is another movement, one which cannot be seen, which is very strong, on which the outer movement depends. If this inner movement were not so strong, the outer one would not have any action.
Jeanne de Salzmann

M-am simţit înaintând în beznă.
Mergând pe stradă, mi-am dat seama că aş fi putut să îmi schimb direcţia, să fac altceva, şi m-am oprit.
Mi-am dat seama că stă în puterea mea să îmi schimb direcţia de mers, că este alegerea mea dacă merg sau stau pe loc, dacă rămân acolo sau o iau în altă parte.
Am stat în loc, ascultând zgomotele din jur, dar nu am ştiut să fac nimic altceva decât ceea ce făceam.

M-am văzut repetând o lecţie, aceeaşi lecţie bine învăţată.
Gândeam întrebându-mă la fiecare gând dacă este al meu sau nu.
Simţeam întrebându-mă la fiecare sentiment dacă este al meu sau nu.
De multe ori recunoşteam în ce gândeam ceva ce auzisem.
De multe ori recunoşteam în ce simţeam ceva ce simţeam în urma a ceea ce gândeam şi auzisem.
Dar nu am avut nimic altceva de făcut decât să continui ceea ce făceam.
Pur şi simplu nu ştiam ce să fac altceva.
Nu ştiam alt drum.
Nu puteam vedea în faţa ochilor decât aceleaşi şi aceleaşi asocieri cu lucrurile din jurul meu cu care mă întâlneam în fiecare zi.
Ca închis într-o cutie mare. Fără ferestre.
Am avut revelaţia faptului că multe din părerile mele nu erau decât nişte preluări mai mult sau mai puţin fidele ale lucrurilor pe care le-am citit sau auzit. Acest lucru mi-a devenit atât de clar în momentul când mi-am amintit cum mă certasem o seară întreagă, cu ceva vreme în urmă, cu o tipă cu care doream de fapt să fac sex, întrucât părerea ei asupra unui fenomen muzical diferea de a mea. Pentru că brusc îmi amintisem cum îmi formasem eu părerea pentru care eram gata să mă lupt până la moarte: o auzisem întâmplător la o prietenă din copilărie cu mulţi ani în urmă, o asimilasem fără nicio întrebare în plus, iar acum făcea parte din mine.
Am pierdut ocazia de a face sex cu tipa în cauză ca să îmi apăr părerea despre un lucru despre care nu ştiam absolut nimic.
Dar de unde dorinţa mea de a apăra o părere, fie ea a mea sau nu?
Mai mult chiar decât o dorinţă, era ca un foc interior, irezistibil, împotriva căruia nu aş fi avut de ales.
Nu puteam decât să mă întreb care erau mai responsabile pentru tot ce mi se întâmplase vreodată, întâmplările din afara mea sau cele dinăuntrul meu.
Nu puteam decât să mă întreb dacă această poveste s-a scris singură, dacă nu era a mea, dacă era doar un produs al întâmplării, al legii hazardului. Poate că asta e legea care guvernează vieţile celor care nu fac eforturi să iasă de sub ea. Poate că o mare parte s-a scris de la sine, pentru că în mine, în faţa fiecărui zile, fiecărei clipe, fiecărui cuvânt, unele dorinţe au atârnat mai greu decât altele, inclusiv cea de a trezi în ceilalţi diverse sentimente sau trăiri sau de a câştiga ceva. S-a scris în felul ăsta şi nu în altul pentru că în mine unele asocieri s-au declanşat iar altele nu.

Nu puteam decât să mă întreb dacă eu am ales să o scriu sau ea s-a scris prin mine.
Dar dacă există undeva o ieşire?
Un punct de reper?
Şi dacă totul în viaţa mea era o întâmplare, dacă depindeam de asta, cum oare aş fi putut să le găsesc?
N-am să uit niciodată ziua aceea.
Mi-am petrecut întreaga zi, pe un scaun, gândindu-mă. Întrebându-mă iar şi iar.
„Cum poţi găsi ceva fără să ştii ce cauţi?
Cum poţi face un lucru pe care nu îl poţi face?
Sunt un om ca toţi ceilalţi. Ce pot avea în minus, sau în plus, faţă de toată lumea?
Acolo unde alţii au găsit un răspuns, acolo pot găsi şi eu unul.
Am tot ce au şi ceilalţi.
Dacă există un răspuns, îl voi găsi."
Atunci când setea se luptă cu praful multă vreme şi nimeni nu pare să câştige, uneori o furtună se naşte. Uneori, când dorinţa din tine se luptă cu inerţia îndeajuns de mult şi îndeajuns de tare, al treilea lucru apare. Uneori, dacă eşti norocos, ceva se întâmplă. Ceva se naşte.
Târziu, în acea după-masă întunecată, am întrebat-o pe Naïve dacă ar vrea să petreacă câteva minute cu mine, pe o bancă, într-un parc.
Pe o bancă, într-un parc, la câţiva paşi de locul unde o sărutasem pe Veronique prima oară, i-am vorbit Naïvei câteva ore în şir, fără să mă opresc.
Aveam corpul greu, îl simţeam cum apasă scândurile băncii de sub noi, şi nimic în jur nu părea să mai aibă vreun rost. Trecându-mi mâinile prin părul ciufulit de vântul rece, mă întrebam ce gândeşte Naïve despre ce spun, dar asta nu m-a făcut să mă opresc. M-a ascultat de la început până la sfârşit fără să spună nimic. Dar sunt convins că îşi aminteşte până în ziua de astăzi luna cea mare şi galbenă care se oglindea în râu, când am terminat. Îşi aminteşte, pentru că a fotografiat-o. Am pus pe hârtie ce i-am spus în ziua aceea, am făcut acest lucru mult mai târziu, dar momentul să aflaţi la ce concluzii mă adusese analiza vieţii mele şi a tuturor lucrurilor pe care le cunoscusem până atunci, este acum. Dacă nu vă interesează să mă înţelegeţi, puteţi să săriţi peste.
……..

91.
What reveals itself to me, ceases to be mysterious for me alone, if I unveil it to anyone else, they hear mere words.
Citat de sfârşit de nivel, Luxor 2.

„ reptilă metafizică

Am stat mult pe gânduri înainte să scriu cele ce vor urma.
Am şters paragrafe întregi, după care le-am rescris şi apoi le-am scris iar. De fiecare dată le-am scris având alte gânduri, senzaţii şi sentimente decât atunci când le-am citit şi atunci când le-am rescris. De parcă de fiecare dată le-ar fi scris altcineva, altcineva decât cel care le-a citit şi cel care le-a rescris. Și fiecare dintre cei care le-au citit au înțeles altceva din ele.
Însă trebuie să o fac, trebuie să marchez acest punct al căutărilor mele, pentru că gândurile îmi avansează şi drumul mă duce înainte, din ce în ce mai departe de momentul fără de care aceste rânduri nu ar fi existat niciodată.
Dacă evoluţia este spiralată, şi încă am motive să cred că aşa este, atunci cel mai potrivit loc pentru a ridica o bornă kilometrică mi se pare că ar fi punctul de inflexiune în care cercul vicios al repetiţiei se rupe şi creează spirala miraculoasă a transformării, moment surprins de imaginea Nebunului din Tarot. Aruncarea în abis. Desprinderea. Înţelegerea. Hârtia aceasta este pentru mine o piatră comemorativă. Oamenii presară bolovani cu rol de semn de carte mai peste tot unde simt că au făcut un pas cu adevărat şi ireversibil înainte.
Mereu m-am întrebat de ce nu se explică nicăieri pe înţelesul tuturor, ca să înţelegem cu toţii o dată pentru totdeauna, acele chestii adânci şi înţelepte despre care o mână de oameni vorbesc învăluiţi în mister, dispreţuind gloata ignorantă.
Acum ştiu de ce. Nu se explică nicăieri pentru că acea mână de oameni nu le-ar putea explica nici dacă le-ar înţelege ei înşişi. Aparent, informaţia se poate transmite între oameni prin cuvinte, doar în anumite condiţii, care presupun o anumită înţelegere deja existentă. Acele chestii adânci şi înţelepte nu pot fi explicate. Pot fi doar trăite. Nu poţi zugrăvi un apus de soare cu un bisturiu.
E greu de acceptat că nu poţi transmite nimic, nimic real, nicio emoţie, niciun sentiment, nicio revelaţie, nicio înţelegere, că poţi doar naşte în

imaginaţia cuiva evocarea unor lucruri care ţi s-au întâmplat ţie şi pe care le-ai perceput aşa cum le-ai perceput. Că poţi doar descrie ce ai trăit, ferindu-te pe cât îţi stau puterile să reproduci, în inconştienţa obişnuită, ce ai citit sau auzit. Că poţi doar fi sincer, cât de sincer poţi fi cu tine, şi poţi descrie pe cât eşti capabil ceea ce ţi s-a întâmplat, ocolind ce ai gândit sau crezut că ţi se întâmplă şi atunci poate că din experienţa ta cea subiectivă vei discerne un strop de realitate.

Desigur, trebuie pusă întrebarea, întotdeauna, dacă există vreo diferenţă între ceea ce ai văzut şi ceea ce crezi că ai văzut.

Şi vreau să fiu bine înţeles că sunt perfect lucid căzând pradă tentaţiei celor ce voi spune:

Am văzut un dragon!

Când l-am văzut, eram într-o...

...

Tot ce am scris am şters. Am încercat de nenumărate ori, dar nu pot face asta. Pur şi simplu.

Trebuie să îl vedeţi cu ochii voştri. Nu pot să explic. Nu pot să redau. Vreau să mă feresc de cuvintele mari şi în mod special de cuvintele mari pe care le foloseşte toată lumea şi mai ales de cuvintele mari pe care le foloseşte toată lumea zi de zi. Şi cred că e chiar indicat să fac asta: măcar o dată ce scriu să fie mai vizibil decât felul în care scriu. Mă feresc, aşadar, a folosi cuvântul revelaţie, când vorbesc de un moment la care te aduce căutarea. Este un pas mai important decât celălalt, numai pentru că îţi aminteşti de el cu mai multă strălucire?

Ceea ce vreau să subliniez în acest punct este firescul faptului de a vedea un dragon atunci când cauţi unul şi ce mi se pare şi mai important, faptul că a ajunge să vezi un dragon este un dragon în sine.

Am recunoscut un dragon când am văzut unul. Şi acum ştiu de ce se spune că trebuie să îţi eliberezi mintea de tot ce ştii. Nu era deloc ce îmi imaginam eu că este. Fiecare se poate identifica cu ideea de dragon. El se poate ascunde oriunde. În oricine, în orice. Iar pentru tine un dragon este cu totul şi cu totul altceva decât pentru mine.

Şi iată cum mă apropii de ceea ce doream de fapt să spun.

Nu percepem realitatea. E o diferenţă între realitate şi percepţia noastră asupra realităţii. Nu percepem realitatea integral. Nu percepem realitatea acurat. A fost necesar să percep aproape organic un fenomen ca să pot umple de conţinut o idee pe care nu reuşeam să o înţeleg. Ei bine, dacă

mă întrebaţi pe mine, e ceva în neregulă cu noi. E ceva în neregulă cu percepţia noastră.
Mai mult, ceea ce vrem se luptă cu ceea ce suntem şi invers. Ne opunem nouă înşine.
Cine suntem noi? suntem fiinţe vii şi funcţionăm după reguli. După legi. Unele sunt regulile animalelor. Altele sunt regulile oamenilor, care ne spun ce trebuie să facem şi ce nu trebuie să facem. Ce e rău şi ce e bine. Când e mic, orice animal învaţă oarecum şi el ce este rău şi ce este bine, pe cine să manânce şi de cine să se ferească. Ceea ce animalele îşi învaţă copii este sancţionat şi verificat de legile naturii, şi orice învăţătură greşită costă, alimentând selecţia naturală. Scopul lor principal pare a fi existenţa proprie. Şi perpetuarea, iar când un scop intervine peste celălalt, chiar şi animalele încalcă reguli.
Dar ce e rău şi ce e bine se raportează întotdeauna la un scop.
Scopul nostru care este?
Şi mai ales al cui?
Ce învăţăm noi despre rău şi bine poartă pecetea arbitrariului. Lăsând la o parte informaţiile despre pe cine mâncăm şi de cine sau ce să ne ferim, noi suntem învăţaţi despre bine şi rău pur şi simplu pentru că asta este ce cred alţii. Mulţi alţii. Având la dispoziţie pârghiile formidabile ale plăcerii şi durerii, ne sunt induse reguli despre ce ar trebui sau nu să facem şi cum ar trebui să ne simţim făcându-le. Practic, am putea fi programaţi în acest fel la orice plăcere sau durere! Iar dacă trupul, graţie regulilor la care se supune singur, ştie uneori să discearnă între nociv şi binefăcător, în schimb mintea este deschisă la a primi absolut orice. Într-un fel e firesc, pentru că altfel orice schimbare şi deci orice evoluţie nu ar fi posibilă. Iar apoi mintea influenţează şi trupul. Influenţează de asemenea şi sentimentele. Şi ideile ce ne sunt date capătă uneori, într-un mod curios, o forţă aparte, numită de oameni vocea conştiinţei. Şi sunt idei care ne guvernează întreaga existenţă. Sunt lanţuri de care ne îndrăgostim pentru că le confundăm cu noi înşine şi cărora nici nu le simţim prezenţa, din acelaşi motiv. Nu suntem liberi. Suntem nişte sclavi. Sunt idei care ne definesc plăcerea şi suferinţa, excitaţia sexuală şi orgoliul, frustrarea şi fericirea. Şi dorinţele. Şi idealurile. Sunt idei care ne fac să fim într-un fel sau altul, care ne motivează sau care ne împiedică, care ne spun nouă cine suntem. Sunt ale părinţilor noştri sau ale învăţătorilor noştri sau ale străinilor care au scris cărţile pe care le-am citit (hazard pe care îl invocăm în viaţă sub numele de destin) sau

chiar ale noastre către noi înşine sau ale oricui altcuiva. Şi oricât de bine intenţionaţi ar fi fost toţi aceştia, ştiau ei ce este bine şi ce este rău ca să ne înveţe pe noi? Cum puteau să ne înveţe, când nu ştiau nici ei?
Ştii ce e bine pentru tine? Ştii ce vrei de fapt? Ştii ce ai nevoie?
Cine eşti tu ? crezi că ai fi la fel dacă te-ar fi crescut nişte maimuţe?
Cred că aceste vise care ne creează nouă senzaţia de suferinţă, plăcere şi instinct coexistă în noi cu suferinţa, plăcerea şi instinctul reale.
Discernerea este diabolică.
Eu simt de parcă aş îndepărta chirurgical şi fără anestezie, o bucată din creierul meu.
Dar dimensiunea dezastrului nu se opreşte aici. Pentru că naşterea noastră, eveniment cosmic măreţ, este supusă unor condiţii bine determinate de factorii prezenţi în ecuaţie. Mă refer la tot felul de forţe, forţuliţe şi condiţii, împrejurări şi circumstanţe şi circumstănţele şi circumstănţici. Forţe astrale şi telurice. Electromagnetice. Anotimpuri şi corpuri cereşti. Grupe sanguine. Zodii. Zodiace. Numere. Tradiţie. Ritmuri. Geografie. Istorie. Familii. Rase. Gene. Acid dezoxiribonucleic. Suntem o combinaţie de posibilităţi puternic influenţată de hazard şi care, blagian vorbind, alimentează înclinaţia noastră de a crede în destin. Suntem o extragere la loto. În funcţie de care îi judecăm pe ceilalţi oameni şi pe celelalte lucruri. În funcţie de care îi iubim sau urâm. Am fost revoltat când un program astrologic de duzină luat de pe internet mi-a scris ce sunt şi ce simt şi a făcut-o bine. Am rămas mut când am descoperit într-un zodiac cum este şi de ce este în toate felurile miraculoase care mă seduseseră, o femeie pe care o iubeam şi toate femeile ca ea. Cele mai intime procese ale mele şi ale celorlalţi pot fi calculate după un algoritm.
Dumnezeule, sunt o maşinărie!
Cât de mult control avem în realitate asupra acestui mecanism? Suntem doar nişte ecuaţii! Nişte programe. Nişte maşinării. Poţi iubi o maşinărie? Poţi iubi când eşti o maşinărie?
Toate astea sunt lanţuri pentru mine. Şi întâmplarea a făcut ca în această ecuaţie să mă nasc cu o puternică înclinaţie spre libertate. Mă animă dorinţa de a fi liber, de a nu mai fi sclavul unor idei care nu sunt ale mele. De a afla cine sunt. Şi de a nu mai dori sau simţi ceva pentru că aşa au ales alţii sau hazardul. De a nu mai fi în lanţuri. Şi voi fi până vor înceta să mă controleze ele pe mine şi voi începe eu să le controlez pe ele. Am auzit că liberul arbitru s-ar fi demonstrat ştiinţific şi în fizică. Dar nu ştiu cum este să fii liber. Nu ştiu cum este să alegi. Nu am

răspunsul la multe, foarte multe întrebări, şi cel mai probabil nici nu îl voi avea vreodată, nu pe calea asta cel puţin, dar intuiesc faptul că suntem aşa pentru că aşa este nevoie. Din câte ştiu, materia există în materialitatea ei pentru că undeva, la nivel ultraprimar, ceva vibrează. Mie unul o vibraţie îmi şopteşte o intenţie. O voinţă, pe care o regăsesc ca un numitor comun al tuturor lucrurilor. Nu mă pot abţine aşadar să o asociez cu ideea de divinitate. Poate că nu este singura voință. Poate că cineva are aşadar nevoie de noi. În felul ăsta. Nu ştiu aşadar cine sau ce ar putea avea nevoie de toate acestea, dar cred că am putea avea câteva lucruri în comun şi asta îmi dă o speranţă. Şi văzând un dragon, în concretul său, experimentându-i existenţa, am putut cunoaşte că există ceva ce nu poate fi spus, nu poate fi aflat, nu poate fi transmis, ci doar perceput. Doar înţeles.
Trebuie să îl vezi singur.
Fără asta, nu poți schimba nimic.
Nu mă aştept ca alţii să înţeleagă din câteva rânduri scrise de mine ceea ce mie mi-a luat 25 de ani. Dacă aş fi citit ce scriu acum şi aş fi fost altcineva, nu ar fi însemnat nimic pentru mine. Ar fi fost doar alte cuvinte pe o hârtie, cum sunt şi altele şi altele şi altele. Niciodată nu mi se va părea că am spus destul, dar cred că ce aş vrea de fapt să spun, s-a spus deja. De atâtea ori.
„Nosce te ipsum”.
Nu poţi să înţelegi jocul dacă nu te înţelegi pe tine. Şi atât cauza, cât şi scopul rândurilor de mai sus este că nu poţi fi un jucător dacă nu înţelegi jocul.
Aşa că, voi încheia aici. Am o viaţă de trăit şi este ora 4 dimineaţa.”
……..

92.

When you take off on your own, leave some trace of your passage that will guide your return: one rock set on top of another, some grass pierced by a stick. But if you come to a place you cannot cross or that is dangerous, remember that the trace you have left might lead the people following you into trouble. So go back the way you came and destroy any traces you have left. This is addressed to anyone who wants to leave traces of his passage in this world. And even without wanting to, we always leave traces. Answer to your fellow men for the traces you leave behind.

René Daumal

De câte ori nu obişnuiam să îi spun lui Naïve, privind înciudat şi lacom de câte ori treceam pe lângă vreo bibliotecă, pe lângă vreo librărie, că răspunsurile zac undeva acolo, iar eu pierd vremea. Că răspunsurile după care unii dintre noi suntem însetaţi mişună la fel de aproape de noi, amestecate cu lucruri fără nicio valoare, cu minciuni, cu iluzii, în vieţile noastre simple şi prăfuite.

Poate că răspunsurile fuseseră mereu acolo.

Poate trebuie doar să fii extraordinar de norocos.

Dar de când le găsisem, îmi apăreau acum peste tot în faţa ochilor. Perpetuate cumva din inerţie, la discreţia oricui, în melodii, în sticle de coca-cola sau într-un bilet de cinema, haiku-uri cu preţul afişat pe un cod de bare, minuturi de înţelepciune în reviste, cărţi de pe tarabe şi pe foile alea cu sfaturi înţelepte despre viaţă pe care nimeni nu le înţelege de fapt, dar care dau bine agăţate pe perete.

Cultura pop.

Civilizaţia *copy-paste*.

Puteam acum să găsesc câte un citat ieftin în jurul meu pentru fiecare revelaţie a vieţii mele. Pentru fiecare capitol.

Înțelepciune la plic.

Ba chiar m-am abonat la un *website* specializat în meditație[30], şi care mi-a trimis începând de atunci, câte un citat în căsuța mea de *mail*, zilnic.

Şi la urma urmei, de ce nu? Revelaţiile sunt instantanee.

Iar fiecare cuvânt poate fi un indiciu.

O pistă.

[30] www.deeshan.com

Dacă există o cale afară din acest marasm, din această alandala, din această confuzie, din această mascaradă, eu vreau să o găsesc.
Citisem undeva, într-un zodiac, că acela care încearcă să îşi nege firea şi să se opună stelelor este condamnat.
Cine ştie, poate că pe mine tot stelele o să mă ajute să mă eliberez de sub ele.
Se spune că atunci când elevul este pregătit, maestrul apare. Se spune că oricine sau orice te poate învăţa şi îţi poate fi, la un moment dat, maestru. Cu condiţia să existe un elev.
Aşa că am trimis reptila metafizică tuturor persoanelor care mi-au venit în minte.
……..

93.
„If we don't know how to answer, we are just no good. So little by little we become some kind of model machine able-to-answer-to-all-situations with all the necessary blindness as regards its own contradictions […]. But under its dominating necessity, is it possible to keep alive in ourselves our most authentic and precious capacity, which is questioning?"
Michel de Salzmann

„Sei tu, reptilă metafizică, Iskander s-a întors cu ceva interesant, sper, ceva care nu aş vrea să te adâncească şi mai mult în haosul divin în care te târăşti ca o reptilă, ci să te facă să ajungi la acea experienţă personală şi subiectivă în care realizezi că tot ceea ce încerci să actualizezi pe hârtie nu este nici pe departe întocmai cu realitatea, nici cu realitatea obiectivă, nici măcar cu realitatea ta, care, chiar dacă este puţin ştirbită – puţin mai mult, he he – există şi te trage într-o direcţie sau alta.
Tu spui multe, şi gândeşti şi mai multe, dar eu nu vreau să vin acum cu soluţii sau comentarii, ci cu întrebări, care sper să te ajute să te îndrepţi către experienţele vitale necesare. Întrebările sunt mereu problema, dragul meu, niciodată răspunsurile; o întrebare potrivită face cât o mie de răspunsuri, fiindcă răspunsurile nu fac decât să pună un punct, pe când o întrebare iniţiază o acţiune... de căutare a răspunsului dacă vrei tu, dar o acţiune, şi nimic din ce e cu adevărat în viaţă nu pune punct. Trebuie să înveţi să pui întrebarea potrivită, restul vine de la sine.
Adevăratul grad de cunoaştere se măsoară dupa cât de multe conexiuni faci între lucruri, şi nu după câte lucruri ştii; şi cel mai greu este să vezi

legăturile dintre lucruri, ca să poţi pune întrebarea potrivită. Asta presupune două lucruri, şi anume, o formulare corectă a întrebării, şi o acţiune de a întreba corectă. Chiar dacă ai întrebarea corectă, nu poţi să întrebi oricând şi oricum. Sunt nişte legi care acţionează, chiar şi în asta.
Zicând şi făcând.
Chiar crezi că s-ar fi putut fără această greşeală a educaţiei? Că a existat cineva vreodată care nu a fost niciodată stricat? Nu da vina pe cine/ce nu trebuie, că pierzi timpul nu de alta.
Poate că nefericirea este un catalizator, cât şi un semnal de alarmă, care te obligă, într-un fel sau altul, să începi să mai vezi şi tu câte ceva în jur şi în tine, dacă te tot dai cu capul de tocul uşii. Ajungi, pentru început, să vezi tocul şi capul. Dacă nu te-ai lovi de toc, l-ai vedea? Că de cap ştiu că nu îl vezi dacă nu te doare. Dar nu numai asta e problema.
Te voi întreba: chiar crezi că cineva care e fericit în stricăciunea sa, vrea să se repare? E interesat de aşa ceva? Să vadă ce e cu el şi ce e în jur? Tu nu vezi că a fi dezamăgit e o necesitate?...
Încearcă să vezi ce şi cum, nu să tragi concluzii, că suntem tare buni la asta cu toţi. Şi un cerşetor de la colţul străzii ştie să tragă concluzii, poate mai bine decât tine, fiindcă el simte mai mult decât gândeşte, iar uneori este nevoie să simţi răspunsurile.
Încearcă să vezi într-un context. De ce e educaţia aşa cum este? De ce este nevoie să fii dezamăgit? De ce vrei să fii liber? Liber de ce? De ce?
Nu îmi scrie eseuri de aproape 6000[31] de cuvinte cu răspunsuri şi afirmaţii, că nu o să ajungi nicăieri. Şi nici alţii care îl vor citi, deşi ai putea să agăţi o tipă cu el, dacă e destul de deşteaptă încât să înţeleagă puţin din el, şi destul de proastă încât să fie aburită de ceea ce nu înţelege. Cerc închis, răspunsurile limitează, întotdeauna.
Vino cu întrebări, vino cu lucruri care te macină, vino cu probleme, nu cu sentinţe. Cu lucruri şi experienţe pe care nu ştii unde să le pui şi ce să faci cu ele. Aşa o să ajungi/em poate undeva, altfel nu.
Am citit cărţi de mistică/ paranormal/ metafizică/ spiritualitate/ religie din clasa a cincea. Tu îţi dai seama câte am citit ca reptila ta metafizică? Ca să nu mai spun de practicile aferente acestor cărți. Mai toată lumea vrea să spună ce crede, şi să finalizeze; să pună o sentinţă, să pună punct.
Ce uşor este!...

[31] Textul original.

Nimeni nu face decât să constate şi să comenteze şi să îşi stabilească noi graniţe, dar nu să întrebe. Mare păcat...
Acorzi prea multă atenţie unei idei şi unei dorinţe, fără să încerci să vezi exact cum stau lucrurile.
Destul despre acestea, ne vedem şi vorbim cândva, dacă vrei, şi dacă ai întrebări care să te macine destul de mult încât să nu îţi mai accepţi răspunsurile găsite până acum, sau modul de a-ţi răspunde care ţi-a fost inoculat, şi pe care l-ai folosit până acum."
……..

94.
Unfortunately, no one can be told what the Matrix is.
You have to see it for yourself.
Morpheus

Mereu mă amuzase cum, de fiecare dată când aveam *quest log updated*, Iskander avea ceva nou de zis, ca orice NPC de nădejde.
Dar de data asta, nu mai fusese amuzant deloc.
Am simţit cum mă cuprinde furia.
Inima îmi bătea nebuneşte.
Sincer, nu îmi plăcuse Iskander niciodată.
Îmi plăcea acum cu atât mai puţin.
Cine se mai credea şi ăsta?
Mi-a stat pe limbă să îi scriu unele dintre cele mai negre chestii pe care le-aş fi scris vreodată. Și credeți-mă că aș fi făcut-o cu măiestrie.
Dar foarte curând mi-am dat seama că furia venea din faptul că din 3 gânduri pe care le aveam, 2 erau că într-un fel sau altul şi pentru orice motiv posibil, mă consideram un tip tare.
Foarte curând mi-am dat seama că să cauți să ai dreptate, să cauți să convingi, să aperi adevărul, toate te împiedică să ajungi la el. E ciudat cum ai nevoie de ce știu ceilalți ca să vezi cum stau lucrurile, dar totodată orice dorință de a îți însuși lucrurile pe care le știu ceilalți duce iar la dependența de aprobarea și aprecierea lor. E ca și cum ai înlocui un idol cu altul, ca și cum te eliberezi de influența egourilor zăngănitoare ale mulțimii sforăitoare din jur pentru a te lega cu lanțuri de un ego și mai subtil, și mai subversiv, și mai periculos. Cel al învățătorului tău. Sau al iubitei tale.

Nu contează căror idei te închini, câtă vreme te închini la idei. Nu contează ce personalitate ai, câtă vreme te închini la una.
Mi-a luat ceva ca furia să mi se consume, dar am aşteptat cu răbdare, ştiind că e doar o chestiune de timp până când o să dispară, şi nu mă va mai împiedica să văd ce îmi răspunsese de fapt.
Nu ştiu câţi citiseră ce le trimisesem, dar era singurul care avea ceva de zis.
Poate că era un prost în general.
Dar poate că o parte din el, fie chiar şi una singură, era altfel.
Poate că o parte din el, fie chiar şi una singură, era mai sus.
Poate că ştia ceva.
Pentru că era singurul care părea că ştie ceva ce eu nu ştiu.
Poate că nu era doar un simplu NPC.
Poate că trebuie plătit un preţ.
Fie chiar şi doar preţul orgoliului tău.
Şi la urma urmei, nu eram decât un prost ca şi el. Poate în alte feluri sau în alte privinţe, dar atât.
Dar asta nu înseamnă firește că nu mi-am propus să aflu tot ce ştie şi să îl întrec.
Şi să devin mai bun.
Nu mai bun, cel mai bun.
Şi la dracu' cu toţi ceilalţi.
……..

95.
Atâta aşteptare bovină n-am mai văzut în viaţa mea. Stau înşirate cu ochii în gol aşteptând să fiu genial şi răpitor între 2 saluturi
O femeie despre celelalte femei, după ce se prefăcuse a fi bărbat

Am ieşit cu Jedi, cu o cunoscută de a lui, şi cu nişte prietene de ale ei într-un club.
Am simţit că mă dezbracă toate din priviri, iar prietena ei cea mai bună şi-a ieşit din minţi în asemenea hal că atunci când am plecat a sărit la mine să mă pupe şi mi-a zis s-o sun. Şi nici măcar nu schimbasem cu ea mai mult de două vorbe. Probabil din cauza prietenei ei, cunoscuta lui Jedi şi-a schimbat atitudinea şi mi-a zis după aceea, fără ca eu s-o întreb, că speră că sunt conştient că nu se va întâmpla nimic între noi. Sincer, n-aveam niciun gând, dar dacă n-ar fi fost un 3 spre 4, probabil că mi-aș fi propus s-o fut numai pentru că a îndrăznit să spună asta.

Prietena mea din copilărie mi-a scris că îi pare rău că s-a purtat aşa şi că speră să mă mai întorc.
O profesoară de la facultate m-a invitat la teatru şi la un vin roşu şi abia după aceea şi-a amintit de mine de la examen. A fost stânjenită. Aş fi fost mai mult decât încântat să-mi fut o profesoară, dar chiar nu o găseam atractivă. În schimb, tot i-am dat un SMS în timpul examenului că îmi plac chiloţii pe care îi poartă.
O colegă de serviciu cu care am ieşit o dată la un film, plecată la mare cu fata ei, mi-a scris că şi-a dat seama că este îndrăgostită de mine şi că vrea să vin la ele la hotel. I-am răspuns că n-o să îmi ajungă o singură femeie. Mi-a zis că putem găsi o formulă de rezolvare.
O directoare executivă, cu care am rămas singur în lift, tânără şi destul de bună de pulă mi-a zâmbit. Am întrebat-o dacă merge până la capăt. „Deocamdată merg doar până aici" mi-a zis, şi a coborât, făcându-mi cu ochiul.
O altă colegă de serviciu mi-a povestit cum un necunoscut i-a cerut numărul de telefon într-un autobuz, spunându-i că vrea s-o ia cu el la munte, iar ea s-a simţit ca hipnotizată şi i l-a dat.
Iar alta mi-a zis cum un coleg a intrat la ea în birou, odată când era singură, a venit lângă ea şi a sărutat-o. Iar ea n-a protestat.
Mi-am amintit cum mă plimbasem două ore cu colega de birou pe care nu reuşisem să o cuceresc, noaptea, într-un parc, după ce mă plimbase în prealabil cu maşina. Îmi spusese că sunt singurul coleg de serviciu pe care îl luase în maşină iar eu mă simţisem jignit de chestia asta. Iar în final, îmi spusese că, deşi îi trec fiori când se uita în ochii mei, nu POATE să aibă ceva mai mult cu mine.
Şi mi-am dat cu palma peste ochi.
Destul de tare.
Nu reuşisem să o cuceresc.
Dar ce făcusem exact ca să reuşesc?
Firește că fusese un caz tipic de *male blindess*©, dar totuşi...
Femeile astea mi-au creat impresia generală că ar fi lobotomizate.
Nu fac decât să aştepte să li se întâmple chestii.
Şi plâng în batistă că nu se întâmplă niciodată nimic.
Nu vor să se distreze.
Nu vor să experimenteze.
Nu vor să simtă.

De fapt, nu au cum să vrea ceva, din moment ce tot ce au în viaţă este ceva ce li se întâmplă.
Ca să fuţi o femeie trebuie să domini întâmplarea din viaţa ei.
Trebuie să fii la momentul potrivit, la locul potrivit şi să faci lucrurile potrivite.
Şi cam atât.
Nu e alegerea ei.
Niciodată.
Am tras aşadar concluzia că dacă m-aş fi născut plin de tupeu şi liber de educaţie ca un copil al străzii, dar cu inteligenţa, corpul şi lucrurile pe care le ştiu, atunci aş fi fost de neoprit.
Ar fi trebuit să fiu interzis.
Executat, poate.
Dar dacă aş fi fost liber ca un copil al străzii, probabil că n-aş fi avut inteligenţa, corpul şi lucrurile pe care le ştiu.
Totul are un preţ în lumea asta.
Şi cred că un echilibru în lume este totuşi necesar.
Dar asta nu înseamnă că intenționam să las în continuare la voia întâmplării lucrurile, şi să mă limitez la felul în care fusesem născut şi educat.
Am decis să le abordez pe stradă pe cele mai frumoase femei pe care le puteam găsi.
Să iei o femeie de pe stradă şi să o fuţi.
Provocarea supremă.
Și până nu o să ajung să fiu capabil să fut diseară orice femeie pe care o văd azi pe stradă, nu o să mă consider cu adevărat un Jucător niciodată.
……..

96.
To hell with circumstances; I create opportunities.
Bruce Lee

Jocul nu se termină niciodată.
Jocul începe întotdeauna din nou.
Jocul e singurul care te duce mai departe.
Nu poți să câștigi, nu poți să pierzi. Dar poți să-l joci.
Și de fiecare dată când începe, cărţile se amestecă iar.

Ştiţi, uneori nu e de ajuns să recunoşti un lucru. Nu e de ajuns să fii sincer.
Uneori, trebuie pur şi simplu să vezi.
Faptul că din 3 gânduri pe care le ai, 2 sunt că într-un fel sau altul şi pentru orice motiv posibil, te consideri un tip tare, este unul dintre cele mai plăcute lucruri în viaţă.
E înălţător.
Te face să te simţi puternic.
Te încălzeşte.
Face să pară pentru câteva clipe că lucrurile au un sens.
Că însemni ceva.
Că eşti.
Dar este doar o imagine.
Şi suferinţa pe care o aduce imaginea asta este proporţională cu plăcerea pe care ţi-o oferă.
Poate că vina celor din jurul meu pentru faptul că zăceam sub mormane întregi de inerţie nu era atât de mare cum îmi plăcuse mie să cred.
Poate că până la urmă eu eram cel care mă ucisesem.
Nu ştiu când am luat hotărârea.
Şi nici de ce.
Poate că am luat-o chiar în acea clipă.
Sau în acea zi.
Sau cu o seară înainte.
Sau în vis.
Sau într-o seară de februarie, cu luni în urmă.
Sau n-am luat-o niciodată.
Cu o săptămână în urmă, aş fi zis că e vorba de destin.
Poate că întâmplarea funcţionează după legi necunoscute.
Poate că lucrurile se repetă.
Poate că lucrurile se intersectează.
Poate că ţesătura asta bizară de oameni şi coincidenţe pline de mister este o schemă logică rece ca un mecanism de ceas.
Poate că tot ce aveam eu nevoie era cineva inocent, lângă care să îmi găsesc echilibrul, cum îmi spusese ea.
Cineva cu IQ scăzut, ţâţe mari şi cur mişto, care să sugă pula foarte bine şi care să nu ştie niciodată nimic real despre mine.
O maşină.
O întâmplare.

Este să cauţi o femeie vie doar o altă iluzie?
Este să cauţi o femeie vie o alegere?
Nu ştiu.
Dar ştiu că i-am scris.
„Vreau să mă faci să îţi umplu gura cu spermă, Vanda n-a reuşit.
Dacă reuşeşti, îmi fac o prietenă.
Vă fac şi cunoştinţă.
Şi dacă ştii să o sugi cu adevărat bine, o sunăm când ne futem.
Diseară mă văd cu cineva.
O să mă gândesc la tine în timp ce o pătrund şi o privesc în ochi."
Şi i-am trimis numărul meu de telefon, cu caractere mari şi negre de 48.
A doua oară în viaţă.
……..

97.
„Adevăratul Wing Chun este cel care funcţionează."
Yip Man, Kung Fu Grandmaster, pe patul de moarte

Femeile de pe stradă.
Am constatat că de fiecare dată este la fel de greu să treci peste obstacolul acela invizibil, dar ajută enorm să respecţi Regula© celor trei secunde. Deşi problema din metrou rămăsese în principiu aceeaşi, am descoperit că plăcerea venea tocmai din cucerirea repetată a problemei.
Cu toate astea, am constatat şi că nu va fi niciodată suficient doar să le abordezi. Este mult mai uşor când reuşeşti să o faci să te vadă de două sau de trei ori înainte. Ca şi cum asta te-ar face deodată un cunoscut.
Le este frică.
Li se pare ciudat.
Trebuie mai mult de atât.
Trebuie să te exprimi.
Trebuie să ai tupeu nebun.
Trebuie să înveţi să mergi mai departe. Îţi trebuie atitudine.
Nu poţi face asta de la început, îţi trebuie exerciţiu.
Cu cât o faci mai mult, cu atât înveţi mai mult.
Cu cât înveţi mai mult, cu atât îţi este mai uşor să o faci.
Cu cât îţi este mai uşor să o faci, cu atât devii mai bun facând-o.
Dar singurul mod, singura cale, singura posibilitate, singura salvare este să o faci.

De aceea, până să fiu destul de bun ca să îmi aleg exemplarele în timp real, ca la aprozar[32], am continuat cu un *blind date*.
Dar la fel de bine a trebuit să constat că femeile de pe internet deveniseră o pradă atât de uşoară încât aproape că nu îmi mai ofereau nicio satisfacţie. Trebuia realmente să caut o categorie intermediară. Nivelul următor.
Era o fată vopsită blond, cu rădăcinile crescute. Am dus-o în ceainărie, desigur. O s-o numesc, aşadar, A Patra Tipă De La Ceainărie.
Când m-au văzut din nou, fetele care aduc ceaiul, şi-au dat coate.
Şi mi-au zâmbit. Probabil se întrebau deja cu cine o să apar *weekend*-ul viitor.
După o oră nu mă gândeam că aş mai vrea s-o mai văd vreodată. Mă gândeam la Veronique şi mă întrebam de ce nu era ea acolo în locul ei.
Gândul ăsta mă făcuse cumva trist. Şi mi se citea în ochi, oricât m-aş fi chinuit să o ascund.
Am terminat ceaiul, ne-am urcat în maşină.
Nu îmi doream decât să mă văd acasă, să îi zic noapte bună lui Jedi, după care să adorm.
- N-aş merge acasă, mi-a zis.
- Vrei să mergem într-un bar? Restaurant?
- Nu. Sunt toate la fel.
Deşi nu era prima oară, chestia asta reuşea încă să mă mire, mai ales din partea femeilor care susţineau că nu vom face sex decât dacă o să ne iubim, şi că de fapt vom face dragoste şi nu sex.
A Patra Tipă De La Ceainărie fusese una dintre ele.
M-am întors către ea. Nu o privisem foarte atent până atunci.
- La tine sau la mine? i-am zâmbit.
Şi-a întors capul spre luminile oraşului negru.
- Nu ştiu.
Am întors maşina către apartamentul meu şi am accelerat.
Toate astea deveniseră deja o procedură standard. Şi m-am întrebat dacă ar fi fost atât de simplu să obţin asta dacă mi-aş fi dorit şi eu asta.
N-ar fi fost.
Dorinţa mea ar fi născut probabil o forţă opusă şi de sens contrar

[32] http://www.fastseduction.com/whatsnew/featured/2008/07/2008-07-03a.shtml

Dar de data asta nu m-am mai întrebat dacă ar trebui să mă abandonez întâmplării sau nu.
Nu vroiam să dorm singur.
Chiar nu vroiam să dorm singur.
N-aveam de ce.
A intrat în casă, după care, i-am făcut cunoştinţă cu Jedi, care a zis, fireşte, „Incredibil", apoi s-a oprit la acvariul cu Piranha, aplecându-se, moment în care i-am admirat îndelung fundul, a zâmbit, a intrat în camera mea, a zis „Drăguţ", după care i-am zis să mă aştepte puţin şi am ieşit din cameră.
Îmi suna telefonul.
Era Vanda.
Nu i-am răspuns.
Jedi m-a privit, râzând şi ducându-şi mâna la gură:
„Spune-i să nu se obişnuiască cu drumul"
……..

98.
După 28 de ani înveţi să fuţi. Până atunci eşti povestitor.
Un leader.

Mi-am apropiat de ea, dar nu am sărutat-o, deşi probabil că se aştepta la asta.
Femeile se aşteaptă să sari pe ele de îndată ce ajungi cu ele la tine acasă, probabil nerăbdătoare să te refuze.
Întotdeauna, lasă-le să creadă şi să aştepte.
Să creadă că urmează să le săruţi, dar nu o face.
Pentru că în loc să te respingă, vor ajunge să te roage.
Să te roage.
Şi apoi să te roage iar.
După ce le-ai sărutat, să creadă că urmează să le dezbraci, dar nu o face.
După ce le-ai dezbrăcat, să creadă că urmează să le fuţi, dar nu o face.
După ce le-ai futut, să creadă că urmează să vrei să le fuţi iar, dar nu o face.
După ce le-ai futut iar, să creadă că urmează să le iubeşti, dar nu o face.
După ce le-ai iubit, să creadă că urmează să fii al lor, dar nu o face.
Să nu fii niciodată al lor, vei fi un fost amant prefăcut într-un obiect casnic.

Iar pentru tot ceea ce faci, caută plăcerea ca motivaţie de a o face.
M-am aşezat pe un scaun şi am privit-o în tăcere.
Iar A Patra Tipă de la Ceainărie, blondă, cu rădăcinile crescute, şi la fel de tăcută ca şi mine, şi-a scos sutienul, dar fără să îşi dea jos bluza, şi mi l-a aruncat.
Mi-a zâmbit, după care s-a întins în pat.
În primul rând, bluza în care rămăsese era transparentă şi ţâţele i se vedeau destul de bine.
În al doilea rând, devenise o chestiune de onoare s-o fut. Doar îmi aruncase sutienul.
În al treilea rând, arăta mult mai bine decât îmi imaginasem eu. Era realmente o femeie bună de pulă.
Nu e asta o surpriză plăcută?
Întotdeauna este.
Am dezbrăcat-o fără să mă grăbesc.
Avea sutienul asortat cu chiloţii, ceea ce, aprofundând semiotica lenjeriei intime de damă, însemna probabil că luase în calcul posibilitatea să fie dezbrăcată. Deci, luase în calcul posibilitatea să fie futută.
Iar dacă femeile care citesc asta simt acum nevoia să facă vreun comentariu, ţin să le asigur că treaba asta o ştiu de la o femeie.
În al patrulea rând, avea pizda rasă, dar nu total; îşi lăsase un V deasupra.
Să descoperi diversele feluri în care femeile îşi aranjează pizdele este unul dintre cele mai delicioase momente ale jocului. Mai că merita tot efortul, fie şi numai doar pentru asta.
Iar în al cincilea rând, nu m-am drogat niciodată. Dar dacă ar fi să îmi imaginez cum ar fi, atunci mirosul pielii ei ar fi cel mai apropiat lucru de un stupefiant la care m-aş putea gândi.
Simţeam de parcă ar fi avut pielea şi pizda impregnate cu o substanţă dulce care mă ardea direct în creier.
Am pătruns-o la fel de încet.
Fără prezervativ.
Eram curios dacă va spune că vrea unul.
Nici prin cap nu i-a trecut.
Am început s-o fut.
Mi-am întrecut şi mie toate aşteptările.
Cândva, cu ceva vreme în urmă, aş fi crezut că trebuie să fiu îndrăgostit ca să fiu aşa.

Dar chestia asta n-are nicio legătură cu studenția.
Sincer, nici eu n-aş fi crezut că se poate aşa ceva, dacă n-aş fi făcut-o chiar eu. Trupul meu refuza pur şi simplu să se oprească, să cedeze, mintea mea n-a fost niciodata mai stăpână, mai conştientă.
Am început să îi vorbesc, învăluind-o în vocea mea uşor şoptită. Cuvinte convenabile, ce-i drept. Pentru femeile care fac dragoste, trebuie să fii literar. Iar dacă vă întrebați cum dracu' literar, să nu credeți că am ajuns vreodată să vorbesc ca Andain. Doar că trebuie să sugerezi mai mult. De genul „mă simți?" sau „simți cum te desfaci?" în loc să o întrebi dacă îşi simte pizda cum se deschide sau dacă simte cum i se desfac bucile. D-astea. Să îi laşi mintea să facă treaba în locul tău şi să completeze cu ce i se pare ei excitant. Cui îi pasă ce i se pare ei excitant. Un lucru să ştiți, ei nu îi pasă ce ți se pare excitant ție.
În mod normal, cuvintele convenabile nu m-ar fi excitat deloc. Sunt plictisitoare ca naiba.
Dar le-am făcut roşii ca focul. Era vocea. Era tonul. Era decizia. Eram eu.
Şi simțeam cum se udă şi mai tare, şi mai tare, cu fiecare cuvânt al meu. Dându-şi drumul încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.
Dupa cum ştiți deja, mai toate tind să exclame câte ceva atunci când le cuprinde uluirea.
A Patra Fată De La Ceainărie a fost creativă: nu mi-a zis că nimeni n-a futut-o atât de bine, sau că sunt cel mai bun din lume, sau că le ştiu pe toate; m-a întrebat dacă aşa ceva există de adevăratelea şi dacă sunt vrăjitor.
I-am zâmbit şi-atât.
A fost o noapte lungă.
Cu adevărat lungă.
Iar în noaptea aceea, totul a dispărut în jur, şi ultimul lucru care a dispărut a fost Veronique.
……..

99.
Watashi Ima Koko.
Ce a scris Iskander, în japoneză, în cartea de oaspeți dintr-un muzeu cu covoare orientale vechi

Când m-am trezit cu ea goală lângă mine, primele ei cuvinte au fost:

„Doar simt. Fără gânduri. Fără calcule. Fără reţineri. Fără viitor. Sunt liberă."
N-am ştiut ce să zic.
Erau cuvintele Veroniquei.
Femeia asta părea să fie peste tot. Apăruse iar. De parca cu ea m-aş fi trezit lângă mine, şi nu cu...
Ca o prezenţă undeva, lângă mine, de care eram blestemat să nu scap niciodată.
Dacă vă întrebaţi cumva de unde naiba ştia A Patra Tipă de la Ceainărie cuvintele Veroniquei, să ştiţi că şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Fără răspuns.
A Patra Tipă de la Ceainărie m-a privit într-o oarecare expectativă şi mi-a spus:
- N-am mai făcut niciodată aşa ceva.
Am zâmbit.
- Te simţi vinovată că te-ai futut cu mine?
- De ce vorbeşti aşa de urât?
Fireşte, o atitudine Defensivă post-sex anti-curvă©[33] din partea ei nu era o surpriză pentru mine. Din punctul meu de vedere, ăsta e răspunsul femeilor faţă de presiunea copleşitoare exercitată de bărbaţii obişnuiţi şi frustraţi din care este alcătuită societatea. Şi cred că în ecuaţia asta putem să adunăm şi femeile obişnuite şi frustrate.
Dar asta nu înseamnă că nu era o tipă ok, şi că nu am luat-o în braţe doar ca să îi spun ce dorea să audă:
- Ştiu că ai fi dorit să ne iubim înainte să facem dragoste. S-a întâmplat, pur şi simplu. Ia-o ca atare.
Imediat, s-a simţit mult mai bine. Trebuie realmente să exersez chestia asta. Să spun ce vor să audă. Este de-a dreptul esenţială. Pare a fi un panaceu pentru toate problemele omenirii.
S-a îmbrăcat, şi s-a oprit în cadrul uşii, cu mâna pe clanţă, ca şi cum ar fi uitat ceva important.
- Ştii…Tot ce este în camera asta respiră a sex.
Şi-a ieşit.

[33] *Anti Slut Defence*. Player Guide©.

Când a făcut-o, Jedi tocmai confecţiona un avion de hârtie din factura de curent electric. N-aveam nimic împotrivă, personal, am găsit întotdeauna lumânările romantice. Eram doar curios dacă i s-ar fi părut ceva incredibil să rămânem (iar) fără curent electric.

Am dus-o acasă la ea şi am mai futut-o o dată

- O să murim, a râs ea.

Fireşte că o să murim.

Personal, nu asta era preocuparea mea.

Chimie.

Poate fi controlată?

Simţisem dragoste faţă de Vanda atunci când vrusesem asta.

Şi dacă ceea ce simţisem când mă săruta Andain...

Sau când o gustam pe A Patra Tipă de la Ceainărie...

Puteam simţi atunci când doream eu?

Poţi alege în ce stare să fii[34]?

Poţi alege care parte din tine să iasă la suprafaţă?

Stare, trebuie să fie o chestiune de stare.

Nu prea contează ce spui, ce faci.

Starea în care eşti se transmite.

Realitatea ta devine realitatea lor.

Este vorba despre starea în care eşti.

Iskander mi-a povestit odată de o cunoştinţă de-ale lui care reuşea să facă să facă o persoană necunoscută din metrou să vomite, doar prin sugestie mentală.

Poate că Iskander ar fi spus că dacă te pui sub alte legi decât cele de unde ai plecat, se întâmplă anumite lucruri.

Poate că ar mai fi spus că singurul lucru pe care îl putem face este să ne punem sub alte legi.

Poate că dacă te pui sub alte legi, devii capabil de un alt fel de lucruri.

De asta eram noaptea mai bun decât ziua.

De asta reuşeam să seduc unele femei şi pe altele nu.

Când eşti într-o anumită stare, poţi.

Când eşti într-o anumită stare, totul vine din sex.

Vocea, cuvintele, privirea.

Totul.

34 A se vedea şi metoda Gunwitch; http://gunwitch.fastseduction.com/

Cât de departe poţi merge, de fapt?
Cât de puternic poţi ajunge?
Poţi să faci o necunoscută să aibă orgasm când o priveşti în ochi, pe stradă?
……..

100.
This being human is a guest house. Every morning a new arrival. A joy, a depression, a meanness, some momentary awareness comes as an unexpected visitor. Welcome and entertain them all.
Rumi

Am sunat-o pe A Patra Tipă de la Ceainărie.
I-am zis că nu vreau să o mai văd.
- De ce? m-a întrebat, atât de uimită.
- Nu eşti destul de rea pentru mine, i-am zis.
- Ba sunt rea. Sunt rea, rea, rea. Sunt cea mai rea femeie pe care o ştii, mi-a răspuns.
Ironic e că s-ar fi putut să aibă dreptate.
M-a făcut să zâmbesc. M-a mirat faptul că mai existau fete care intenţionau să îşi părăsească iubiţii pentru mine în loc să îi înşele pur şi simplu.
- Şi dacă nu se poate mai mult, atunci măcar partea fizică... aş păstra-o. E cu totul specială... mi-a mai zis.
Nu ştiu ea, dar eu, ultima oară când o futusem, mă plictisisem în aşa hal că mă dusesem să îmi fac un sandwich.
Sunt nedrept acum, deşi nu era meritul ei, era totuşi singura femeie pe care o ştiam şi care îmi sculase pula doar pentru că o privisem venind de la baie, într-un bar.
Dar chiar şi fără să fie genul care să îşi dorească să fie minţită în cuvinte dulci, A Patra Tipă de la Ceainărie n-ar fi avut oricum nicio şansă să mă satisfacă.
Ca şi toate celelalte femei care nu ştiu să sugă pula.
Părăsind-o, am simţit cum mi se face rău. Am simţit dezgustul faţă de mine şi faţă de natura speciei ăsteia tâmpite căreia îi aparţin. Tot timpul ăsta nu atinsesem o grămadă de femei pentru că ştiam că nu vreau să rămân lângă ele. Mi-a fost mereu frică să rănesc pe cineva, şi mereu am preferat să renunţ la ce îmi doream ca să nu plătesc preţul ăsta. De-asta probabil nici nu obişnuiam să remarc felul cum mă dezbracă din priviri.

Orice psiholog ar fi putut să îmi spună că am căutat mereu femeile rele ca să nu mă simt vinovat că le voi face să sufere.
Dar psihologii nu știu decât ce sunt învățați să știe.
Nu știu mai nimic despre ce se întâmplă în realitate cu noi. Cum ai putea să vorbești despre un alt om când nu ai nici cea mai vagă idee cine, cum, de ce și în ce fel ești tu însuți?
E curios cum sentimentele izbucnesc dintr-o dată, din cele mai ciudate motive. Nu le poți împiedica să se nască. Părăsind-o pe A Patra Tipă de la Ceainărie am simțit că mă rup în două.
N-o să vă mint. Mi-a fost la fel de greu ca întotdeauna să suport ruptura.
Dar de data asta știam ce am de făcut.
Am plătit prețul.
Și am așteptat să treacă.
În urma observațiilor, știam că sentimentele mele durează de la câteva ore la câteva zile.
Pe moment, par eterne și tot ce ai e o amintire fadă a faptului că nu așa stau lucrurile. Că mai sunt și alte lucruri în lume în afară de sentimentul acela orbitor. În afara ta și înăuntrul tău. Trebuie să te străduiești să vezi asta, nu doar să îți amintești. Trebuie să te străduiești s-o simți.
Cel în cauză a durat două zile. Mi-a fost greață ore în șir și mi-au apărut diverse chestii pe față, e adevărat. Dar l-am privit ca pe ceva străin. Ca pe ceva ce nu este al meu mai mult decât bronzul unei zile de vară, să zicem. L-am privit ore în șir. Și a trecut.
Inevitabil.
Dacă era ceva ce știam foarte bine, atunci asta era.
Sentimentele trec.
Totul are un preț.
Și când devii dispus să plătești prețul nu te mai agăți. Nu te mai agăți de felul în care crezi tu că ar trebui să stea lucrurile. Și poate asta înseamnă că ieși de sub o lege și intri sub alta.
N-am sunat-o pe Vanda înainte ca el să se termine. Mi-ar fi simțit slăbiciunea. Și chiar și așa o auzeam cum rânjește în receptor, pentru simplul fapt că fusese sunată.
Dar am sunat-o.
Doar de asta făcusem ce făcusem.
De asta trebuia să accept durerea femeilor ca pe un fapt pur și simplu inevitabil. Ca pe o constantă. Prețul libertății mele.
- Te futeai cu cineva, de nu mi-ai răspuns?

- Vrei să îţi povestesc?
- Nu, nu vreau să ştiu cât te fuţi tu şi cu cine, vroiam doar să ştiu ce mai faci.
- Să îţi zic totuşi noutăţile: am primit o propunere cu două femei[35].
-Şi... răspunzi? Odată şi-odată tot trebuie s-o faci. E visul oricărui bărbat, fii printre acei puţini care şi reuşesc, dacă ai ocazia.
- Dar tu? Cât a trecut de la ultima orgie la care ai fost?
- De atunci... nada de nada, n-am mai avut timp de nimic. Asta era în trecut. Acum sunt cuminte.
M-am întrebat dacă fusese altfel vreodată.
De altfel, nu mai avea importanţă cum era sau fusese, ci doar că la momentul potrivit mă învăţase ce aveam nevoie să învăţ.
- În cazul ăsta, pot să te întreb dacă ai făcut rost de rochie de asistentă medicală?
- Pentru ce?!
- Nimic spectaculos. Vreau să te fut.
- Şi numai în rochie de asistentă medicală mă mai vrei?
- Te vreau şi fără, dacă îţi schimbi guma de mestecat.
- Nu înţeleg ce ai cu guma mea de mestecat. Mie îmi place. Ok, n-o s-o mai ţin în gură când îţi sug pula.
- Ne vedem în oraş?
- Nu vreau în oraş. Vreau la tine. Când mă fuţi?
Nu i-am răspuns. Iar înainte să închid, am întrebat-o:
- Ce mai face Andain? Nu a mai dat niciun semn de viaţă.
Imediat am auzit-o cum încetează să mai rânjească.
Ce face o femeie când e părăsită?
Îşi pozează chiloţii de pe ea şi trimite pozele pe telefonul meu mobil, evident.
Rămâne între noi, dar în felul ăsta, A Patra Tipă de la Ceainărie mi-a câştigat şi mai mult admiraţia.
Nu a sunat, nu a rugat.
Doar un SMS trist într-o noapte.
Şi pozele.
Atât.
Dacă mă întrebaţi pe mine, a meritat nopţile de vis cu mine din plin.
Mai mult decât altele, oricum.

[35] Fata cu ochii ca oceanul şi o prietenă de-a ei.

Iar şansele s-o fut iar într-o bună zi au crescut simţitor.
Aşadar, Vanda s-a făcut cuminte.
Foarte bine, Vanda, în cazul ăsta,
Priveşte-mă pe mine.
Sunt un spectacol.
……..

101.
Ce-ți pasă dacă-o să sfârșească
Orchestra valsul?...
Tu nu știi
Că nu-i în tot salonul altul la fel cu mine să iubească?
Ion Minulescu

Am intrat singur într-un club şi m-am aşezat într-un colţ.
Era plin de femei.
Le-aş fi futut pe toate dar nu doream niciuna.
Aş fi futut pe toată lumea.
Doar pentru că puteam.
Aş fi futut pe oricine, din orice motiv.
Frica de a îmbătrâni, dorința de a seduce, frica de moarte, toate erau acolo, zbătându-se.
Dar ceva era de data asta, diferit.
Am inspirat lung mirosul de femeie, lăsându-l să îmi umple nările, lăsându-l să mă pătrundă împreună cu fumul fin şi alcoolul din *cocktail*.
Și cu muzica tare. Atât de frumoasă.
Și o senzație uriașă de împlinire a pus stăpânire pe mine.
Fără niciun alt motiv.
Femei, femei, femei.
Făcusem sex în aceste luni cu mai multe femei decât în tot restul vieţii mele. Și de fiecare dată fusese la fel de greu. Un lucru pot să vă spun, e al dracului de multă bătaie de cap.
O sută de femei, o mie de femei, un milion de femei.
Nu mă interesase niciodată să candidez la titlul de El Futadores, dar după cum mi se părea mie, căpătasem şanse mari de succes.
De două zile nu prea mai dormisem, de o zi şi jumătate nu prea mai mâncasem.

Ardeam.
Simţeam o febră cutremurătoare în sânge, un zâmbet arzător pe buze şi o putere curioasă în ochi.
Poate că eram cel mai bun.
Poate că n-aveam nimic de ascuns, în faţa nimănui.
Poate că nimeni nu îşi permitea să mă piardă.
Poate că aş fi futut-o iar pe Vanda, sau pe Veronique, sau pe A Patra Tipă de la Ceainărie, sau pe oricare dintre toate celelalte.
Pe oricare altă femeie.
Sau poate că urma să nu mai fut niciodată pe niciuna dintre ele.
Dar toate astea nu mai aveau nici cea mai mică importanţă.
Pentru că dacă nu va fi Vanda, sau A Patra Tipă de la Ceainărie, sau Veronique, va fi alta, cel puţin la fel de bună, chiar a doua zi. Dacă nu chiar în aceeaşi seară.
Puterea unui bărbat nu este în a cuceri o femeie.
Ci de a cuceri mereu altă femeie.
Iar fiecare refuz îl va face şi mai puternic.
Înţelesesem.
E curios cum faptul că înțelegi un lucru te schimbă.
Cum se spune, doar dacă te schimbă înseamnă că l-ai înțeles.
Că îl ştii.
Eram în sfârşit vindecat de *One-itis*©.
La ieşirea din metrou, am remarcat ceva interesant pe marginea drumului.
Nişte ţigănci vindeau pungi pline cu petale de flori.
Am cumpărat două.
Mi-am întors camera cu fundul în sus şi am şters totul.
Am aruncat toate obiectele care îmi prisoseau.
Am spălat pe jos cu apă şi detergent.
Eram îngenuncheat, murdar, şi adunam încet, sistematic, cu cârpa de spălat pe jos firele de păr.
Erau fire de toate culorile şi lungimile.
Părul tuturor femeilor care îmi trecuseră prin pat.
Când am terminat, am împrăştiat petalele peste tot.
Eram gata să îmi înfrunt Arhinamicul.
Eram invulnerabil.
Nu mai era o chestiune de şansă.

Nu mai era o chestiune de noroc.
Femeile nu mai aveau putere asupra mea.
Îmi era imposibil să mă mai îndrăgostesc fără să vreau asta.
Am adormit în mirosul florilor şi în razele de soare ale după-amiezii.
Singur.
……..

102.
The hunter gets captured by the game
Massive attack

Urcam scările şi tocmai mă pregăteam să intru în lift când mi-a sunat telefonul.
Era un număr necunoscut. Nerestricţionat, dar necunoscut. Nu am simţit nicio mirare, de la o vreme, primeam tot felul de telefoane.
Era o femeie.
- Ştii cine sunt?
- Nu, i-am zis. Dar hai să simplificăm considerabil aria căutarilor. Am făcut sex cu tine sau nu?
Nu eram în cea mai afectuoasă dispoziţie. Şi nu glumeam în totalitate.
- Glumeşti, nu?
- N-aş zice asta. Deci, cine eşti?
Interlocutoarea mea părea să nu guste deloc umorul meu. Chiar şi aşa pe jumătate cum era el. Vocea, la început ca o cremă hidratantă pentru baie cu aromă de miere şi lapte, i se metalizase. Şi tocmai părea pe punctul să închidă, iar eu pe punctul să deschid uşa, străduindu-mă să nu scap telefonul pe care îl ţineam între ureche şi umăr, având mâinile ocupate cu cheile şi cu clanţa uşii, când mi-am amintit.
Mi-am amintit că îi dădusem numărul.
Era Veronique.
Am început să râd, ce era să fac.
- Tu eşti. Sigur că glumesc. Credeam că îţi place să te joci.
N-o recunoscusem.
După tot acest timp, Veronique mă sunase din nou.
De pe numărul ei.

- Îmi place să mă joc. Şi să nu crezi că ăsta e numărul meu, a râs ea. Este un număr de centrală. Iar ca să ştii şi asta, în februarie, nici prin cap nu mi-a trecut să îţi dau numărul.
Mă rog.
Oricum făceam progrese.
Am întrebat-o dacă ştie cumva de unde ştia A Patra Tipă de la Ceainărie cuvintele ei.
- Îmi sugerezi ce? Că ar trebui să fiu geloasă că te fuţi cu altele? Ia spune-mi, te-a excitat să auzi vorbele unei femei în gura altei femei pe care abia ai futut-o?
I-am spus că am fost în primul rând surprins.
- Suprins? Spune-mi, cât de sigur eşti că sunt atrasă de tine? Eşti sigur că nu e doar un joc? O analiză? Eşti sigur că vreau să mă fuţi?
- Cât de sigură eşti tu că nu te minţi? Tu eşti sigură că e doar un joc? Doar o analiză? Vrei să te fut?
A chicotit, ca un *emoticon* de *messenger*.
- La noapte o să mă gândesc la tine în timp ce... ca în februarie… îţi mai aduci aminte?
- Ştii că la noapte e lună plină?
- Şi în nopţile cu lună plină, o să vreau să mă fuţi până o să îţi spun eu să te opreşti. Poţi?
- La întrebarea asta, singurul meu răspuns a fost mereu s-o fac. Dar ştii ce, mi-ar plăcea să mergem întâi în ceainăria mea. Cumva, aparţii acelui loc. Vreau să ţi-o arăt.
- Ce-ar fi dacă aş veni direct la tine? Ştii că nu am nimic pe mine acum, nu?
- Eşti goală?
- Sunt goală.
- Când ai făcut ultima oară sex?
- Aseară.
-Povesteşte-mi.
În februarie obişnuiam să vorbim cu orele.
Nimic nu se schimbase din punctul ăsta de vedere. M-am întrebat doar cât m-ar costa telefonul dacă am fi împreună.
M-am întins pe spate, cu ochii închişi, ascultându-i vocea.
Şi vocea ei mi-a zis:
- Joacă-te cu mine. Şi o să mă joc cu tine. Aşa cum vrei.
……..

103.
I'm zero that circles all that will be.
I'm newborn and know-naught,
I'm spirit set free.
Cyndi Kirkpatrick

M-am privit în oglindă.

Eram cu desăvârşire gol.

M-am gândit că ar fi trebuit să fiu mai emoţionat decât eram.

M-am îmbrăcat cât de clasic am putut.

Nişte jeans negri. O cămaşă neagră de vară. Nişte sandale. Şi un medalion, plin încă de sarea apei negre a mării. N-am putut să mă abţin.

Atât.

M-am întrebat dacă Veronique va fi mulţumită de costumaţia mea. La urma urmei, mai clasic de atât, nu se poate.

Mi-am privit hainele şi medalionul. Nu însemnau nimic. Eram la fel de gol şi cu şi fără ele.

Mi-am închis telefonul, ştiind că altfel aş fi primit diverse apeluri şi SMS-uri în cele mai nepotrivite momente.

Am respirat de câteva ori şi m-am urcat în maşină. Soarele mare şi roşu asfinţea chiar în faţa mea, făcând toate lucrurile strălucitoare.

M-a oprit un poliţist, dar i-am îngrămădit rapid două bancnote în buzunarul de la piept.

Am ajuns cu un minut înainte.

N-am recunoscut-o.

Dar am ştiut cine e.

Înainte să apuc să ies ca să îi deschid portiera, şi-a deschis-o singură, şi-a băgat în maşină un cur într-o pereche de pantaloni cu talie destul de joasă ca să îi văd stringul ca două aţe, apoi o pereche de sandale minuscule şi în final, un sutien alb, neasortat cu chiloţii (deşi probabil venise să se fută), sub o bluză transparentă, plus două braţe calde şi bronzate, şi a intrat toată.

Îi crescuse părul.

Era brunetă, fierbinte şi râdea degajată.

Mirosul şi prezenţa ei erau intense, ca o substanţă delicioasă, grea şi uşor toxică.

Un lucru era sigur, gusturile mele la femei erau indiscutabile.
- Veronique, am spus eu, mai mult pentru mine.
M-a privit râzând.
Am pornit maşina.
N-am făcut nicio sută de metri şi mi-a desfăcut centura de siguranţă, răzând ironic.
- Băiatul cel cuminte, făcu ea.
Am râs şi eu, deşi forţat, şi în schimb am atins-o pe picior. Pe pulpă, în sus, înspre pizdă. Îmi tremura mâna, dar nu puteam spera decât că nu va remarca asta. De altfel, după atâta exerciţiu, atitudinea potrivită ar fi trebuit să îmi devină deja obişnuinţă. Puteam să las lucrurile să se desfăşoare de la sine. Mecanic.
A intrat în casă, a privit distrată în jur, la apartamentul despre care ştia totul, la camera despre care ştia totul.
S-a întins pe vârfuri ca o pisică, uitându-se la cărţile mele. Era prima care făcea acest lucru.
- Eşti frumos. Ştii?
"Sunt şi mai frumos dezbrăcat, dar încă nu ştii tu asta", am zâmbit eu în gând.
Apoi s-a descălţat cu gesturi neglijente şi s-a întins în pat.
- Vino.
M-am apropiat de ea.
- Ce este ăsta, la gâtul tău?
- Un simbol al zeiţei lunii.
- De ce îl porţi?
- Cineva trebuie să mă iubească şi pe mine.
- Dă-l jos.
L-am dat.
- Sărută-mă.
Am ezitat, dar mi-a zis iar.
- Sărută-mă.
A dat din cap.
- Sărută-mă.
Am sărutat-o.
Am sărutat-o mult, dezbrăcând-o.
Dar cumva, Veronique, goală, în patul meu, nu era o idee uşor de suportat.

Tot timpul în care mă târâsem în faţa indiferenţei ei, toate loviturile pe care mi le dăduse, tot jocul pe care îl pierdusem iar şi iar şi iar, mă apăsau precum tocul unei vedete porno peste o sclavă lesbiană, la o filmare de duzină.
Era goală, în patul meu, dar nimic nu se schimbase.
Era acelaşi joc al puterii ca întotdeauna.
„Iar n-o să mi se scoale", mi-am zis.
M-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră.
Mă privea mirată.
Şi deodată m-am întors către ea.
Nu era Veronique.
Era doar o femeie străină.
Şi ca toate femeile străine, avea acelaşi miros străin.
Aceleaşi linii ale trupului străine.
Acelaşi sentiment.
Să dezbraci o femeie străină pe săptămână e ca şi cum ai explora mereu un continent nedescoperit. Nu ai nicio hartă, niciun antrenament, nu te poţi baza decât pe busolă. Şi pe instinct. Iar instinctului meu, nu avusesem ce să îi reproşez niciodată.
Veronique sau nu...
Era doar o străină.
Şi tocmai de aceea, de ce ar fi fost diferită de toate celelalte?
De ce să îi mai dau putere?
De ce să mă las în voia unei imagini?
„Vedete", „prieteni", „dragoste", „eu". „Veronique".
Am deschis ochii cât am putut de larg şi mi-am scuturat capul, ca şi cum aş fi încercat să alung norul visării din păr, de pe faţă şi de pe ochi.
Şi-am respirat adânc.
Nu ai nevoie de o femeie ca să renunţi la ego.
Dimpotrivă, nicio femeie nu te poate ajuta.
Nu trebuie să renunţi la ego.
Nu poţi să renunţi la ego.
Trebuie doar să îl înţelegi.
Trebuie să te priveşti mereu. Să te simţi mereu. Să te vezi mereu. Aşa cum eşti.
Gol.
Impotent.

Absent.
Închis.
Asta e calea către libertate.
Asta va arde întunericul.
Am aruncat hainele de pe mine .
Am simţit cum se deschide, fierbinte şi udă, şi am intrat în ea până la capăt privind-o în ochi şi apoi închizându-i, respirând amândoi într-un geamăt.
Aşa cum îi promisesem.
Aşa cum îmi promisesem.
Dar când am deschis ochii şi am privit-o, Veronique se uita în altă parte.
- Nu mi-a plăcut, a zis.
S-a ridicat, s-a îmbrăcat cât a putut de repede, şi a ieşit pe uşă.
A dispărut în noapte, legănându-şi şoldurile ca o nebună.
Alergând spre primul taxi.
……..

104.
First they ignore you, then they laugh at you, then they fight you, then you win.
Mahatma Gandhi

Am rămas o vreme, gol, în aceeaşi poziţie în care mă lăsase.
Şi m-am gândit.
Probabil că încercaţi să vă imaginaţi ce era în sufletul meu.
Nu mai încercaţi, pentru că nu era.
Nimic.
Absolut nimic.
Nici măcar nu încercam să înţeleg.
Însă simţeam cum ceva izbucneşte în mine.
Ceva cald, ceva fierbinte, ceva arzător.
Şi creşte, şi creşte, şi creşte.
Umplându-mi creierul de plăcere.
Umplându-mi inima de bucurie.
Umplându-mi corpul de viaţă.
Îmbătat, am lăsat sentimentul să mă cuprindă în toată splendoarea lui, şi i-am urat bun venit, de la înălţimea la care mă adusese el însuşi.
Am futut-o pe Veronique.

Câtă satisfacţie…
O satisfacţie ca aceea pe care am avut-o când am găsit soluţia la problema pe care mi-a dat-o ca temă o fostă amantă, într-un timp mai bun decât al ei[36].
O satisfacţie dintre acelea pentru care merită să trăieşti.

Dulce dulce victorie

Dulcele gust al victoriei

Am întins mâna şi mi-am luat tot ce îmi doream şi mai mult decât atât.
Gemetele, cuvintele dulci, căldura, promisiunile, totul.
Răspunsuri la toate întrebările.
Şi apoi sexul.
Totul.
Mai ştiţi cum mă tăvăleam de durere...?
Mai ţineţi minte cum plângeam în restaurant?
Cum îmi curgeau lacrimile pe obraz?
Nu pot să vă descriu satisfacţia avută.
Câţi dintre oameni îşi doresc cu adevărat să fie liberi?
Câţi dintre oameni sunt capabili să întindă mâna şi să ia ce vor de la viaţă?
Câţi dintre oameni sunt capabili, atunci când întâlnesc pe cineva care le dă fiori să ia tot ce îşi doresc? Tot ce au nevoie?
Câţi dintre oameni sunt destul de ipocriţi ca să se mintă că dacă ar putea să facă asta n-ar face-o?
Câţi dintre oameni înţeleg că adevăratul trofeu, adevăratul câştig, adevărata victorie, este asupra ta?
Cel pe care îl seduci în realitate eşti tu însuţi.
Dacă asta urmărisem, atunci asta obţinusem.
Dacă urma să vreau altceva, urma să obţin altceva.
Da, m-am născut cu puterea de a alege.
Poate singura.
Şi de acum, lucrurile nu vor mai fi la fel pentru mine.
Nu e nicio întâmplare la mijloc, niciun destin.

[36] Ai 12 bile şi 3 cântăriri. Şi o bilă care este diferită, mai grea sau mai uşoară. A se vedea care e diferită şi în ce fel.

Este ceea ce am vrut eu.

……..

105.

Because of her I had solved the case, my case, all of it. Who I am.
And in that act of seeing, I am reborn.
Max Payne

Imediat după, mi-am deschis telefonul şi mi-am schimbat soneria. Ca nişte ţurţurii aurii spărgându-se progresiv, într-o poveste misterioasă.
Vorbind de statistici, un calcul sumar în acea noapte mi-a arătat că evoluţia recentă în plan personal îmi adusese faptul că femeile pe care le futusem acum un an încă mă mai căutau.
N-am ştiut ce să fac, n-am ştiut cum să fac, n-am fost în stare s-o fac.
Dar am făcut-o oricum.
L-am sunat pe J0lly Jok3r şi i-am zis.
Am sunat-o pe Naïve şi i-am zis.
Aş fi spus lumii întregi, dar nu mai interesa pe nimeni altcineva.
Şi în altă ordine de idei, aveam deja factura de telefon suficient de mare.
- Ar trebui să o cauţi pe Eva, mi-a zis J0lly Jok3r.
Poate că ar fi trebuit să fac asta.
Eva, dacă citeşti cumva aceste rânduri, să ştii că îmi pare rău că nu te-am futut. Aş fi fost curios cum eşti, cum o sugi, şi ce culoare au ochii tăi când ai orgasm.
Dar dacă aş fi făcut-o, n-ar fi existat aceste rânduri.
Pentru că acum, după ce o futusem pe Veronique, lumea mi se înfăţişase deodată într-o altă perspectivă.
Şi viziunea aceasta nouă, nu ştiu cum, cumva, transformase o parte din mine într-o bucată de material indestructibil.
Ca o pietricică minusculă de granit undeva înăuntrul meu de care vorbele, gândurile, sentimentele, faptele celorlalţi ar fi putut să se spargă.
Ca şi cum tot ceea ce trăisem şi văzusem şi înţelesesem mă învăluise atâta timp ca o ceaţă până ajunsese să se simtă organic. Şi undeva pe parcurs se pietrificase.
Şi m-am gândit că, cine ştie, poate că bucata asta de granit indestructibil din mine va rămâne acolo. Poate că va creşte. Poate că aş putea să o fac să rămână. Poate că aş putea să o fac să crească. Poate că va fi într-o

bună zi un bloc mare, care va înfrunta tot ce voi trăi în viaţă. Poate că va înfrunta chiar moartea.
Stăteam în întuneric, şi cum îmi ţineam mâinile pe piept, în mintea mea s-a declanşat deodată asocierea că voi sta aşa într-o bună zi, că voi fi aşezat aşa şi întins într-un sicriu şi că atunci nu voi mai fi capabil să fac nici cea mai mică mişcare.
Ideea morţii a început să mi se strecoare în corp, a început să se infiltreze peste tot, şi faptul că la un moment dat nu voi mai avea timp de nimic a devenit evident. Miraculosul faptului că în chiar acel moment mă pot ridica, îmi pot mişca mâinile în ce direcţie şi cum poftesc şi că mă pot îndrepta unde îmi place m-a umplut de viaţă.
Erau foarte multe acolo, şi totuşi nu era nimic, era ca şi cum toate acele multe lucruri s-ar fi rotit în jurul unui gol. Mi s-a creat impresia că acel gol sunt eu, sau mai bine zis acel gol nu sunt eu.
Şi m-am întrebat inevitabil dacă sunt sau nu.
Dacă exist în interior mai bine zis.
Dacă există ceva în interior.
În exterior toţi existăm.
Am vrut să beau o gură de apă. M-am privit cum apuc sticla cu mâna dreaptă şi dopul cu mâna stângă. Instantaneu am simţit impulsul să fac lucrul ăsta invers. Am apucat sticla cu mâna stângă şi dopul cu mâna dreaptă, dar m-am oprit. Am ridicat sticla cu ambele mâini până la tavan, apoi am coborât-o şi am ţinut-o cu ambele mâini, desfăcând dopul cu amândouă degetele mari.
A fost ceva nou.
……..

106.
Love of consciousness evokes the same in response
G.I.Gurdjieff

Târziu, în noapte, mi-a sunat telefonul.
Credeţi-mă sau nu, dar era ea.
- Cum te simţi? m-a întrebat.
- Bine.
- O să ne mai vedem?
- Nu.
- Şi nu mai vorbim la telefon?

- Nu.
- Şi nu ne mai scriem?
- Nu.
- Nu?
- Nu.
- De ce?
- Ştii, nu te pot face să mă iubeşti. Nimeni nu poate face asta. Este numai şi numai alegerea ta.

M-am rezemat de tocul uşii, am privit luna uriaşă de deasupra parcului şi luminile de la ferestrele clădirilor din jur. Viaţa era la fel de searbădă, lipsită de forţe ascunse şi seacă ca în februarie. Aceeaşi lună, aceeaşi zeiţă nemiloasă a dragostei, aceeaşi lume pustie.

Dar înţelegeam acum.

Cât o să îţi fie frică, nu o să iubeşti niciodată.

Să iubeşti.

Nu o femeie.

Orice.

Să îngenunchezi în faţa lumii.

Să iubeşti e un mod de a exista.

Este un drum pe care să alegi să mergi în fiecare zi a vieţii tale.

Despre asta fusese vorba tot timpul.

Îi înţelegeam acum pe oameni.

Poate că în mine va fi de acum o căldură pe care oamenii o vor simţi întotdeauna.

Poate că în mine va fi de acum o lumină în care îmi voi putea găsi întotdeauna liniştea.

Am iubit asfaltul de sub mine. În timp ce mergeam.

Am simţit dragostea vibrând în corp.

Am simţit-o umplându-mi inima.

Am simţit-o în minte ca o mare linişte.

Aş fi aruncat cele 55 de puncte la coş. Dar nu cred că l-aş fi nimerit.

Aş fi aruncat reptila metafizică la coş. Dar nu cred că aş fi nimerit nici de data asta.

M-am urcat în maşină şi fără niciun gest în plus, am început să gonesc.

Mi-am scos, cu greu şi cu mâna dreaptă telefonul din buzunar, după care l-am trecut în mâna stângă, încercând să păstrez în tot acest timp controlul volanului, şi am sunat-o pe blonda cu rădăcinile crescute.

A Patra Tipă de la Ceainărie.

„Ajung în 15 minute”, i-am spus.
Şi am închis.
Era ora două fără câteva minute şi străzile largi ale oraşului se întindeau în faţa mea ca şi cum totul mi-ar fi aparţinut mie. Sub paşii mei. Sub maşina mea.
Nu ştiam ce va urma. Nu ştiam ce se va întâmpla. Şi cu atât mai puţin nu ştiam ce consecinţe vor avea acţiunile mele. Nu mai ştiam cum se simte frica.
E răvăşitor să ştii că nu mai ştii nimic, că totul poate fi altfel decât crezi tu, că mereu îţi poate scăpa ceva.
Nu ştiam decât că sunt viu.
Şi că iubeam.
Era singurul lucru pe care doream să îl ştiu.
Fiecare clipă era întunecată şi era o confuzie. Fiecare clipă era o întrebare.
Totul era un ocean în jurul meu.
Un ocean negru. Se cheamă libertate.
……..

107.
Nu există îngeri.
Penultima propoziţie a primului meu roman

Aş putea spune că o parte din mine nu mă detesta în momentele acelea.
Mi-am aprins o ţigară şi mi-am propus să spun tot ce am de spus până voi stinge, cu gesturi studiate, chiştocul în scrumieră.
Încă mai simţeam aerul rece al nopţii de vară cum îmi mângâie pielea, printre haine.
Încă mai simţeam căldura din pizda Veroniquei cum îmi mângâie sexul.
Mi-am tras răsuflarea, şi i-am dat drumul.
Nu poţi să amâni la nesfârşit să fii tu personajul negativ.
- Acum ştii cine sunt, am spus, şi fumul ţigărilor mele albastre-aurii îmi ieşea dintre buze. Sunt cel mai bun. Femeile mă doresc. Vor să facă sex cu mine. Nu am de ce să mă mulţumesc cu o singură femeie. Să rămân cu o femeie anume. Nu am de ce să îmi doresc o relaţie.
Mă privea de parcă aş fi avut mici antene verzi pe toată spinarea şi de-abia în acel moment şi-ar fi dat seama de acest lucru. Şi încerca să fie tare.

- Nici eu nu îmi doresc o relaţie. Îmi ajunge cât îmi dai tu. De fapt, ceea ce îmi dai, asta îmi doresc. Nimic mai mult, nimic mai puţin.
Am privit-o de parcă ar fi avut mici antene verzi pe toată spinarea şi de-abia în acel moment mi-aş fi dat seama de acest lucru. Ce spunea ea nu era o tactică nouă pentru mine, dar m-a surprins. Şi pentru prima oară în acea noapte i-am întâlnit ochii.
Îi era frică.
Mă dorea.
- Aşa spui acum, dar nu asta îţi doreşti. Timpul va demonstra cum stau lucrurile.
Şi am stins ţigara în scrumieră. O scrumieră în care probabil n-o să îmi mai sting vreo ţigară vreodată.
Am privit-o din nou în ochi.
Dar n-o vedeam. Mă vedeam doar pe mine.
Tot timpul ăsta îmi dorisem să fiu ceva anume.
Să ajung undeva anume.
Dar fusesem mereu acolo.
Eram exact ceea ce îmi dorisem.
Eram liber.
Şi ăsta era cel mai excitant lucru din lume.
- Dezbracă-te, i-am spus.
În timp ce o futeam, am rugat-o să îmi povestească despre cum ar face sex pe plajă cu nişte băieţi pe care i-ar agăţa la discotecă.
Aţi remarcat cumva, ca şi mine, că atunci când femeile îşi exprimă dorinţa să facă sex cu tine, îşi doresc să facă sex cu tine aşa cum îşi doresc ele?
Nu se dăruie, nu trăiesc odată cu tine, nu te caută, ci îşi caută iluziile, dorinţele, pofta aceea bolnavă de a-şi îndeplini pe deplin şi fără compromisuri fanteziile secrete şi preţioase ale egoului lor visător. Şi le caută în tine.
De fapt, nu te vor pe tine.
Numiţi-l un defect dacă vreţi, dar undeva pe parcurs mi-am pierdut întotdeauna dorinţa de a corespunde profilului amantului ideal.
Şi atunci, ei bine, atunci femeile plâng.
Aşteptările dor. Întotdeauna am zis asta.
Am futut-o fără să mă gândesc la ce îşi dorea ea.
Am futut-o gândindu-mă doar la ce îmi plăcea mie.

O să vă întrebaţi, oare când vine vorba de sex, nu ar trebui să faci numai ce îţi place?
Acesta e un lux pe care de obicei nu ţi-l poti permite, când vine vorba de femei.
Nu te vor ierta niciodata dacă nu pui pe primul loc satisfacţia lor.
Când vine vorba de femei, trebuie să te gândeşti unde vrei să ajungi, nu la ce îţi place sau displace.
Dar nu mai era cazul meu. Nu atunci. Nu în acea noapte.
Poate că într-adevăr există o legătură între cât de bun eşti în pat şi cum îţi permiţi să te porţi.
Poate că e ca la şcoală, unde dacă înveţi bine, poţi să faci orice.
Mi-am dat drumul în ea fără să o anunţ, fără să o întreb, fără să îmi pese.
Dacă n-aş fi ştiut că îşi dorea s-o fut, aş fi avut senzaţia unui viol.
Magia nu mai exista.
Nu cred că i-a plăcut.
Nu mi-a păsat.
Totuşi, friptura de după a fost excelentă.
Am ajuns acasă o dată cu zorile. Jedi dormea îmbrăcat pe canapeaua lui cea scurtă. Cred că de-abia se culcase.
Eram liber, aşa cum nu fusesem niciodată.
Atât de liber, încât m-am întrebat cum reuşisem să trăiesc până atunci.
Am iubit perdeaua.
Am iubit totul.
Ştiţi câteodată până şi eu mă întreb dacă exist în realitate.
Aşa că nu pot învinovăţi pe nimeni că se îndoieşte de asta.
……..

108.
For one human being to love another; that is perhaps the most difficult of all our tasks, the ultimate, the last test and proof, the work for which all other work is but preparation.
Rainer Maria Rilke

Sper doar că eşti bine. Că nu ţi s-a întâmplat nimic rău. Mă îngrijorezi. O merit? Nu suport tăcerea ta. Mă pedepseşti? Doar spune-mi de ce. Nu mi-ai promis nicio explicaţie dacă... dispari… Dar tot o vreau.
Veronique”
Răzbunarea e un sentiment înălţător.

Tentaţia să o las zbătându-se în neagra şi recea incertitudine câteva luni de zile, întrebându-se, chinuindu-se, sperând, era cu adevărat seducătoare. Fără nicio explicaţie, fără niciun cuvânt, aşa cum fusesem lăsat şi eu.
Ba, poate chiar că i-ar fi folosit, aşa cum pentru mine fusese poate cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.
Dar n-am găsit niciun rost în a face asta.
Cu un lucru Iskander avusese dreptate, să ştiţi. Dacă o iubeşti, poţi să o iubeşti şi fără să fie lângă tine. Şi starea asta cu totul nouă îmi arătase deodată lumea dintr-o altă perspectivă. Cumva, înăuntrul meu era în întregime distrus, dar de data asta, mi-o asumasem. Pur şi simplu, renunţasem la tot. Şi iată-mă, fără să aştept nimic, fără trecut şi fără viitor. Aşteptând doar moartea. Fără nici un scop sau impuls. Putând pleca în orice direcţie, fără să fiu tras în acelaşi timp.
M-am privit în oglindă. Ani întregi trecuseră şi nu ştiam când. Şi în felul ăsta, aşa urmau să treacă toţi ceilalţi.
M-a izbit drept în faţă, amintirea momentului care tocmai trecuse.
Cel pe care tocmai îl văzusem în oglindă, nu eram eu.
Îmi văzusem privirea, ochii închişi la culoare, iar în spatele lor, gândurile. Văzusem în oglindă, într-un singur moment, ce credeam despre lucruri în general, ce părere aveam despre mine, despre lucrurile din jur, ce părere aveam despre ce cred ceilalţi despre mine. Văzusem că aş fi în stare de multe, multe lucruri, pentru aceste păreri ale mele. Lucruri pe care nu le-aş fi ales eu în realitate. Lucruri care s-ar fi întâmplat prin mine. Îmi văzusem atitudinea, mişcarea mâinilor, umerii, capul, buzele, şi totul era o mare întreprindere al cărei control nu doar că îmi era străin, dar ale cărei planuri şi obiective nu îmi erau accesibile. Poate că mă văzusem o clipă, aşa cum aş fi văzut pe oricine altcineva.
Amintirea a început să se evapore şi deşi nu trecuse mult de atunci, fiecare minut ce trecea rupea bucăţi din imaginea, pe care abia atunci începusem să o consider preţioasă, dar pe care nu o puteam imortaliza aşa cum aş fi dorit.
Poate că mă văzusem, o clipă, aşa cum mă pot vedea alţii.
Îmi simţisem existenţa. Poate pentru prima oară.
Şi mai văzusem, pe lângă asta, că această mare întreprindere trăieşte o viaţă proprie, asupra căreia nu aveam nici cel mai mic cuvânt de spus, într-o întreprindere şi mai mare de atât, guvernată de acele forţe şi legi necunoscute, sau poate guvernată doar de hazard.

O viaţă paralelă trăgându-şi seva din existenţa mea.
Şi mai văzusem un sentiment teribil şi adânc, de frică.
Că fără această întreprindere, eu nu mai exist.
Că eu mor.
Frică de ce este în spatele acestei întreprinderi. În spatele acestei vieţi paralele.
Iar în spatele acestei vieţi paralele era ceva firav, tăcut, cel mai adesea uitat, al unei fiinţe a cărei existenţă am pus-o sub semnul întrebării.
Un organism ale cărui nevoi sunt atât de bine îngropate încât te întrebi dacă nu sunt doar o iluzie.
Să iubeşti asfaltul de sub tine, gardurile scorojite sau plantele de pe marginea drumului e un sentiment cu adevărat divin.
Dar poate că puteam să sar peste etapa cu copacul.
Şi poate că în jocul ăsta câştigă mereu amândoi sau amândoi pierd mereu.
Mi-am privit egoul zbătându-se şi sângerând dar am sunat-o.
Şi i-am zis:
- M-am gândit să punem o miză jocului.
- Ce miză?
- Tu şi cu mine, amândoi unul şi acelaşi singur lucru.
A tăcut câteva momente.
Şi apoi m-a întrebat, serioasă:
- Ai curajul asta?
A stat puţin pe gânduri şi apoi a continuat.
- Ştii…adică lasă.
Vechea strategie. Dar am intrat în joc şi am insistat să îmi spună.
- Dar cred că ştii ce vreau să îţi spun. Nu-i aşa?
Nu era aşa.
Şi mi-a spus.
- Te iubesc.
……..

109.
Dar, baby, îngerii nu sug pula.
Veronique, după ce a citit primul meu roman

Era duminică seara.
Veronique a intrat pe uşă.
La capătul patului meu, se afla sabia cea lungă, cu ciucuri roşii.

Da, dormeam cu o sabie lungă, cu ciucuri roşii, deasupra capului.
Vă miră?
Ce-i drept, uneori mai cădea în timp ce dormeam. Şi nu o prindeam întotdeauna.
Nicio altă femeie nu o atinsese decât cu priviri fugare.
A apucat sabia, a ridicat-o, şi cu ambele maini, i-a lipit vârful de mine. De sus în jos, de parcă s-ar fi pregătit să facă un sacrificiu solemn.
Am privit-o fără să zic nimic.
- Eşti rece. Ai transpirat. De ce?
Poate pentru că era goală, deasupra mea, şi simţeam un vârf puternic de sabie acolo, drept în mijloc. Poate pentru că simţeam provocarea urcându-mi prin vene, arzând într-atât încât şi razele soarelui s-ar fi simţit răcoroase pe piele. Poate pentru că avea cea mai fierbinte atitudine pe care o întâlnisem vreodată la o femeie. Sau cine ştie...
S-a aplecat înspre mine şi a vrut să mi-o sugă, dar am oprit-o.
- Vreau genul ăsta de sex, ce trebuie să fac ca el să se întâmple?
- Cine eşti tu, Veronique?
- Nu mă cheamă Veronique.
- Nu?
- Nu. Sunt sora Vandei.
I-am desfăcut picioarele şi am futut-o repede şi sălbatic până şi-a dat drumul, undeva printre petalele uscate de pe jos.
Carnea ei ardea. Şi totuşi, o simţeam rece. Gura ei mirosea greu a sex.
Îmi simţeam părul. Îmi simţeam părul de parcă n-ar mai fi fost al meu. Parcă ar fi fost părul acela artificial al păpuşilor oribile şi goale şi cu ochi albaştri, câteodată cu un ochi scos, păpuşile acelea din plastic de demult. Mi-am trecut mâna prin el şi cu un fior electrizant, uşor dureros, am văzut cu coada ochiului cum îmi curgea sângele sub pielea încheieturii, în pulsuri largi, ritmice, fiecare din ele fiind încă o victorie, pentru că fiecare din ele ar fi putut fi ultimul.
Parca n-ar fi fost sângele meu, parcă i l-aş fi dat ei.
Scriu alambicat. Se înţelege ceva?
Gata,... nu mai am cuvinte. Şi-aşa sunt sărace.
- A trebuit să mă priveşti ca pe o târfă ca să fii tu însuţi şi să mă poţi fute aşa cum vrei?
A râs ea, ironic.
- Şi a propos, eşti sigur că Vanda este ce spune că este?

Mă uitam cu gura căscată cum eu jucasem tot timpul ăsta transpirând de parcă mâine n-ar mai fi venit niciodată, iar femeile astea jucau toate din cel mai simplu instinct, cu uşurinţa celui care s-a născut aşa, făcându-mă să iau încă o dată în considerare o carieră de grădinar.
Am deschis larg uşile camerei mele. Îmi lăsase lungi zgârieturi pe piele, din care îmi răsărea încet sângele. Aşa că simţeam aerul rece al serii ca suflul unui dragon de gheaţă. Eventual mentolat, ca buzele Vandei în jurul sexului meu.
- Nu am crezut niciodată. Sunt deja nebună după tine. Mirosul. Pielea. Tu. Tu. Tu. Tu eşti.
Apoi, a adăugat şoptit, oarecum mirată.
- Tu…eşti chiar bun. Te-ai gândit vreodată să faci bani din asta?
Altădată, i-aş fi zis că sunt cel mai bun.
Mama mi-a zis mereu să fiu cel mai bun.
Dar acum, am zâmbit doar.
Cel mai bun, nu există.
Dar tot aş fi putut să iau în considerare posibilitatea s-o fac pentru bani, dacă mă gândesc acum mai bine. În final, poate că singurul meu talent real era să fiu amant.
I-am privit telefonul închis, probabil ca să nu o sune iubitul/ soţul/ prietenul, şi i-am zis:
- Ştii, eu am trişat în jocul ăsta.
- Cum ai trişat?
- Mi-a ieşit în tarot că o să te îndrăgosteşti de mine. Ştiu asta încă de atunci, din februarie.
- Îţi ghiceşti în cărţi?
- Da. Uneori.
- Şi ce o să se întâmple acum, ştii?
- Nu.
Mi-aş fi dorit să ştiu ce o să se întâmple.
Mi-aş fi dorit să nu fie totul un plan rece al hazardului ca un mecanism de ceas în viaţa mea.
Dar nu ştiam.
Şi ca dovadă, pe ecranul telefonului meu a apărut deodată, triumfător şi sonor ultimul SMS pe care Vanda mi l-a trimis vreodată.
„Vreau să ştiu dacă eşti bine."
Nu îi răspunsesem la întrebare. Nu îi spusesem Vandei când o s-o fut.
Dupa câteva minute de tăcere, s-a desprins din braţele mele.

-Vrei să ştii cine sunt?
De data asta, am vrut.
Mi-a întins mâna.
- Veronique.
Tata obişnuia să îmi spună că sunt foarte bun pe final. Pentru că, atunci când acel moment de respiro venea, câştigam întodeauna.
M-am gândit că nu i-ar strica fostei mele amante să se joace cu cineva la fel ca ea.
M-am gândit că nu le-ar strica niciuneia să se joace puţin între ele.
Erau libere să se fută între ele cât pofteau, din partea mea.
Cine ştie, poate că m-aş fi băgat şi eu la mijloc, şi nu vorbesc la figurat de data asta.
Şi ce era cel mai satisfăcător, era că oricare dintre ele ar fi câştigat, aş fi fost fericit.
Am luat telefonul şi i l-am întins.
Iar Veronique mi-a aruncat o privire şi apoi a început să îi scrie Vandei.
Dacă sunt un Jucător?
Aiurea.
Prostii.
Oricât ar fi de măgulitor,
Tocmai pentru că este măgulitor,
Nu sunt.
E doar o etichetă.
Eu, sunt doar eu.
Atât.
Şi să fim serioşi, din cele 9 nivele© de măiestrie ale unui Jucător, n-am trecut niciodată de nivelul 3.

……..

110.
Knowing and understanding the laws of Life, also called Truth, is not enough. A person must also live the Truth that he or she knows.
Necunoscut

Dormea.
Am privit-o minute în şir.
Ea era.
Femeia visurilor mele.

Poate că femeia visurilor noastre nu există.
Poate că tot ceea ce iubim sunt doar visurile.
Poate că tot timpul ăsta, iubisem o idee.
Poate că n-o iubisem niciodată.
Poate că fusese totul doar o provocare ca oricare alta, o dorinţă ca oricare alta, orgoliul meu, plictiseala, o altă încercare de a da sens vieţii.
Dar nu era nimeni altcineva pe care l-aş fi ales lângă mine.
Nu era niciun alt loc unde mi-aş fi dorit să fiu.
Mi-aş fi dorit să ştiu ce o să se întâmple.
Mi-aş fi dorit să ştiu ce urmează.
Mi-aş fi dorit să nu fie totul un plan rece al hazardului ca un mecanism de ceas în viaţa mea.
Mi-aş fi dorit să fiu eu cel care să ia hotărârea asta şi nu să fie doar o întâmplare. Mi-aş fi dorit să ştiu măcar vreodată de ce am luat-o.
Dar nu ştiu când am luat hotărârea. Şi nici de ce. Poate că am luat-o chiar în acea clipă. Sau în acea zi. Sau cu o seară înainte. Sau în vis. Sau într-o seară de februarie, cu luni în urmă.
Sau n-am luat-o niciodată.
Altă dată, poate că m-aş fi întrebat dacă mâine o să mă mai sune.
Dar nu de data asta.
De data asta, m-am întrebat altceva.
Dacă voi fi destul de puternic.
Dacă voi fi destul de ştiutor.
Dacă voi putea face alegerea asta.
Dacă o să fac să fie dragoste.
Şi m-am gândit că dacă aş putea, în fiecare moment al vieţii mele, cât a mai rămas, să mă simt respirând, să mă simt mereu aici, dacă aş putea, în fiecare moment al vieţii mele, cât a mai rămas, să mă întreb: Unde sunt? Ce fac aici? De unde vin? Încotro mă îndrept? Ce fac acum? Ce vreau acum? De ce toate astea?... atunci poate că n-ar fi totul pierdut pentru mine.
Stăteam întins pe spate, privind tavanul, iar timpul trecea încet, rotindu-se, în întuneric, în jurul nostru.
Tic, tac.
Tic, tic, tic.
Tac, tac, tac.
Şi era linişte. Atâta linişte.

M-am întors pe o parte încet, foarte foarte încet, am închis ochii, am respirat adânc, foarte foarte adânc, şi m-am întrebat dacă mai există în jurul meu ceva pe lumea asta pe care să mi-l doresc.
Orice.
Un lucru cât de mic.
Nu cred.
Sau...
Ba da.
Vreau un milion de dolari.
……..

111.
Cea mai scurtă cale între inima oamenilor şi adevăr este o poveste.
Anthony de Mello

Aşa că iată-mă.
Cred că aici, în punctul ăsta, toată lumea aşteaptă ceva.
Cred că toată lumea vrea să ştie ce s-a întâmplat.
Care e finalul, care e concluzia?
Nu putem pune capul pe pernă liniştiţi seara fără asta, nu?
Fără să aprobăm, fără să fim împotrivă. Fără să judecăm.
Iar în afară de asta, cum zicea cineva odată, o poveste neterminată e ca şi cum ai face sex încercând să ajungi la un orgasm care nu mai vine niciodată.
Şi simt cum mă cuprinde acel vechi sentiment cald familiar. Scria pe undeva- ce formulare banală, dar chiar scria pe undeva- că lucrurile care îţi satisfac orgoliul sunt ca focul: te încălzesc dar nu te hrănesc. Simt cum vanitatea mă împresoară, cum aş dori să explic tuturor cât sunt de tare, cât sunt de bun, cum am găsit eu formula magică, reţeta fericirii, cum i-am făcut pe toţi şi pe toate şi mai ales, cum o să îi fac în continuare, câtă vreme o să fiu viu. Până la capăt.
Dumnezeu mi-e martor cât aş vrea să vă pot spune: Asta a fost!
Să vă pot spune că am găsit toate răspunsurile.
Că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.
Sau că, într-o zi, am murit singur şi nefericit, aşa cum previziona, apocaliptic, autoarea articolului dintr-o revistă pentru bărbaţi.

Că într-o zi cu soare, adevărata natură a seducţiei mi-a apărut deodată, în faţa ochilor, în toată splendoarea ei.
Că am ajuns un Jucător şi că am futut toate femeile frumoase din lume. Câte una, câte două şi apoi câte trei deodată.
Că fulgerul iluminării m-a lovit drept în creştetul capului într-o zi de luni, sau nu de luni, să zicem,... luni este prea simbolistic, ci într-o zi de… joi; da, joi,... joi -… după-masă, pe la ora cincisprezece şi douăzeci şi cinci de minute.
Că am atins dragostea.
Că aici, înăuntrul meu, în focul a tot ce-am făcut am găsit acel lucru pe care îl căutasem fără să ştiu că-l caut.
Şi că asta, doar asta, m-a împlinit.
Că doar asta a umplut golul .
Dar o să vă las fără orgasm.
O să vă las nefutuţi şi nefutute.
Asta nu este o poveste poliţistă în care toate misterele sunt dezlegate la final.
Nu are final.
Nu există nicio concluzie.
Nu este niciun răspuns.
Este întotdeauna o întrebare.
Aşadar, asta a fost.
O poveste născută parte din întâmplare, parte dintr-o alegere, parte din ego, parte din sex, parte dintr-o senzaţie pe care mi-e frică s-o numesc dar care este reputată că întotdeauna creează ceva.
O poveste adevărată.
Şi tocmai pentru că este adevărată, sper din toată inima mea că nu va da niciun răspuns.
Dimpotrivă.
Îmi doresc ca, oricine ai fi, în tine să se fi născut o întrebare.
Timpul trece.
……..

0.

În tine, cu timpul, totul merge în jos. Poţi să faci ceva să meargă în sus?
Iskander

Trebuie să pleci de undeva- şi îmi trec palma stângă peste faţa uşor nebărbierită când spun asta. De obicei lucrurile se întâmplă din durere. Sau furie. Sau orgoliu. Sau frică. Sau dezamăgire. Sau dragoste. De obicei, lucrurile doar se întâmplă. Dar uneori, când toată inerţia asta, când toţi cei din jur ajung să te copleşească, să te umple cu vieţile lor lipsite de orice lumină, de conştienţă, de orice direcţie, de orice importanţă, atunci propria lipsă începe să te sufoce.
Iar într-un final, devine din ce în ce mai clar că nimic nu contează cu adevărat, cu excepţia unui singur şi evident lucru.
Ca în această viaţă, în care totul merge spre moarte, tu să alegi să faci ceva din tine să meargă spre viaţă.
Ceva liber.
Ceva viu.
Ceva nou.
Ceva renăscut.
Într-o zi, am ajuns la Iskander acasă ceva mai devreme; era ciufulit, o idee posac şi în general părea total nelămurit asupra tuturor lucrurilor din jur.
„Acum m-am trezit din somn", mi-a zis, „şi totul pare ciudat şi caut să găsesc un sens în lucruri… şi este dificil să găsesc unul."
L-am privit şi în sfârşit l-am înţeles.
L-am privit şi am spus:
„Eu sunt aici."
„Acum."

Sfârşit.

Amirælus

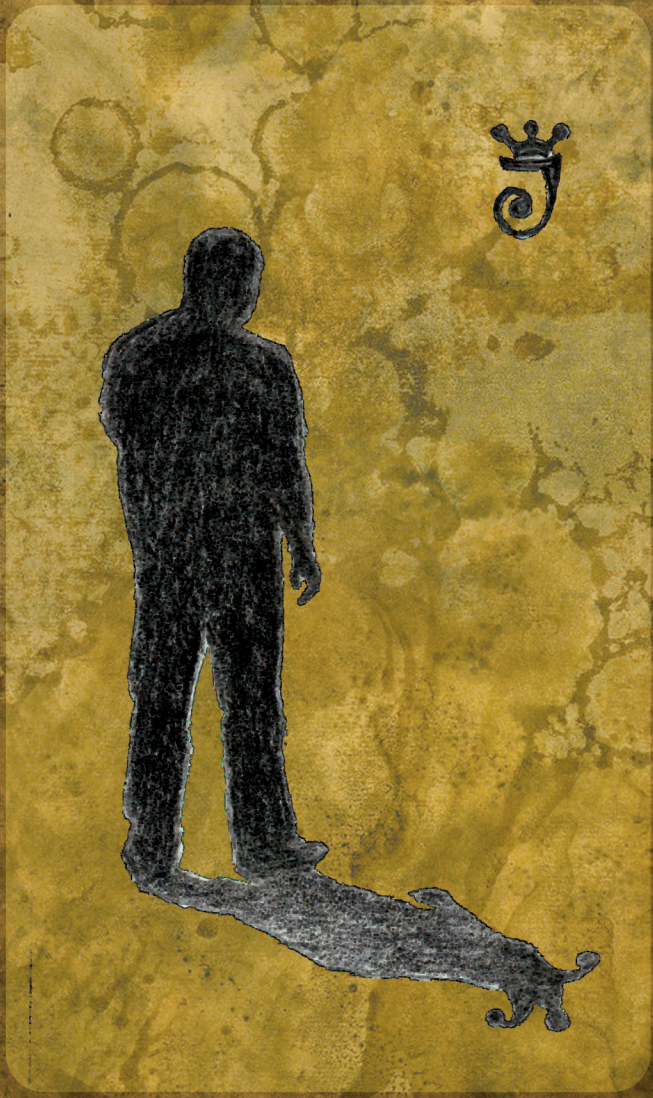

O poveste personală, pentru treaz
copii cu un somn agitat